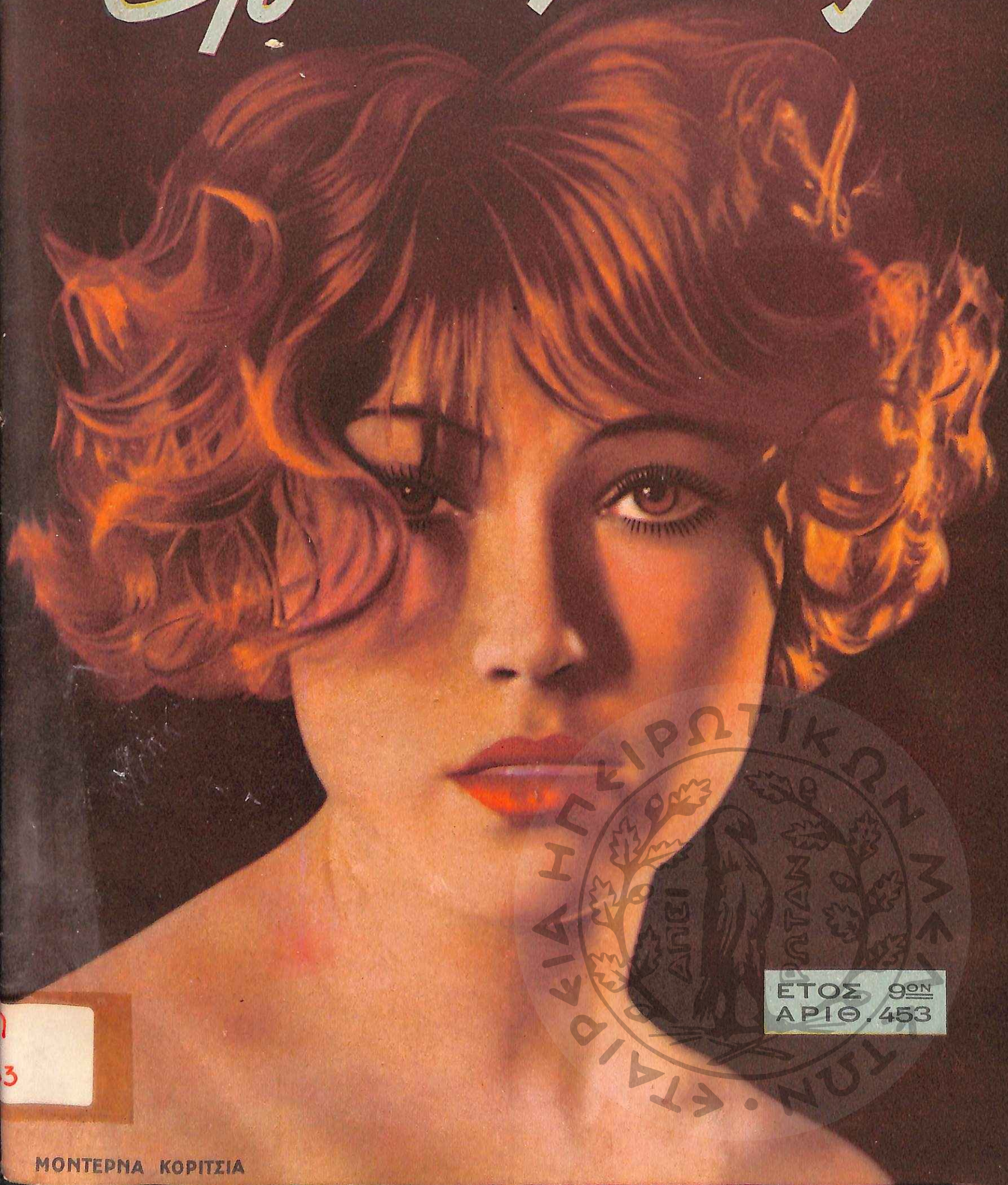

ΕΡΩΤΑΣ

ΕΤΟΣ 90^{ον}
ΑΡΙΘ. 453

ΕΒΕΡΕΚΙΑ

ΣΤΟ ΚΑΛΟ!

Σ ΑΤΥΠΙΚΟΙ
ΤΙΧΟΙ //

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

- # ΧΩΡΙΣ ΔΕΛΤΙΟ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΜΑΣ ΦΥΛΛΟ

ΝΑ Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ!

APIO. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΔΕΝ ΒΙΑΖΟΤΑΝ

Πόλις μαν.—Περιμένετε εδώ για ν' ανεβήτε σε κανένα λεωφορείο;
Ξένος.—Μάλιστα.
—Μά απ' εδώ έχουν να περάσουν αυτοκίνητα τρία δολιχάρια χρόνια.
—Αυτό δεν σημαίνει τίποτα: Δεν βιάζομαι.

■ ■

ΥΠΟΠΤΟΣ ΥΠΝΟΒΑΤΗΣ!

Η σύζυγος.—Καλά. Έφυγες απ' το σπίτι τα μεσάνυχτα, ύπνοβατώντας. Πώς έξηγείται, όμως, ότι επιστρέφεις χωρίς δεκάρα στην τσέπη;
Ο σύζυγος.—Συνάντησα έναν άλλο ύπνοβάτη και παίξαμε χαρτιά!

■ ■

ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ

Μετά το αυτοκινητικό δυστύχημα.
Αστυφύλαξ.—Μά, χριστιανέ μου, δεν ξέρεις να κορνάρεις;
Σωφείρ.—Να κορνάρω, ξέρω! Δεν ξέρω μόνο... να οδηγώ!

■ ■

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΟΥ ΧΑΛΑΣΟΥΝ ΤΟ ΚΕΦΙ

Ο σύζυγός σας έχει ένα τρομερό συνάχι και άπορώ πώς δεν συμβουλευτήκατε τον γιατρό.

—Θέλουμε και οι δυο να τόν δη ό γιατρός, αλλά ό μπέμπης μας γελά κάθε φορά πού φταρνίζεται ό σύζυγός μου, κι έτσι δεν πάει ή καρδιά μας να τού στερηθούμε αυτή τη χαρά.

ΕΝ ΤΑΞΕΙ!

Ο δασμοφύλαξ αναφέρει τηλεφωνικώς: —Κύριε άρχιφύλαξ, Τώρα μόλις τέλειωσα την επιθεώρησή μου. Όλα τά ηθδρα έν τάξει...

Τò έκρηκτικό ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Λίγο ύστερα απ' τα μεσάνυχτα, ό Βλαδίμηρος Λεπίτιν, δεύτερος άμαξάς στην Αύλη, σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του και πλησιάζοντας στην πόρτα, άφουγκράστηκε. Άπόλυτη ήσυχία σε όλο το πάρκο. Μόνο το θήμα του σκοπού άκουγόταν. Άπ' την τραπεζαρία, ό Βλαδίμηρος Λεπίτιν προχώρησε στο δωμάτιό του. Εκεί, άνοιξε μία ντουλάπα και κάτω από δυο στίβες πουκάμισα, άνεκάλυψε μία ξύλινη κασσετίνα. Την πήρε και την άφησε με προφυλάξεις στο πάτωμα. Ύστερα, την άνοιξε με μεγάλη προσηχή. Μέσα ήσαν δυο πλάκες ρολογιού και πέντε κουμπιά. Τα δυο πρώτα άνηκαν στο μεγάλο ρολόι. Το ένα το έβαζε στην ώρα του, το άλλο το χόρδιζε. Το τρίτο προκαλούσε την έπαφή μεταξύ του ρολογιού και του έκρηκτικού μηχανήματος. Τέλος το πέμπτο κουμπι σταματούσε το μηχανήμα... Το πέμπτο κουμπι όμως ήταν άχρηστο για τον Βλαδίμηρο Λεπίτιν.

Ο άμαξάς συμβουλευτηκε το ρολόι του κι ύστερα χόρδισε το μηχανήμα. Ώστε λοιπόν ή τύχη του πρίγκηπος, ήταν στα χέρια του. Στα χέρια ενός περιφρονημένου Βλαδιμήρου Λεπίτιν.

Κι ό μηδενιστής άνατρίχισε σύγκορμα, με ύπερηφάνεια.
Έκατό φορές, όταν ήσαν της ύπηρεσίας, ό άμαξάς είχε οδηγήσει τον πρίγκηπα στον σταθμό όπου θα πήγαινε τώρα να ύποδεχτή τον ξάδελφό του, άρχιδοϋκα Άλέξανδρο, κι ό Λεπίτιν ήξερε την διαδρομή αυτή με τις παραμικρότερες λεπτομέρειες, δευτερόλεπτο με δευτερόλεπτο.

Η συνοδεία θα έγκατέλειπε τα άνάκτορα στις δώδεκα παρά τέταρτο. Άποτόμα διέσχισε, την Βασιλική Πλατεία, θα προχωρούσε στην Λεωφόρο των Έθνών. Θα περνούσε μπροστά στην Άνατολική Τράπεζα στις δώδεκα παρά πέντε και μπροστά στον Βοτανικό Κήπο ακριβώς μεσημέρι. Η συνοδεία θα έρισκόταν στον σταθμό στις δώδεκα και δέκα για την άφιξη της ειδικής άμαξας για την άφιξη της ειδικής άμαξας, θα έσοτοιχίας. Πέντε λεπτά άργότερα, θα έκανε μεταβολή. Στις δώδεκα και είκοσιπέντε, στον Βοτανικό Κήπο στις δωδεκάμιση, στην Άνατολική Τράπεζα. Στη μία παρά είκοσι...

Όχι! γιατί ό πρίγκηψ δεν θα ξανόλεπε ποτέ τα άνάκτορα.

Οι διαταγές πού είχε λάβει ό Βλαδίμηρος ήσαν άυστηρότατες: ή έκρηξη θα γινόταν ύστερα απ' την άφιξη του άρχιδοϋκα Άλέξανδρου. Οι συνωμότες θα πετύχαιναν μ'ένα συμπάρο δυο τρυγόνια. Ο άμαξάς θα ώριζε την στιγμή της έκρήξεως. Ο Βλαδίμηρος κανόνισε να λάβη χώραν αυτή μπροστά στην Άνατολική Τράπεζα...

■ ■

Άσφαλώς, οι δυο ένδοξοι ξάδελφοι δεν θα ήσαν τα μόνα θύματα της άποπειρας. Θάπαιρνε το σχέδιο και τον Πέτρο και τον Άθανάσιο, τους συναδέλφους του πού ήσαν της ύπηρεσίας έ-

κείνη τη μέρα—τι να γίνη όμως; Χωρίς ύλικές και άνθρώπινες θυσίες δεν μπορεί να έπικρατήση ή Ίδέα. Θα ήσαν κι άλλα θύματα, μέσα στο πλήθος, οι στρατιώτες της συνοδείας πού θα έρισκονταν κοντήτερα στο άμάξι.

Ο Λεπίτιν έβαλε τους δείχτες του ρολογιού στις δωδεκάμιση.

Και με το κουτί κάτω απ' την μασχάλη, άφουγκράστηκε και πάλι. Δεν άκουγόταν τίποτα. Ο μηδενιστής άνοιξε την πόρτα και προχώρησε μέσα στα σκοτεινά. Πέρασε στις μύτες των ποδιών μπροστά απ' το περίπτερο του Πέτρου και του Άθανασίου, προχώρησε πέρα απ' τα μαγειρεία και το πλουσταριό. Μολονότι το σκοτάδι της νύχτας ήταν άδιαπέραστο, προχώρησε άδίσταχτα, γνωρίζοντας τα κατατόπια, πρὸς τους σταύλους και τα ύπόστεγα των άμαξιών.

Άπότομα, σταμάτησε. Νά ήταν άραγε ψευδαίσθηση; Τού είχε φανή πώς άκουσε ένα τρίξιμο μέσα στην άπόλυτη σιωπή της νύχτας. Ο θόρυβος όμως δεν επανεληφθή.

Παράγινε νευρικός, σκέφτηκε ό Βλαδίμηρος. Ποιός μπορεί να τριγυρίζει εδώ τέτοια ώρα;

Μέτρησε τρεις πόρτες κι έβαλε το κλειδι μέση στην κλειδαριά. Η πόρτα άνοιξε άθόρυβα.

Αυτή την φορά, ό Λεπίτιν άπλωσε το χέρι. Άγγιξε το φανάρι, το καμουτοί, το κάθισμα του άμαξά... το κάθισμα όπου θα κάθονταν σε λίγο ό Πέτρος κι ό Άθανάσιος ό κοκκινομάλης, με τις φαβορίτες... οι δυστυχισμένοι!

Άκόμα δυο θήματα κι ό Λεπίτιν σταμάτησε. Άκούμπησε το έκρηκτικό μηχανήμα κάτω κι ύστερα άνοιξε το κάθισμα του έσωτερικού πού ήταν σκεπασμένο με βελούδο. Έβαλε μέσα το μηχανήμα και το ξανάκλεισε. Ύστερα έξανάβαλε το βελούδο στην θέση του.

Η άποστολή του Βλαδιμήρου Λεπίτιν είχε λήξει. Βγήκε απ' το ύπόστεγο και προχώρησε άθόρυβα μέσα στο σκοτάδι...

■ ■

Ο Βλαδίμηρος Λεπίτιν ξύπνησε άπότομα από ζωηρά χτυπήματα πάνω στην πόρτα. Ένοιωσε να κόβεται το αίμα του.

—Ποιός είναι εκεί;

—Εγώ, ό Άθανάσιος... Άνοιξε γρήγορα, συνάδελφε.

—Τί τρέχει; ρώτησε ό Βλαδίμηρος, άνοίγοντας.

Ο Άθανάσιος φορούσε την έπίσημη στολή του, το πρόσωπό του ήταν πιο κόκκινο από κάθε άλλη φορά και κρατούσε το ψηλό καπέλλο στο χέρι του.

—Ο Πέτρος, είπε, είναι τυφλά στο μεθύσι. Δεν μπορεί να σταθ ή στα πόδια του... Έσώ θα τον άναπληρώσει.

Κι ό Άθανάσιος τόν τράβηξε ως την τουαλέτα. Η δροσιά του νερού έκανε τον Βλαδίμηρο να συνέλθη. Στο άναμεταξύ, ό ύποχρεωτικός Άθανάσιος έίχε άνοίξει την ντουλάπα και του έβγα-

μηχάνημα ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΠΟΥΑΛΩ

ζε την λιβρέα του. Τόν βοήθησε να ντυθή.

—Μιά στιγμή συνάδελφε, είπε ό Λεπίτιν, περίμενε με... να πάω να πάρω ένα μαντήλι...

—Περιτό, είπε ό ύποχρεωτικός Άθανάσιος. Νά ένα... Είναι όλοκαίνουργιο... Πάντα έχω δυο μαζί μου... Πάμε γρήγορα, είμαι βέβαιος πώς ή συνοδεία έχει μαζευτή κιόλας.

Έφτασαν στους σταύλους και στο ύπόστεγο πού οι πόρτες τους ήσαν άνοιχτες διάπλατα. Οι δυο ύπηρετές με την λιβρέα ήσαν στη θέση τους, πίσω απ' το λαντώ. Έκαναν νόημα στους άμαξάδες να σπεύσουν. Ο Άθανάσιος άνέθηκε δεξιά στο κάθισμα και πήρε τα ήνια. Ο Βλαδίμηρος Λεπίτιν κάθισε άριστερά. Σε λίγο το άμάξι κυλούσε την μεγάλη κεντρική δενδροστοιχία μπροστά στα άνάκτορα. Στάθηκε μπροστά στην έπίσημη κλίμακα. Σχεδόν άμέσως, άκούστηκε μία διαταγή, τριακόσια σπαθιά άκτινοβολούσαν στον ήλιο. Άκούστηκε μία σάλπιγξ κι ό πρίγκηψ φάνηκε άπάνω στο κατώφλι.

■ ■

Το ρολόι της Άνατολικής Τραπεζής έδειχνε δώδεκα και πέντε. Πολυάριθμο πλήθος συνωθούνταν στα πεζοδρόμια, πίσω απ' τους στίχους των έφ' όπλου λόγχη στρατιωτών. Τα λευκά γάντια του Λεπίτιν ήσαν μούσκεμα στον ιδρώτα καθώς το σκληρό κολλάρο του. Προσπαθούσε να βρή ένα λόγο για τον όποιο δεν θάσκαγε το έκρηκτικό μηχανήμα. Νύχτα καθώς είχε πάει, στα σκοτεινά, μπορεί να είχε κάνει λάθος στο ύπόστεγο. Στην περίπτωση αυτή, ή μπόμπα θα έρισκόταν μέσα σε άλλο άμάξι πού είχε μείνει στα άνάκτορα. Άδύνατον όμως! Είχε μετρήσει τρεις πόρτες στη σειρά. Τα τραντάγματα του άμαξίου μπορεί να χάλασαν τον μηχανισμό του ρολογιού.

Κι αυτό άδύνατον: πριν από τέσσερις μήνες, μία μπόμπα, κρυμμένη κάτω απ' την ταχεία του Νότου είχε άνατιναχτή κάνοντας θρόψαλα ένα θαγόνι.

Η συνοδεία είχε φτάσει στον Βοτανικό Κήπο. Ήταν μεσημέρι ακριβώς. Ο Βλαδίμηρος άναστέναξε.

—Δεν φαίνεσαι καλά, συνάδελφε; τού είπε ό Άθανάσιος.

—Ναι... ζέστη.

Πραγματικά ό ήλιος έκαίγε πολύ.

Ο πρίγκηψ χαιρετούσε το πλήθος χαμογελώντας καταδεχτικά. Στην πλατεία του Βοτανικού Κήπου, τα περιστερια έπαιζαν άπάνω στις πελούζες. Ο Βλαδίμηρος Λεπίτιν σκέφτηκε πώς ή ζωή είναι όμορφο πράγμα...

■ ■

Οι ύπηρετές κατέβασαν το μάρς-πιέ κι ό πρίγκηψ κατέβηκε απ' το λαντώ, προχωρώντας πρὸς την πόρτα του σταθμού.

Εαφνικά, με θόρυβο το τράινο μπήκε στον σταθμό. Σε λίγο επέστρεψαν ό πρίγκηψ μαζί με τον άρχιδοϋκα. Η συνοδεία πήρε τον δρόμο της έπιστροφής. Τα άλογα προχωρούσαν κάπως πιο άργά κι όμως ό άμα-

ξάς είχε την έντύπωση πώς έτρεχαν με καλπασμό! Ήδη έφθαναν στον Βοτανικό Κήπο. Το πλήθος μαζευτόταν πιο πυκνό. Οι έπευφημίες του όμως δεν έφταναν σχεδόν ως τον Λεπίτιν πού θαρρούσε πώς είχε μπαπάκι μέσα στ' αυτιά του. Η καρδιά του χτυπούσε σάν ταμπούρο. Το άμάξι έρισκόταν σε άπόσταση καμμιά έκατοστή μέτρων απ' την Τράπεζα και το ρολόι έδειχνε δώδεκα και είκοσιπέντε...

Ο Λεπίτιν, σάν τρελλός, πήδηξε κι ώρμησε κατ' ευθείαν μπροστά του. Οι στρατιώτες δεν πρόλαβαν να τού φράξουν το δρόμο. Δεν έφτασε όμως μακριά διότι δυο επιθεωρηται τον άδραξαν... και άρχισαν να τόν κτυπούν.

Ο Λεπίτιν δεν ένοιωσε τα κτυπήματα των επιθεωρητών. Καταλάβαινε μόνο ένα πράγμα, πώς είχε σημάνει δωδεκάμιση... κι ή μπόμπα άκόμα να έκραγγ!

■ ■

— Πώς να σάς εύχαριστήσω, είπε ό πρίγκηψ στον Άθανάσιο, δίνοντάς του το χέρι.

Βρίσκονταν σε μία αίθουσα των άνακτόρων.

—Μά... δεν έκανα παρά το καθήκον μου, άποκρίθηκε ό μυστικός πράκτωρ Μιχαήλ Μιλιοϋδωφ. Καθώς γνωρίζει ή Υ. Υ., εδώ και πολλόν καιρό ύποπτεύομουν τον Βλαδίμηρο Λεπίτιν. Πρόβλεπα κάτι σάν το σημερινό. Γι' αυτό χθές θράδυ συνέχισα την θάρδια μου κοντά στο περίπτερό του. Την νύχτα μόλις βγήκε ό Λεπίτιν, έλασα άμέσως τα ήνια του. Πάντως, μούδειξε πώς προχώρησε πρὸς τους σταύλους. Άφού έφυγε, προχώρησα κι εγώ πρὸς τα ύπόστεγα και άνεκάλυφα την μπόμπα μέσα στο κάθισμα του λαντώ. Οι δείχτες του ρολογιού του έκρηκτικού μηχανήματος έδειχναν δωδεκάμιση. Ξέροντας τον τρόπο της λειτουργίας του, το πήρα με χίλιες προφυλάξεις και το πήγα στο έθνικό εργαστήριο. Έπιστρέφοντας στα άνάκτορα, σκεπτόμουν: Ποιά θετική άπόδειξη της ένοχής του Λεπίτιν μπορούσα να έχω. Δεν μπορεί να συλληφθή ένα άνθρωπος επί τη θάσει είκοσιών. Μέθυσά τον Πέτρο κι ύστερα μετεμφίεστηκα σε Άθανάσιο — έξέρετε ότι πραγματικά ό Άθανάσιος δεν ύπηρεεί. Είπε δημογυρνά μου ό τύπος με τις φαβορίτες. Και κάλεσα τον Βλαδίμηρο να νάρθ ή μαζί μου στο άμάξι. Ήμουν βέβαιος πώς κι άν άκούσε είχα άποφασίσει την ζωή του ό Βλαδίμηρος δεν θα μπορούσε να κούψη την άγωνία του, όσο θα πλησίαζε ή μοιραία στιγμή...

Ο Λεπίτιν όμως έδειξε καταπληκτικό θάρρος. Καμμιά ύπόσχεσι δεν τόν έκανε να μαρτυρήσει τούς συνενόχους του και προχώρησε με άποφασιστικό βήμα πρὸς το θάνατο...

ΠΙΕΡ ΜΠΟΥΑΛΩ

Εξυπνα καὶ κουτά

ΚΑΚΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ!

Λυό φίλες συζητούν για μία τρίτη.
—Σε κάθε επέτειο του γάμου της, ό σύζυγός της της κάνει δώρο 5.000 δραχμές.
—Την τυχερή; θα είναι τώρα έκατομμυριούχος!

■ ■

ΜΙΚΡΟΣ ΜΕ ΑΝΤΙΑΗΨΗ

Μπαμπάς.—Τοτό, αν καθήσης φρόνιμα, θα σε πάω στο αεροδρόμιο και θα σ' άνεβάσω στο αεροπλάνο...

Το τότό.—Πάλι ύποσχέσεις... τού άβρός!

■ ■

ΓΙΑΤΙ ΑΝΕΒΗΚΕ

—Αυτό πού μου λες είναι πολύ τραγικό. Και πώς πέθανε ό καυμένος ό Γιάννης;

—Πέσε από μία εκκλησία.

—Και τί γύρευε εκεί πάνω;

—Είχε άνεβή να κρεμαστή!

■ ■

ΤΙ ΝΑ ΚΑΝΗ:

Ο ύποψήφιος αύτόχεις βρίσκεται σε μεγάλη άπορία. Σκέπτεται:

—Τώρα, τι να κάνω;... Ο άπαγχονισμός μου προκαλεί ήλιγγο, το βερονάλ δεν μπορώ έξ' άλλου να χωνέψω... Κι' όσο για το βερόνολο μου, πώς να το χρησιμοποιήσω πού δεν έχω άδεια όπλοφορίας;

■ ■

ΤΙ ΕΙΧΕ ΣΤΗΝ ΑΚΡΗ

—Ώστε σε βάλανε δυο χρόνια φυλακή γιατί έίλεψες ένα παλιό σύρμα; Το πλήρωσε πάρα πολύ άκριβά.

—Νά, μα στην άκρη του το σύρμα είχε μαγαριτάρια!

ΜΑΘΗΜΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Ο διδάσκαλος σφάγγει.—Τώρα πού μάθατε τέλεια να σταματάτε, πρέπει να πάρετε ένα άλλο αυτοκίνητο για να μάθετε να κάνετε στρώφες...

ΠΑΣΧΑ ΣΕ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ
ΤΗΣ Κ. Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ.

Ἡ λαντέρνα χαλούσε τὸν κόσμο. Πότε καλαματιανό, πότε τσάμικο, ἄλλοτε καρτσιλαμά καὶ ζεμπέκικο, γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς Ὀθωμανοὺς, ποὺ γλεντοῦσαν μὲ τοὺς συναδέλφους τοὺς σὰ νὰ εἶχαν κ' αὐτοὶ Πάσχα.

Στέκονταν τὰ τουρκάκια δυό-δυό, ἀντικρυστά, κόρδωναν τὰ κορμιά τους, σήκωναν τὰ χέρια, καὶ χόρευαν, μὲ δῆματα, ἐλαστικά, πατώντας πότε στὰ τακούνια πότε στὶς μύτες τῶν ποδιῶν. Οἱ Ἕλληνες λεβέντες τῶδεῖσαν στὸν τσάμικο. Στριφογύριζε ὁ πρῶτος, λύγιζε τὰ πόδια, πετιόταν σὰ σφενδόνη, χτυποῦσε τὶς φτέρνες του μὲ τὸ χέρι του, ἔγερνε πίσω τὸ κεφάλι, λές κ' ὁ Βάκχος εἶχε χωθῇ μέσ' στὸ κορμὶ του κάτω ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ στολή. Εἶχε θρέξει ἀπὸ τὸ πρῶτ' κ' εἶχε χαλάσει τὴ γραφικότητα τοῦ Πάσχα, δηλ. ματαίωσε τὸ ψήσιμο τῶν ἀρνιῶν στὴ σούβλα.

Ἐγώ, στενοχωριόμουν, γιὰτὶ μιὰ κ' ἡ τύχη τὸ εἶχε φέρεῖ νὰ περάσω τὸ Πάσχα σ' αὐτὴ τὴ μακρινὴ πόλιν τῆς Θράκης, ὅπου στρατὸς εἶναι τὸ κέντρον σχεδὸν ὅλης τῆς ζωῆς, ἤθελα νὰ ἰδῶ πῶς γλεντοῦνε τὰ φανταράκια, μιλία μακρυὰ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ σπιτία τους (οἱ Ἕλληνες) καὶ πῶς τοὺς βοηθοῦν στὸ γλέντι τοὺς οἱ Τοῦρκοι, ποὺ ἀφωμοιώθηκαν προσωρινά, κάτω ἀπὸ τὸ χακί, μὲ τοὺς δικούς μας. Εὐτυχῶς, κατὰ τὸ μεσημέρι ποὺ σταμάτησε ἡ βροχὴ, ἔσπασαν τὰ σύννεφα, κ' οἱ στρατιῶτες τοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου πετόχτηκαν ἔξω στὴν αὐλὴ νὰ γλεντήσουν, ὅπως κάθε χρονιά.

Μερικὰ παιδιὰ, μὲ πρόσωπα χλωμά, καὶ μὲ γαλάζιες μιλούζες, κάθονταν παράμερα καὶ κῦτταζαν. Χαμογελοῦσαν, μὰ τὰ χαμόγελά τους δὲν εἶχαν τὴ λάμψη ποὺχουν τὰ εἰκοσάχρονα χαμόγελα. Ἦταν οἱ ἄρρωστοι, σὲ ἀνάρρωση πιά, ποὺ εἶχαν βγῇ πρώτη φορὰ στὸν ἥλιο γιὰ τὴ χρονιάριον μέρα.

Ἐμένα τὸ μάτι μου πήγαινε ὅλο στὸν ὁμιλό τους, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀναστενάζα.

Ὁ γιατρός χαμογέλασε: —Τοὺς λυπάστε, αὐτοὺς; μοῦ εἶπε μὲ τὴν ἀνεπαίσθητη, χαρακτηριστικὴ τοῦ εἰρωνεῖα.

χορεύουν κ' αὐτοὶ σὰν τοὺς ἄλλους; Μὲ κῦτταξε καλά. Ἡ ματιά του ἀποβή, γελαστή μὰ κρύα, ἦταν γιὰ μένα πάντα ἓνα αἶνιγμα. Μήνες τὸν ἐγνώριζα, κ' ὅμως δὲν τὸν εἶχα ψυχολογήσει ἀκόμα. Πάντως, μοῦ φαινόταν ἓνας φιλόσοφος, εὐθυμὸς μᾶλλον, ποὺ κῦτταζε λιγάκι ἀπὸ ψηλά τὸν πόνο τοῦ κόσμου.

—Αὐτοὶ ἔγιναν καλά, μὰ οἱ ἄλλοι; μοῦ εἶπε σιγά, καὶ μοῦδειξε ἀπάνω. Τότε πρωτοσκέφθηκα πῶς τὸ γλέντι γινόταν σὲ νοσοκομεῖο. Τόσες ὥρες, ἀπὸ τὸ πρῶτ', μέσα στὴν παραζάλη, μὲ τὸ φαγοπότι, μὲ τὸ τραγοῦδι, μὲ τὸ χορὸ, οὔτε μοῦ εἶχε πάει στὸ νοῦ πῶς ἐδῶ δὲν ἦταν ἓνας στρατώνας σὰν ὅλους, μὰ ἓνα νοσοκομεῖο, δηλ. τόπος ὅπου μαζεύεται, σὰν τὸ πῶς ὁ ἓνα μέρος τοῦ ἀνθρώπινου σώματος, ὅλος ὁ πόνος τῆς στρατιωτικῆς οἰκογενείας σ' αὐτὴ τὴν πόλιν.

—Ἐχετε βαρεῖα ἄρρωστους; ρώτησα.

—Δυό-τρεις, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Μὰ ὁ ἓνας...

Σταμάτησε καὶ μὲ κῦτταξε χαρακτηριστικά.

—Θέλετε νὰ πᾶμε ἀπάνω νὰ τοὺς δοῦμε; πρότεινε σὲ λίγο. Θὰ εὐχαιστοῦν, ποὺ τοὺς θυμοῦνται κ' οἱ γεροί.

Ἡ φωνὴ τοῦ εἶχε μιὰ ἀτήχησι εἰρωνική, μὰ δὲν καταλάβαινα ἀν ἤθελε νὰ εἰρωνευθῇ τοὺς ἄρρωστους ἢ τοὺς γερούς.

Ἀνεβήκαμε. Μέσα στὸ κρύο, ἀσπλάχνο λευκὸ τοῦ νοσοκομείου, σειρὰ τὰ κρεβάτια. Παντοῦ πρόσωπα χλωμά.

—Αὐτοὶ εἶναι καλά, ἐξήγησε ὁ γιατρός.

Τὸν κῦτταξα στὰ μάτια νὰ ἰδῶ ἀν εἰρωνεύεται πάλι, κολλώντας τὸ ἐπίθετο «καλά» σ' ἐκείνες τὶς κιτρινιάρικες μορφές. Μὰ μοῦ φάνηκε πῶς μιλῶσε σοβάρᾳ.

Σ' ἓνα ἀκρινὸ κρεβάτι, ἓνα παλληκάρι ἀνάσαινε βαρεῖα. Στὰ μάγουλά του γυάλιζε κάτι.

—Κλαίει; ρώτησα τὸν γιατρό.

Αὐτὸς ζύγωσε στὸν ἄρρωστο. Ἡ ἀνάσα τοῦ παιδιοῦ ἔγινε πῶς βαρεῖα, πῶς κομμένη. Μιὰ ἀνησυχία ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ.

—Τι ἔχει; Τὶ σισθάνεσαι; ρώτησε.

Ὁ στρατιώτης κατάπνε κάμποσες φορὲς, καὶ στὸ τέλος, σὰ μικρὸ παιδί, ξεσπώντας σὲ κλάμματα, φώναξε:

—Μὲ παίρνει τὸ παράπονο, τέτοια μέρα νὰ εἶμαι κρεβατωμένος.

Ὁ γιατρός χαμογέλασε. Ἐμένα ὁμως κάτι σφίχτηκε μέσα μου. Τὸ χαμόγελο τοῦ γιατροῦ μοῦ φάνηκε ἄκαρδο. Σὰ νὰ τὸ κατάλαβε αὐτὸς, ἐξήγησε φιλοσοφικά:

—Δὲν εἶναι βαρεῖα, θὰ γίνῃ καλά...

Ἐδῶ εἶναι ἡ τελευταία αἵθουσα. Μιὰ πόρτα σὰν ὅλες τὶς ἄλλες. Κλειστή, ἀσπρη, δουβή. Μόνον ποὺ μπροστὰ σ' αὐτὴν στέκει μιὰ γυναίκα. Μιὰ Τουρκάλα, μαυροντυμένη, μὲ τὸ ἄσπρο τῆς μαντίλι ριγμένον στὸ κεφάλι, καὶ μ' ἓνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά.

—Εἶναι ἡ γυναίκα ἐκείνου... τοῦ πολὺ βαρεῖα, ψιθυρίζει ὁ γιατρός.

Ἡ γυναίκα μὰς κῦττάει στὰ μάτια. Εἶναι μιὰ κοπελλίτσα ὡς 18 χρονῶν. Δὲν σκέπτεται νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό της, ποὺ εἶναι στραμμένο μὲ ἀγωνία στὸν γιατρό, κατάγλωμο, σχεδὸν ρυτιδωμένο ἀπὸ τὴ θλίψη.

—Πῶς εἶναι; τὴ ρωτῶ ἐγώ.

Τὰ μάτια της, μαύρα, πελώρια, μὲ κῦττανε θαθεῖα, μοῦ χώνονται μέσα στὴν καρδιά μου. Ὅλη ἡ ψυχὴ της, ἡ πρωτόγονη, ἡ ἀνίδεια, εἶναι μέσ' στὰ μάτια της.

—Τοῦκ χαστά, ἀποκρίνεται.

Δὲν ξέρει ἑλληνικά, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τουρκικά, μὰ μὲ κατάλαβε, καὶ κατάλαβα ἀπὸ τὸ λυγρὸ μέσα στὴ φωνὴ της πῶς μούλεγε:

—Πολὺ ἄρρωστο!

Ἀνοίγει ὁ γιατρός τὴν πόρτα. Μπαίνομε, καὶ τὴν ξανακλείνει ἀδόρυθα. Κάμποσα κρεβάτια εἶναι κ' ἐδῶ, ἀλλὰ μονάχα τρεῖς-τέσσερις ἄρρωστοι. Σκεπασμένοι καλά, οὔτε ἀναδεύονται ποὺ μὰς βλέπουν. Μόνο ἀπὸ τὸ ἓνα κρεβάτι, ἀκούγεται μιὰ φωνή, στριγγιά, καὶ ὅμως πνιγμένη, σὰ νὰ θγαίνῃ ἀπὸ ὄργανο ραγισμένο.

Σιμῶνει ὁ γιατρός σ' ἐκεῖνο τὸ κρεβάτι καὶ μέσα στὴν ἀπόλυτη σιγῇ, ὁψώνεται μιὰ ἀλλόγλωσση φωνή, ἱκετευτικὴ, ἐπαναστατημένη, ποὺ λέει, λέει, μὲ ἀγωνία, μὲ λυγμούς...

Δὲν καταλαβαίνω λέξη τουρκικά, μὰ τὸ πελιδνὸ πρόσωπο τοῦ ἄρρώστου, ἡ τρομαγμένη του ματιά, τὰ χέρια του, ποὺ χτυποῦν τὸ στήθος του, σὰ νὰ θέλουν νὰ σκοτώσουν μέσα τὴν ἄρρωσταιά λένε ἀρκετὰ.

—Ἐχει διπλὴ περιπνευμονία, καὶ πολεῖ, ἐξηγεί ὁ γιατρός.

Τρομάζω μὲ τὴν ἀλλοίωση τῆς φυσιογνωμίας τοῦ γιατροῦ. Κάτι πῆρε κ' αὐτὸς ἀπὸ τὴ χλωμάδα τοῦ ἄρρώστου, κάτι ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ματιάς του.

Βάζει τὸ χέρι του στὸ σφυγμὸ του, κ' ἡ κίνησή του μοιάζει σὰν χάδι. Ἐπειτα, ἀργά, ἀργά, μὲ σκυμμένο κεφάλι, τραβάει κατὰ τὴν πόρτα. Τὸν ἀκολουθῶ.

Ἡ γυναίκα μὲ τὸ μωρὸ περιμένει ἀπ' ἔξω. Ἡ ματιά της ρωτάει, ρωτάει τρελά.

Στέκεται ὁ γιατρός, μὰ δὲν τὴν κῦττάει στὰ μάτια. Μόνο, σιγά-σιγά, δειλὰ σχεδόν, χαϊδεύει τὸ μαγουλάκι τοῦ παιδιοῦ.

Καταλαβαίνει ἡ γυναίκα, καὶ κλείνει χῆ, μὲ παρακολουθοῦσε ἐφιαλτικά ἡ τὰ μάτι. Τὸ στήθος της φουσκώνει, νὰ σπᾷ. Τὰ χεῖλη της σφιχτά, τρεμουλιάζουν. Δυὸ δάκρυα κυλοῦν κάτω ἀπ' τὰ κλειστά της βλέφαρα.

Ὁ γιατρός τῆς γυρίζει τὴν πλάτη, καὶ φωνάζει ἓνα βοηθό.

—Βάλτε τὸ παραβάν μπροστὰ στὸ κρεβάτι! λέει σιγά.

Τὸν κῦττάζω μὲ ἀγωνία, σὰ νὰ ἦταν γιὰ κανένα δικό μου.

—Φοβάμαι πῶς πεθαίνει, μοῦ λέει κ' ἀναστενάζει βαρεῖα.

Εἶναι χλωμός, καὶ τὰ χαρακτηριστικά του τραβηγμένα. Ποτέ δὲν τὸ φανταζόμουν πῶς ὁ κρῖος καὶ γελαστός αὐτὸς ἀνθρώπος μποροῦσε ν' ἀναστενάξῃ ἔτσι, γιὰ ξένον πόνο.

Στεκόμαστε μιὰ στιγμὴ ἀκίνητοι κ' οἱ δυὸ στὸ κεφαλόσκαλο.

Ἐπειτα μοῦ λέει ὁ γιατρός:

—Πᾶμε!

Κατεβαίνουμε τὴ σκάλα, καὶ μὲ μιὰς θριασκόμεστε στὸ πῶς τρελλὸ πανηγύρι. Ὅσο γρήγορα ἔλλαξε ἡ εἰκόνα μπροστὰ μας, ἔτσι ἔλλαξε κ' ἡ φυσιογνωμία τοῦ γιατροῦ. Ἐγὼ νοιώθω τὰ χαρακτηριστικά μου βαρεῖα καὶ ἄκαμπτα ἀπὸ τὴ θλίψη. Αὐτὸς ὁρμάει στὴν αὐλὴ καὶ φωνάζει:

—Καὶ τοῦ χρόνου παιδιὰ!

Οἱ στρατηλάτην οἱ στρατιῶτες, χαλοῦν τὸν κόσμο.

Τὰ σύννεφα ὅσο πᾶνε καὶ φεύγουν, κατακυλοῦν λευκὲς τοῦφες κατὰ τὸ θοῦν. Ὑγρὰ ἀκόμα τὰ λουλούδια τῆς αὐλῆς, σὰ δακρυσμένα, σηκώνουν τὰ κεφάλια τους καὶ μοσχοβολοῦν. Γαλάζιοι κρίνοι, πανσέδες λουσάτοι, τριανταφυλλίες, βιολεττές, καὶ κάτι βυσσινιά τριαντάφυλλα, ποὺ λές ρουφήξαν τὸ πιὸ ἀκριβὸ γῆρο τῆς Θράκης, τῆς εὐφορίας αὐτῆς γῆς. Καὶ πῶς ψηλά, ἄλλο ἀνθισμένο πανηγύρι. Φουντωτὲς κυδωνιές μὲ τοὺς μεγάλους λευκοὺς κάλυκες τῶν λουλουδιῶν τους, βερυκοκιές ὑπορόδινες, ροδακινιές ζωηρόχρωμες. Μουριές, μὲ τὰ πρωτοπρασιτισμένα τους κλωνάρια στραμμένα πρὸς τὸν οὐρανὸ, σιγοκουβεντιάξουν θαρρεῖς κοντὰ στὰ κάγκελλα, καὶ μιὰ πελώρια καρυδιά, ἄκρη-ἄκρη, τεντώνει τὰ ψηλά κλαδιά της ποὺ μοσχοβολοῦνε.

Ὅλα ἀνοίγουν, ὅλα ἀνθίζουν...

Τὸ μάτι τοῦ γιατροῦ ζωηρεύει, γίνε-ται γελαστό, κρῖος, κ' ἀνεπαίσθητα εἰρωνικό, ὅπως πάντα.

Δὲ θαστιέμαι. Τοῦ λέω:

—Εἴσατε ἓνα αἶνιγμα γιὰ μένα, γιατρέ. Δὲν πέρασαν πέντε λεπτά, ποὺ μοῦ φανήκατε τόσο στενοχωρημένος ἐκεῖ ἀπάνω. Τώρα, τὸ κέφι σπιθίζει στὰ μάτια σας. Τὶ νὰ πιστέψω; Σὰς συγκι-νεῖ ὁ πόνος τῶν ἄρρώστων σας, ἢ ἔγινε πιά συνήθεια καὶ σὰς ἀφίνει ἀδιάφορο;

Μὲ κῦττάει καλά, καὶ τὰ χεῖλη του σφίγγονται εἰρωνικά:

—Σὰς δίνω τὸ δικαίωμα νὰ πλάσ-τε ὅτι μυθιστόρημα σὰς ἀρέσει ἀπᾶν στὸ άτομό μου, μοῦ λέει καὶ γελάει δυνατὰ.

Ἐγὼ διῶλίζω μέσα μου τὸν ἦχο αὐτοῦ τοῦ γέλιου, καὶ δὲν ξέρω, ἀλήθεια ἢ φαντασία ὅσο πῶς πῶς τὸ ἀκούω, τόσο χάνει στ' αὐτιά μου κάθε χαρὰ, καὶ ἀπομένει σὰν ἓνα ἀελεπισμένο κ' ἐπαναστατημένο ἐξέπασμα. Πού σμίγει μὲ τὸν ἀδιάκοπο ἦχο τῆς λαντέρνας, μὲ τὸ ποδοβολητὸ τῶν στρατιωτῶν ποὺ χορεύουν τώρα σὰ δαιμονι-σμένοι, καὶ μὲ τὴ στριγγιὰ, ραγισμένη φωνὴ τοῦ ἐτοιμοθανάτου...

Πέρασαν κάμποσες μέρες. Στὴν ἄρ-

Τὴν ὥρα ποὺ χωριζόμαστε, μοῦ εἶπε σιγά, σὰν πᾶρεργο:

—Θυμάστε ἀλήθεια ἐκεῖνον τὸν Τοῦρ-κο, τὸν ἄρρωστο;

—Πέθανε; ρώτησα, μὲ ξαφνικὸ σφί-ξιμο στὴν καρδιά.

—Ὁχι, μοῦ ἀποκρίθηκε, σὰ νὰ μὴ πρόσεχε καὶ πολὺ τί ἔλεγε. Καμμιά φορὰ γίνονται καὶ θαύματα. Σήμε-ρα εἶναι ἡ πρώτη μέρα ποὺ τὸν ἔρρηκα ἐκτὸς κινδύνου.

Καὶ σὰ νὰ θυμῆθηκε ξαφνικά διαι-στικές ὑποθέσεις, ἔφυγε γρήγορα. Ὁχι ὅμως τόσο γρήγορα, ὥστε νὰ μὴν προφθάσω ν' ἀρπάξω τὴ χαρούμενη ἀστραπή τῶν ματιῶν του.

Αὐτὴ τὴ φορὰ χομογέλασα ἐγὼ εἰρωνικά. Στ' αὐτιά μου ἀντιλαλοῦσε, κάτω ἀπὸ τὴν κρύα, ἀδιάφορη φωνή τοῦ γιατροῦ, ἓνα τραγοῦδι, ἓνας νικη-τήριος παλμός. Κι' ἤθελα μὲ τὴ φαν-τασία ν' ἀκούσω καὶ τὴ γερὴ φωνὴ τοῦ Τοῦρκου στρατιώτη, καὶ τὸ χαρούμενο γέλιο τῆς μικρῆς χανούμισας, νὰ τὰ σμίξω ὅλ' αὐτὰ τὸ μοσχοδόλημα τῶν ἀνθισμένων δέντρων, σ' ἓνα τρελ-λὸ ἀνοιξιάτικο γιορτάσι.

Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Μιὰ Τουρκάλα μαυροφορεμένη καὶ μ' ἓνα μωρὸ στὴν ἀγκαλιά.

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΑΝΑΓΚΗ ΒΙΑΣ

Ένας Άμερικανός περιηγητής ο οποίος ώδηγούσε μόνος το αυτοκίνητό του έτρεχε με δαιμονιώδη ταχύτητα.

Έξαφνα, ενώ περνούσε έξω από μια αγροικία, φρενάρει απότομα και ρωτάει τον ιδιοκτήτη της φάρμας που στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας.

—Για πές μου, πατριώτη. Αυτός ο δρόμος δεν οδηγεί στο Στράτφορντ, στην κατοικία του Ουίλλιαμ Σαίξπηρ;

—Ναί, του απάντησε ο γαιοκτήμων. Δεν είναι όμως και ανάγκη να σπάσετε τα μουτρα σας από τη βία σας να τον δείτε! Ο άνθρωπος έχει πεθάνει εδώ και χρόνια.

□ □

ΠΟΥ ΝΑΞΕΡΕ:...

Ένας Ιρλανδός, ο οποίος ώδηγούσε ένα κάρο στο κέντρο ενός στενού δρόμου, άκουσε συνεχή κορναρίσματα από πίσω του. Γύρισε το κεφάλι κι είδε ένα αυτοκίνητο.

Δεν έδωσε όμως καμιά σημασία. Έξακολούθησε τον δρόμο του και το αυτοκίνητο τα κορναρίσματα.

Έπειτα από λίγη απόσταση ο δρόμος γινόταν τόσο πλατύς ώστε να μπορέι να προσπεράσει το αυτοκίνητο.

Γιατί δεν μούκανες τόπο να περάσω; του φώναζε καταφουρισμένος ο σωφέρ από την θέση του.

—Και πού τώξερα εγώ πώς ήθελες να περάσω; αφού προχωρούσες με την ίδια ταχύτητα που πήγαινα κι' εγώ;

□ □

ΔΕΝ ΗΞΕΡΕ ΠΟΙΟΝ ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΗ

Ο άνθρωπος των επιχειρήσεων διέκοψε τις εργασίες του και άποσύρθηκε να ξησπ στο χωριό. Έπειτα από λίγο καιρό μια γειτόνισσα επισκέφθηκε τη γυναίκα του:

—Πληροφορήθηκα ότι ο άνδρας σου έπαψε να πηγαίνει στο κυνήγι. Μήπως του το άπογόρευσε εσύ;

—Ναί. Έχω έννευριστή, του απάντησε η γυναίκα. Κάθε φορά που φεύγει για το κυνήγι καβάλλα στο άλογο δεν ξέρω ποιόν να περιμένω πρώτα να επιστρέψει: το άλογο ή τον άνδρα μου.

□ □

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΜΕΝΑ

Ο δικαστής.—Γιατί διέπραξες και δεύτερη κλοπή αφού φανήκαμε επιεικείς και σε άθωώσαμε για την πρώτη;

Ο κατηγορούμενος.— Για να πληρώσω το δικηγόρο μου.

□ □

ΝΕΑ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

Η πελάτις.— Την περασμένη εβδομάδα το γραφείο σας μούστειλε στο σπίτι μια μαγειρίσσα.

Ο προϊστάμενος του μεσιτικού γραφείου.— Ακριβώς, κυρία. Συμβαίνει τίποτε;

Η πελάτις.— Ω, τίποτε. Μόνον θα με απογοητώνατε πολύ ν' άσχόμαστε άπόψε στο σπίτι μου, να δειπνήσουμε μαζί.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ρομπότ

Στις πόλεις δεν υπάρχουν πλέον άνθρωποι.

Γιατί βεβαίως αυτοί που προχωρούνε μηχανικά σαν κουρντισμένοι, και στους δρόμους των κυκλοφορούνε, και πάνε... κι' έρχονται... και πάνε, δεν θάνατι άλλοιμονο άνθρωποι, δεν θάνατι.

Θάνατι άσφαλώς Ρομπότ' που άπ' τους ανθρώπους κατώρθωσαν να κλέφουνε τους τρόπους, και τώρα έδω στους ίδιους τόπους, στού Χρόνου την ατέρμονη ροή, κυλάνε τη θλακώδη τους ζωή.

Στις πόλεις δεν υπάρχουν πλέον άνθρωποι.

Μά τότε οι άνθρωποι τί γίνανε; Ποι πήγανε; Μήπως διωγμένοι από τους Ρομπότ, έξέλιξη: τα σπόρ-τους έχουν κάνει τα χαραιοκτηριστικά άδρά, άρρενωπά, ενώ έξ άλλου τους έχουν σκληρύνει την καρδιά. Τα κοντά μαλλιά, τα άπαίσια εκείνα γυαλιά από ταρταρούγα, Ψευτική ή άληθινή, ή...άκατάσχετη ήλιοθεραπεία, τó άκομψο, ύπό τó προσχημα της άπολυστεύσεως και της οικονομίας ντύσιμο, τó τσιγάρο, ό σανφασονισμός τους, ή ξεκαλτσωσιά άκόμη κ.τ.λ. καθένα άπ' αυτά και όλα μαζί κάνουν την γυναίκα σήμερα άποκρουστική στον άνδρα. Για να βρη αυτός την γυναίκα, πρέπει να την ξεμοναχιάσει στα άδυτα των άδύτων της ιδιαιτέρας της ζωής, που εκεί μόνο τó θήλυ ξαναβρίσκει τον έαυτό του, αφήνεται στο ένστικτό του, γιατί δεν υπάρχει κανείς να την δη για να την κάνει να επιδειχθή, όπως επιδεικνύεται σήμερα, δηλ. ά ν τ ι α ν δ ρ ι κ ή! Πόσο όμως έχουν την ευτυχία αυτή να ξαναβρούν τον χαμένο έαυτό τους μαζί με την γυναίκα;

— Όχι. Μήτε διωγμένοι άπ' τους Ρομπότ έφύγαν όλοι, μήτε και πέθαναν μια μέρα από παγώλη.

Κάτι πιο άπλούστερο συμβαίνει άληθινά.

— (Μά τί συμβαίνει τέλος πάντων, τί συμβαίνει;)

— Νά, Έκείνοι που στις πόλεις προχωρούνε μηχανικά σαν κουρντισμένοι και μέσ' στούς δρόμους των κυκλοφορούνε, δεν είναι όπως νομίζαμε Ρομπότ.

Είναι οι άνθρωποι' που άλλοιμον' όπως ζούνε μέσ' στής ρουτίνας τη συνήθεια κατάντησαν να μοιάζουνε με τόν καιρό Ρομπότ στ' άλήθεια.

Τί τρομερό !...

Και να σκεφτή κανείς πώς ήμπορεί να μην αλλάξει διόλου αυτή ή κατάσταση.

ή φοδερή, ως με την ώρα τη μοιραία.

— "Αχ, Θεέ μου, άς γίνη κάνας Πόλεμος....

— "Αχ, Θεέ μου, άς γίνη μια Έπατάστασις !...

"Ό,τι κι' άν γίνη θάν' ώραία.

— Γιατί όποιοδήποτε άποτέλεσμα που τόνα ή τάλλο άπό τά δυό θα φέρη, καθόλου δεν ενδιαφέρει.

□ □

Φτάνει, που τη θελόνη της ζωής του θα κρατάνη

σε τρομερό βαθμό του καθενός,

για να γραφούν τεράστιες καμπύλες σε μέγεθος και σ' αριθμό, πάνω και κάτω άπ' τη γραμμή του Μηδενός.

ΟΡΕΣΤΗΣ ΛΑΣΚΟΣ

(Άγριόχηνες)

Ο ΕΡΩΣ... ΥΠΟ ΔΙΩΓΜΟΝ

«ΣΒΥΝΕΙ ΗΡΕΜΑ»

Άσχημα μαντάτα για τούς αισθηματίας και τούς ρομαντικούς.

Ο έρως είναι υπό διωγμόν, ό έρως πεθαίνει! Και δεν τó λέγει αυτό κανένας εύφάνταστος δημοσιογράφος, αλλά ό πολλός Γερμανός φιλόσοφος Κάϊζεργλιγκ.

«Σβύνει ήρέμα». Είναι ή φράσις του. "Αν πάμε όπως σήμερα, λέγει ό Κάϊζεργλιγκ, οι γενεές που θα μάς διαδεχθούν στο έγγυς μέλλον θα άκούσουν «έρω» και θα γυρεύουν στα λεξικά! την σημασία της λέξεως.

Ποιός όμως ό λόγος που θα γίνη αυτό τó μεγάλο κακό;

Οι άντρες, λέει ό Γερμανός φιλόσοφος, όσον πάει και περισσότερο άπολουθούν την έποχή τους: γίνονται ύλισται, άναίσθητοι, εγωίσται σε κάθε τι, ίδιούς, που άφορά τις σχέσεις τους με τó θήλυ. Οι γυναίκες δε φιλοτιμούνται να κάνουν τó πάλ για να τούς βοηθήσουν στην... άντιρωτική τους αυτή εξέλιξη: τα σπόρ-τους έχουν κάνει τα χαραιοκτηριστικά άδρά, άρρενωπά, ενώ έξ άλλου τους έχουν σκληρύνει την καρδιά. Τα κοντά μαλλιά, τα άπαίσια εκείνα γυαλιά από ταρταρούγα, Ψευτική ή άληθινή, ή...άκατάσχετη ήλιοθεραπεία, τó άκομψο, ύπό τó προσχημα της άπολυστεύσεως και της οικονομίας ντύσιμο, τó τσιγάρο, ό σανφασονισμός τους, ή ξεκαλτσωσιά άκόμη κ.τ.λ. καθένα άπ' αυτά και όλα μαζί κάνουν την γυναίκα σήμερα άποκρουστική στον άνδρα. Για να βρη αυτός την γυναίκα, πρέπει να την ξεμοναχιάσει στα άδυτα των άδύτων της ιδιαιτέρας της ζωής, που εκεί μόνο τó θήλυ ξαναβρίσκει τον έαυτό του, αφήνεται στο ένστικτό του, γιατί δεν υπάρχει κανείς να την δη για να την κάνει να επιδειχθή, όπως επιδεικνύεται σήμερα, δηλ. ά ν τ ι α ν δ ρ ι κ ή! Πόσο όμως έχουν την ευτυχία αυτή να ξαναβρούν τον χαμένο έαυτό τους μαζί με την γυναίκα;

Γι' αυτό τονίζει ό Κάϊζεργλιγκ, ό έρως σε λίγα χρόνια δεν θα ύπάρχη πιά, ως αισθημα. Βρίσκεται στην έπιθανάτιο κλίνη του. Άλλά και ως αισθησιακή άπόλαυση ό έρως θα άχρηστευθή. Θα παραμείνη ως άπλή βιολογική ανάγκη: όπως τó φαγητό κ.τ.λ.

Πάρτε παράδειγμα την Ρωσία: έρως δεν ύπάρχει πιά. Οι έρασται ένόνηνται κάμποι θράδυ για να χωριστούν τó άλλο τó πρωί, ή και τó ίδιο θράδυ πολλές φορές, χωρίς πιά να ξαναϊδωθούν. Τό άνδρικό κοστούμι και ή τραγιάτσια που φόρεσε ή γυναίκα, τó τσιγάρο που άρχισε να καπνίζει, οι άνδρες φέρνοντας τρόποι της, ό έλεύθερος γάμος, σκότωσαν την θηλυκότητά της και μαζί της τόν έρωτα, που άν δεν τόν έμπνευση ή γυναίκα δεν ύπάρχει.

Τό μόνο μέρος, στο όποιο θα μείνη για μερικά άκόμη-άγνωστο πόσο—ό έρως ως αισθημα και ως αισθηση, θα είναι λέγει ό Κάϊζεργλιγκ, ή Γαλλία. "Η κλασική πατρίς του έρωτος, θα τού χρησιμεύση και ως τó τελευταίο καταφύγιό του. Τό Παρίσι θα είναι τó προπύργιό του, ή τελευταία επαλήθευσι από την όποία ό μικρός θεός της Άφροδίτης θα άγωνισθή, διεκδικώντας τά προαιώνια δικάια του.

Έκει θα πηγαίνουν να τόν βρίσκουν οι λίγοι που θα μείνουν νοσταλγοί της παλίας καλής έποχής.

Νάχη δική άραγε ό πολλός Γερμανός σοφός; "Η περιπέτεια τοιάχιστον της πριγκίπισσας τού Ιράκ με τόν νεαρό Έλληνα τόν διαψεύδει έν μέρος...

Ντυπόν και Ντυπόν

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΕΡΑΡ

άφ' ότου ό Στέφανος Μερικό είδε τόν ρομαντισμό να τόν κυριεύη, δεν σκέφτηκε παρά μόνο πως να τακτοποιήση τις ύποθέσεις του.

—Είμαι γέρος, έλεγε, κι' έχω περιουσία. Τά γεροντάκια πάνε περίπατο κάτω άπ' τά κυπαρίσσια, ή περιουσία όμως μένει. Τι να κάνω; Είναι προτιμότερο να κληροδοτήσω όλα μου τά ύπάρχοντα στον άνεπιό μου Λουί Ντυπόν. "Ο Λουί είναι έξυπνο παιδί, έξ άλλου ενδιαφέρεται για μένα, όλο ρωτά για τήν υγεία μου... Ναί, αλλά είναι άραγε ειλικρινές τó ενδιαφέρον του... ή μήπως είναι ύστερόβουλο; Μην έχη τó νοι του μόνο και μόνο στην κληρονομία; Φυσικά, μετά θάνατον θα είναι άργά πιά για να κρίνω για τήν ειλικρίνεια και τήν άνδισιτέλειά του. Δεν είναι καλλίτερα... να κάνω ένα πείραμα;

Κι' ό Στέφανος Μερικό έστειλε την ίδια μέρα στην διεύθυνση τού Ντυπόν, «Ξενοδοχείο της Άνεργίας και της Κρίσεως» στο Μπορντώ, τó έξής τηλεγράφημα:

«Θείος άπέθανε. Έλθετε παρευθύς».

—Αν είναι ειλικρινής ό άνεπιός μου, σκέφτηκε, θα τακτιστή νάρθη. "Αν δεν είναι... θα δούμε ως που μπορεί να φθάση ή άτιμία του.

Η άπάντηση δεν άργησε, λακωνική, σε τηλεγραφικό στυλ:

«Θάψτε τον».

Ο Στέφανος Μερικό έγινε μαροούτι.

—Τόν ληστή! τόν άπατεώνα! Τόν παλάνθρωπο! Έτσι μου φέρεται τώρα που μπορεί χωρίς κίνδυνο να ρίξη τó προσώπιό του! «Θάψτε τον!» "Αμ' έγνοιό σου και θά θάψη μαζί και τήν κληρονομία μου!

Και χωρίς να χασομερήση, τηλεγράφησε:

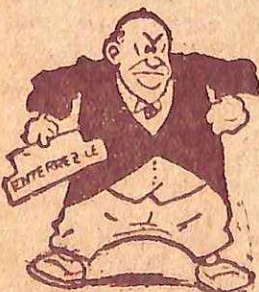
«Θείος άνέστη έκ νεκρών. Σε άποκληρώνει».

—Νά δούμε τά μουτρα που θα κάνει μόλις διαβώη την πανταχούσα μου! Θα πάλ να τρελλαθώ!

Σ' αυτό έβγαινε γελασμένος ό Στέφανος Μερικό. "Ο Λουί Ντυπόν, γαλίνος, χαμογελαστός, ύστερα από ένα μήνα πηγαινε στο σπίτι του θείου του:

—Καλημέρα, θείε Στέφανε! είπε χωρίς τó παραμικρό ίχνος ταραχής. Πως πάνε οι άναθεματισμένοι οι ρευματισμοί σας;

Ο Μερικό, που δεν περίμενε τόσο θρά-

Ο Στέφανος Μερικό έγινε μαροούτι.

σος, είπε δύσθυμα:

—Κακά και ψυχρά!

—Τό βλέπω ζωγραφισμένο στο πρόσωπό σας! είπε γελώντας ό Λουί.

—Τι ζητάς έδω;

—"Ηρθα, θείε μου, να σάς κρατήσω συντροφιά για λίγες μέρες, όπως πάντα..

—Σά δεν ντρέπεσαι; "Ηρθες για να ξανακερδίσης ό,τι έχασες.

—Μά, θείε μου, δεν έχασα τίποτα.

—Τουπέ που σου τóχει! Έχασες 125.000 φράγκα, ούτε λίγο, ούτε πολύ... Τήν κληρονομία μου! Ξεχνάς πως σε άποκληρώσα;

Ο Λουί Ντυπόν τινάχτηκε όρθιος:

—Με άποκληρώσατε;! Πρώτη φορά τó άκούω!

—Πώς; Δεν έλαβες τó τηλεγράφημά μου... εις άπάντησιν τού δικού σου;

—Εγώ δεν σάς έστειλα κανένα τηλεγράφημα!

—Νάτο.

Κι' ό θείος έδειξε τó λακωνικό τηλε-

—Καλημέρα, θείε Στέφανε!

γράφημα.

—Θείε μου! αυτό τó τηλεγράφημα δεν τόγραφα εγώ! Τι φριχτό!

Ο Μερικό μάλωνε κάπως:

—Καλά, δεν έλαβες τó τηλεγράφημα όπου σου άνήγγειλαν τόν θάνατό μου;

—Τόν θάνατό σας! Κουνήθητε άπ' τήν θέση σας! "Οχι θείε μου, δεν έλαβα τίποτα!

—Μά τó τηλεγράφημα που πήρα εις άπάντησιν είχε τήν ύπογραφή σου!

Ο Λουί Ντυπόν ξανατινάχτηκε όρθιος.

—Πάλι αυτός! Πάντα αυτός!

—Ποιός πάλι; ρώτησε ό θείος.

—Ο Λουσιέν Ντυπόν! Άκούσατε: ύπαρ-

χει κι' ένας δεύτερος Ντυπόν στο «Ξενοδοχείο της Άνεργίας και της Κρίσεως»! Ένας εγώ, ό Λουί... Κι' άλλος ό Λουσιέν! Στοιχηματίζω ότι βλάτε μόνο τó επίθετό μου στο τηλεγράφημα... από όί-ονομία! Για να γλυτώσετε μια λέξη!

—Τό βρήκες!

—Αυτήν όμως τήν οικονομία τήν πληρώνω εγώ 125.000 φράγκα!

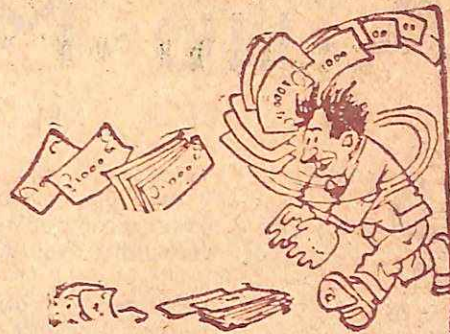
—Έλα... και τά κανονίσουμε...

Ξαφνικά όμως, είπε με ύποψια:

—Αυτόν τόν Λουσιέν Ντυπόν, μπορεί κανείς να τόν δη;

—Μά δεν βοι πάει πάντα εκεί...

—Παρά μόνο όταν πρόκειται να πάρη τήν άλληλογραφία τών άλλων!

—Καλά αφού είναι έτσι! Φωνάξτε τόν σωφέρ να μάς πάρη στο Μπορντώ. Θέλω άλλωστε να τού τά πω άπ' τήν καλή, τού παλάνθρωπου!

□ □

Λίγες ώρες άργότερα, τó αυτοκίνητο τού Στεφάνου Μερικό σταματούσε μπροστά στο «Ξενοδοχείο της Άνεργίας και της Κρίσεως», στο Μπορντώ. Ο θείος κατέβηκε πρώτος και ρώτησε τόν θυρωρό:

—Ο κ. Λουσιέν Ντυπόν, παρακαλώ;

—Δεύτερο πάτωμα άριστερά, δωμάτιο ύπ' αριθμόν 26.

Έκείνη τήν στιγμή, ώρμησε άπάνω ό άνεπιός του:

—Θά τόν σφάζω! Ξεφώνιζε.

Ο θείος έτρεξε όσο μπορούσε από πίσω του. Όταν μπήκε μέσα στο δωμάτιο 26, τόν περίμενε ένα παράξενο θέαμα: Ο Λουί Ντυπόν είχε βάλει κάτω έναν άγνωστο και τόν τάραζε στις γροθιές.

—Άρπα κι' αυτή! Άρπα και τούτη! Ληστή! Άπατεώνα! Σταβίσκου!

Έδέχσε να καταβάλη υπεράνθρωπες προσπάθειες ό κ. Μερικό για να σώση τó θύμα άπ' τόν δήμιό του.

—Και ξέρετε γιατί μου τόκανε αυτό, ό παλάνθρωπος, θείε μου! Γιατί τού δάνεισα μια μέρα ένα έκατοστάρικο και δεν ένοούσε να μου τó επιστρέψη. Με έκδικήθηκε γιατί τού τó ζήτησα!

Ηθικόν συμπέρασμα: ό άγαθός θεός Στέφανος ζήτησε συγγνώμην άπ' τόν άνεπιό του γιατί τόν ύποπτεύτηκε προς στιγμήν!

□ □

Ο άγαθός θείος Στέφανος θα γινόταν έξω φρενών άν παρίστατο, λίγες μέρες άργότερα, στην μικρή σκηνή που έλάμβανε χώραν στο «Ξενοδοχείο της Άνεργίας και της Κρίσεως». Ένα εύθυμο τριό γευμάτιζε με κέφι και με μεγάλη όρεξη. Έκει ήταν ό Λουί Ντυπόν, ό θυρωρός τού Ξενοδοχείου κι' ό άλλος Ντυπόν... ό δίδην Ντυπόν...

—Τι σάς έλεγα! έλεγε θριαμβευτικά ό Λουί στούς συνενόχους του. "Η φάρσα παίχτηκε μια χαρά. Ο γέρο θείος μου, τó κορόιδο τήν έπαθε μεγαλοπρεπώς! Και νάμαι πάλι κληρονόμος του! Δεν πιστεύω να έχετε παράπονα για τó τσιμπούσι που σάς παρέθεσα γιατί παίξατε τόσο καλά τόν ρόλο σας κι' οι δυό.

Και έγειρόντας τó κύπελλο, ό Λουί Ντυπόν ήπια εις υγείαν τού θείου Μερικό.

Τό «εις υγείαν του» όμως ήταν ειλικρινές, δεν βισζόταν πολύ: μια μέρα άποκαθήποτε θα τόν κληρονομούσε...

ΖΩΡΖ ΕΡΑΡ

Αΐμου Μόλλισον

Η ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Ψωνάξτε, σάς παρακαλώ την μίς Τζόνσον, είπε στον βοηθό του ο δικηγόρος Μπάρνερ, ένας από τους καλύτερους νομομαθείς του Λονδίνου.

Καθισμένος στο επιβλητικό γραφείο του φυλλομετρούσε με ανυπομονησία την ογκώδη αλληλογραφία στην οποία έπρεπε ν' απαντήσει. Πότε-πότε χτυπούσε νευρικά τα δάχτυλά του επάνω στο γραφείο.

Υστερα από λίγα λεπτά, ο βοηθός παρουσιάστηκε πάλι. Φαινόταν νευρικός και λιγάκι φοβισμένος.

—Λυπούμαι πολύ σέρ, είπε, 'Η μίς Τζόνσον έχει φύγει ήδη.

Μιά λάμψη θυμού πέρασε για ένα λεπτό από το ήρεμο βλέμμα του ανθρώπου του νόμου.

—Ωλ ράτ! είπε σοβαρά. Μπορείτε ν' άποσυρθήτε.

Όταν ο βοηθός έφυγε, ο δικηγόρος έμεινε λίγα λεπτά ακίνητος. Σκεφτόταν ότι δεν θα την πάθαινε άλλη φορά όπως τώρα: να δεχθή στο προσωπικό του γραφείου του ένα πλάσμα τόσο χαριτωμένο, τόσο ευφάνταστο και τόσο αφηρημένο όπως η μίς Τζόνσον.

—Ένα νόστιμο πρόσωπο δεν είναι το καταλληλότερο για να κάνει κανείς καλή δουλειά! μουρμούριζε έξω φρενών. Έφυγε πάλι πριν από την ώρα της. Πάει ή αλληλογραφία μου στο διάβολο, άποψε! Θα στείλω τώρα κιόλας μιά αγγελία στους Τάιμς ότι ζητώ έναν δακτυλογράφο... Καί αύριο το πρωί, όταν θάρρη ή μίς Τζόνσον με το σημειωματάριό της, το μολύβι της και το αφηρημένο της ύφος, θα δούμε ποιός θα γελάσει τελευταίος.

Μά το άλλο πρωί, ο αξιότιμος κύριος Μπάρνερ δεν είδε την μίς Τζόνσον. Ξεφυλλίζοντας όμως τους «Τάιμς» για να βρή την αγγελία του, διάβασε κατάπληκτος ότι η δακτυλογράφος του είχε «πετάξει», το ίδιο εκείνο πρωί για την Αυστραλία!

Ο δικηγόρος διπλώσε νευρικά την έφημερίδα:

—'Ας πάη στο διάβολο!

Η Αΐμου Τζόνσον είχε ξεκινήσει για τη Δέξα...

Στο Χούλ, στο μικρό πατρικό της σπίτι, η οικόγένειά της άνησυχούσε πολύ.

—Όλο άνοησίες τέλος πάντων θα κάνει αυτή ή Αΐμου... Νά δῆτε πού ασφαλώς θα χάση τη θέση της... 'Ας γυρίση τουλάχιστον γρή...

Και όλοι άπορούσαν πώς βρήκε το θάρρος να τολήση ένα τέτοιο έγχείρημα εκείνη πού ήταν ανέκαθεν τόσο ντροπαλή και δειλή. Δεν ήξεραν ότι το ντροπαλό εκείνο κοριτσάκι έκρυβε μέσα του ένα σωρό όνειρα και πόθους, και μιά άκατανίκητη ανάγκη να ξεφύγῃ, να «δραπετεύσῃ» από το στενό περιβάλλον.

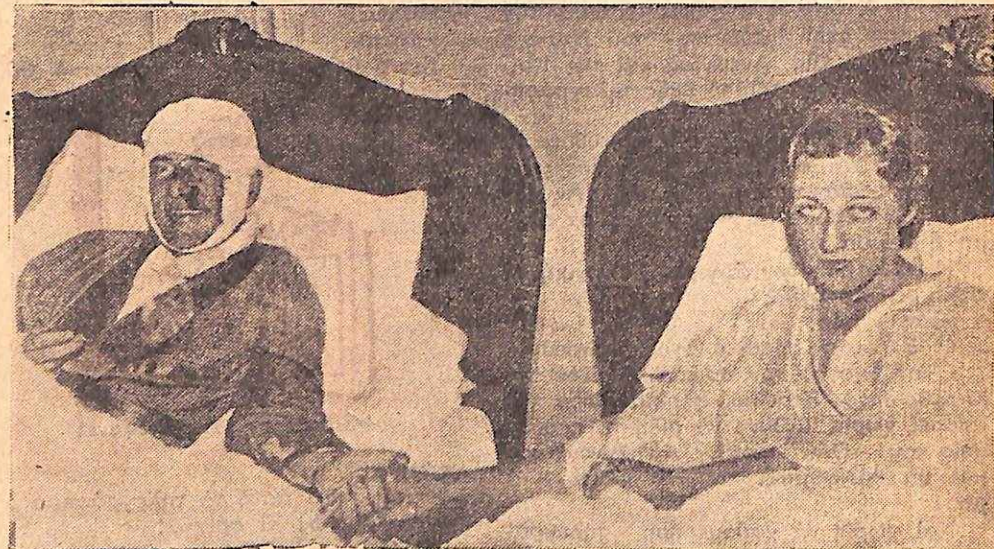
Πρέπει να μάθης ένα επάγγελμα, να βρῃς μιά δουλειά, την συμβούλεψαν οι γονείς της μόλις τελείωσε το γυμνάσιο.

Τὴν έστειλαν στο Πανεπιστήμιο του Σέ-

φιλντ. Το νέο κορίτσι, έπί αρκετόν καιρό συνεκέντρωσε όλη του την δραστηριότητα στο διάβασμα. Έμαθε στενογραφία, πολιτική οίκονομία, γεωγραφία και ύστερα ρίχτηκε με τὰ μούτρα στα νομικά.

Ήξερε όμως καλά ότι ούτε τὰ διαβάσματα, ούτε οι σπουδές θα μπορούσαν να την ελευθερώσουν από την στενή ζωή της μέσης κοινωνικής τάξεως, από το κτάωρο της καθημερινής εργασίας, από το πατροπαράδοτο Σαββατοκύριακο στην έξοχή κι' από την πληχτική και άνιαρή ρουτίνα.

Μόλις πήρε μερικά διπλώματα, ή Αΐμου προσπάθησε να βρή μιά δουλειά, όχι για να την κρατήσει για πάντα, αλλά για να μαζέψῃ το ποσόν πού της ήταν απαραίτητο για να πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά της.

Ο Μόλλισον και η Αΐμου στο νοσοκομείο ύστερα από μιά πτήση όπου εκ θαύματος διέφυγαν τον θάνατο.

Και πραγματικά βρήκε μιά καλή θέση με μεγάλο μισθό σ' έναν δικηγόρο του Λονδίνου.

Οι συμφοιτητρίες της άρχισαν σέ λίγο να υποψιάζονται ότι ή Αΐμου είχε κυριευθῇ από κανένα ρωμαντικό έρωτα...

Φαινόταν αφηρημένη και μόλις τελείωνε τη δουλειά της εξαφανιζόταν χωρίς καν να τους πῇ ένα εγκάρδιο: «Γεια σας!» όπως πριν.

Και είχαν δίκιο. Η Αΐμου είχε χάσει το μυαλό της. Έτρεχε στο αεροδρόμιο του Λονδίνου κι' έπαιρνε μαθήματα για να οδηγή αεροπλάνο. Υστερα έξησκείτο μόνη της και ανέβαινε, ανέβαινε ψηλά, μεθυσμένη από τόν ήλιγο του άπείρου...

Και ή νεαρή Άγγλιδα ανέβαινε, όλο και πιο ψηλά, σάν να κυνηγούσε τ' όνειρό της, όπως τὰ μικρά παιδιά πού απλώνουν τὰ χέρια τους στ' άστρα...

Η διαδρομή Λονδίνου-Αυστραλίας της έδωσε τη Λέξα. Καί κάτι άλλο άκόμη: τὴν Άγάπη.

Το νέο κορίτσι πού από τη μιά μέρα

ώς την άλλη έγινε ένδοξο, και περιζήτητο ανεβαίνει σ' ένα αεροπλάνο της «Εθνικής Αυστραλιακής αεροπορίας». Ο κόσμος, του οποίου έχει γίνει το είδωλο, την προπέμπει ένθουσιωδώς.

—Επί τέλους θα κοιμηθώ λίγο, να ξεκουραστώ ύστερα από τόσες γιορτές, σκέπτεται ή Αΐμου μόλις ξεκινά το αεροπλάνο.

Πήγαινε από το Μπρισμαϊν στο Σύντελ. Μά δεν κοιμήθηκε καθόλου. Ο πιλότος ένας νέος άνδρας εύθυμος και συμπαθέστατος, της είχε πῇ άμέσως.

—Καθῆστε λοιπόν δίπλα μου. Θα φλυαρήσουμε.

Ήταν άλήθεια χαριτωμένος, συγχρόνως όμως τολμηρός, πολύ τολμηρός μάλιστα. Καί ή Αΐμου έννοιωσε την παλιά της ντροπή να την κυριεύῃ, όταν κατά την άφιξη τους στο Σύντελ, ο διευθυντής του αεροδρομίου έκανε παρατήρηση στον πιλότο:

—Έχετε καθυστέρηση μισῃς ώρας το λιγώτερο. Πώς συνέβη αυτό. Μόλλισον; Η Αΐμου Τζόνσον είχε γίνει κατακόκκινη.

Λίγους μήνες αργότερα, ο Τζαίμς Μόλλισον, πού είχε καταρρίψει το ρεκόρ

Είμαι τρελλός!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΓΚΡΙΑ

ή Βέρθα Σουρί, άποκαωμένη άπ' τον έρωτα, βυθίστηκε στον ύπνο. Καθισμένος κοντά της, ο Ρολάν Μαρμπόν κύταζε τόν γυμνό λαιμό της, επαναλαμβάνοντας:

—Κοιμήσου, μωρό μου.

Η Βέρθα, μιά βδομάδα τώρα, πήγαινε κάθε άπόγευμα στο στούντιο του Ρολάν, συγγραφώς της μόδας. Έπέστρεφε κάθε βράδυ στο Σαίν-Κλου, στην κλινική του δόκτορος Σουρί, του θείου της, σοσιαλισμένη στην κούραση, χωρίς όρεξη να βάλη τίποτα στο στόμα της, με μιά βιασύνη μόνο να ξεπλωθῇ στο κρεβάτι της. Ήταν μιά όμορφη νέα, με χρυσόξανθα μαλλιά.

—Κοιμήσου, μωρό μου, είπε ο συγγραφέας σιγώτερα για να την νανουρίσει, χαϊδεύοντάς της το μπράτσο ως τόν ώμο.

Ο Ρολάν Μαρμπόν ήταν είκοσιεννιά χρονών, με ώραιο, άθλητικό παράστημα. Με την γκρι πυτζάμα του έμοιαζε με ζέρ.

Μέσα σέ μιά βδομάδα, είχαν άνακαλύψει τόν έρωτα, ύστερα από χρόνια φιλίας.

—Βέρθα, είχε πῇ ο Ρολάν με άλλαγμένη φωνή.

Εκείνη ρίχτηκε στην άγκαλιά του. Συλλογίστηκαν μόνο τόν εαυτό τους χωρίς να θυμηθούν καθόλου την παλιά άγάπη των γονέων του Ρολάν Μαρμπόν για τόν δόκτορα Σουρί. Καί την έβδομη μέρα, τίποτα άλλο δεν λογάριζαν στον κόσμο παρά τὸ σφιχταγκάλισμά τους.

Για πρώτη φορά, λίγα λεπτά πριν άποκοιμηθῇ, ή Βέρθα είχε πῇ πιάνοντας τὸ κεφάλι του έραστού της:

—Άφοῦ παιτρευτούμε, Ρολάν, θάμαστε μόνοι έμείς στή γῇ ώσπου να γίνουμε πολύ γέροι.

—Μόνοι έμείς, μαζί με τόν θείο Σουρί, είχε άπαντήσει ο Ρολάν.

—Μ' αγαπά τόσο πολύ και θα είναι πολύ εύτυχισμένος. Θαρρεί πώς θέλω να μείνω γεροντοκόρη.

Όλα στην Βέρθα, ή άκτινοβολία των μαλλιών της, ή δροσιά της επιδερμίδος της, ή λάμψη των γαλανοπρασίνων ματιών της, τὰ κερασένια χείλη της την έκαναν να μοιάζῃ σάν μιά ύπαρξη γεννημένη για τόν έρωτα. Ο Ρολάν έτρεμε μὴν τὸν ξεγυλστήρησῃ άνάμεσα άπ' τὰ δάχτυλα. Η Βέρθα θάμπωνε την ζωή του με την γοητευτική της άκτινοβολία. Καθισμένος κοντά της, κυττάζοντάς την, σκεπτόταν με φρίκη την άβυσσο μέσα στην όποία λίγο έλειψε εκείνος να καταβαραθρωθῇ τόν περασμένο χρόνο, χωρίς

ρίς να ξέρῃ κι' αὐτὸς πῶς.

—Άραγε να ῆται υπερκόπωση; 'Επί έφτά συνεχῇ χρόνια, άφ' ότου είχε τελειώσει ἡ στρατιωτική του θητεία, έγραφε. Το τρίτο ρομάντσο του, «Τὸ λουλούδι του όνείρου», πού είχε έκδώσει σέ ηλικία 24 χρονών, τόν είχε φέρει στην πρώτη γραμμή των μυθιστοριογράφων. Κι' όμως, αντί να έπιμείνῃ στον έπιτυχή δρόμο πού 'είχε διαλέξει, ύστερα από τέσσερα χρόνια άρχισε να γράφῃ κοινωνικό μυθιστόρημα, χάνοντας τούς έκπληκτους άναγνώστες του κι' άποκτώντας καινούργιους. Κανείς δεν ήξερε την αϊτία αὐτῆς της εξέλιξεως. Όλοι έλεγαν

—Μ' αγαπῇ τόσο πολύ και θα είναι πολύ εύτυχισμένος.

πώς ήταν από ιδιοτροπία, από ασάφεια, χωρίς να φαντάζονται πώς μέσα στο ξανθόμαλλο κεφάλι του με τὸ εὐρύ μέτωπο παιζόταν ένα δράμα πού δεν είχε καμιά σχέση με την λογοτεχνία. Ο Ρολάν Μαρμπόν, συντησιμένος να ζῇ λίγη ζωή, άντελήφθη στην αρχή πώς τόν τραβούσε τὸ πιστό. Δεν έννοιωθε την έπιθυμία, αλλά την ανάγκη να πῇ. Τρεῖς φορές έπέστρεψε μεθυσμένος σπίτι του. Γέμισε άλκοόλ μιά ντουλάπα του γραφείου του κι' άρχισε να πίνῃ ολομόναχος, καθισμένος μπροστά πὸν τραπεζί του. Εύτυχως γι' αὐτόν, τὸ στομάχι του δεν άντεχε σ' αὐτὲς τις καταχρήσεις. Ο Ρολάν Μαρμπόν συγκρατούμενος από τὸ πάθος, έκανε αὐτοανάληψη. Τότε κατάλαβε πώς στο βάθος της ύπάρξεώς του, τὰ κακά ένστικτα έκαναν έπιθεση έναντίον της έξασθε-

τημένης θελήσεώς του. Η πηγή τὸν κα-

κού ῆταν ὁ φανταστικός κόσμος πού δημιουργοῦσε μέσα στα ρομάντσα του τόσο για τούς άναγνώστες του ὥς και για τόν εαυτό του. Κι' άντέδρασε χυλιν γωγώντις τὴν φαντασία του κι' έπιδιδόμενος στην μελέτη της κοινωνίας.

Τους τρεῖς τελευταίους μήνες, είχε κατορθώσει να κυριαρχῇ τὸν εαυτό του. Για να έπισφραγίσῃ αὐτὴ την άνάσταξη, ή Βέρθα τὸν είχε φέρει τόν έρωτα.

—Τὸν έρωτα, ψιθύρισε...

—Ένοιωσε την έπιθυμία να καγχάσῃ προφέροντας αὐτὴ την λέξη κι' αὐτὴ ή έπιθυμία τόν ξανάφερε στην πραγματικότητα. Λίγο έλειψε να μῆξῃ μιά κραυγή, βλέποντας τὸ χέρι του πού, άπ' τόν ώμο, είχε άνεβῇ ως τὸ στήθος κι' από εκεί ως τὸ γυμνό λαιμό. Εἶδε τὰ δάχτυλά του να περιβάλλουν τόν λαιμό σάν κλοιὸς, έτοιμα να σφίξουν.

Ο Ρολάν Μαρμπόν τινάχτηκε ζωηρά πίσω και για να διαλύσῃ τόν εφιάλη, ξέσπασε σέ γέλοιο.

—Η Βέρθα ώρθώθηκε στο κρεβάτι:

—Τι τρέχει, Ρολάν;

—Είμαι τόσο εύτυχισμένος, τρελλά εύτυχισμένος! άποκρίθηκε εκείνος, χωρίς να πῇ να γελά. Ντύσου γρήγορα, γρήγορα, Είμαι παραπολύ εύχαριστημένος.

Είχε διάθεση να κλάψῃ με λυγμούς κι' όμως γελοῦσε ένῶ σκεπτόταν:

—Είμαι τρελλός! Είμαι τρελλός!

Στόν δρόμο, ή Βέρθα πιάστηκε στο υπράτσο του.

—Εἶσαι εύτυχισμένος, τὸν ρώτησε, γιατί αγαπιόμαστε;

—Ναί, γιατί αγαπιόμαστε.

Καθώς προχωρούσαν σ' ένα πεζοδρόμιο της άβενύ του Πάριου Μονσουρί, ένα αὐτοκίνητο πίσω τους, έλάττωσε την ταχύτητά του. Ένας άνδρας έσκυψε για να τους κυττάξῃ με προσοχή. Ήταν ο δόκτωρ Σουρί πού χαμογέλασε και πέρασε σέ άπόσταση δυὸ μέτρων χωρίς να τόν άντιληφθοῦν...

Τὸ βράδυ, στο τραπεζί, ή Βέρθα μίλησε με ένθουσιασμό για την συναντία πού είχε παρακολουθήσει, στην όδό Σέξ. Ο θεός της, ένας άνδρας ως έξηντα χρονών την άκουγε γελώντας με την καρδιά του.

—Αγαπημένο μου παιδί, μήπως πρέπει να ψάξω για άλλη γραμματέα;

—Γιατί, θεέ μου;

—Μιά βδομάδα έκγκαταλείπεις την κλινική μου στο έλεος τὸν Θεοῦ κάθε άπόγευμα...

Ο δόκτωρ Σουρί διασκεδάζε γιατί έβλεπε την άνεμιά του να άκτινοβολῇ από εύτυχία. Τis επόμενες μέρες όμως την έδε λιγώτερο εύθυμη. Η Βέρθα έμεινε στην κλινική την Τετάρτη και την Πέμπτη. Την Παρασκευή, έφυγε άμέσως ύστερα από τὸ γεῦμα, λάμποντας άπ' την χαρά της. Έπέστρεψε στις τέσσερις τὸ άπόγευμα χωρίς καθόλου κέφι. Ο γιατρός την έρώτησε δυὸ φορές με τὸ τηλεφώνο στο χέρι, να παρῇ γραμμῇ.

—Καυνοῦδάκι έρωτευμένων, σκέφτηκε.

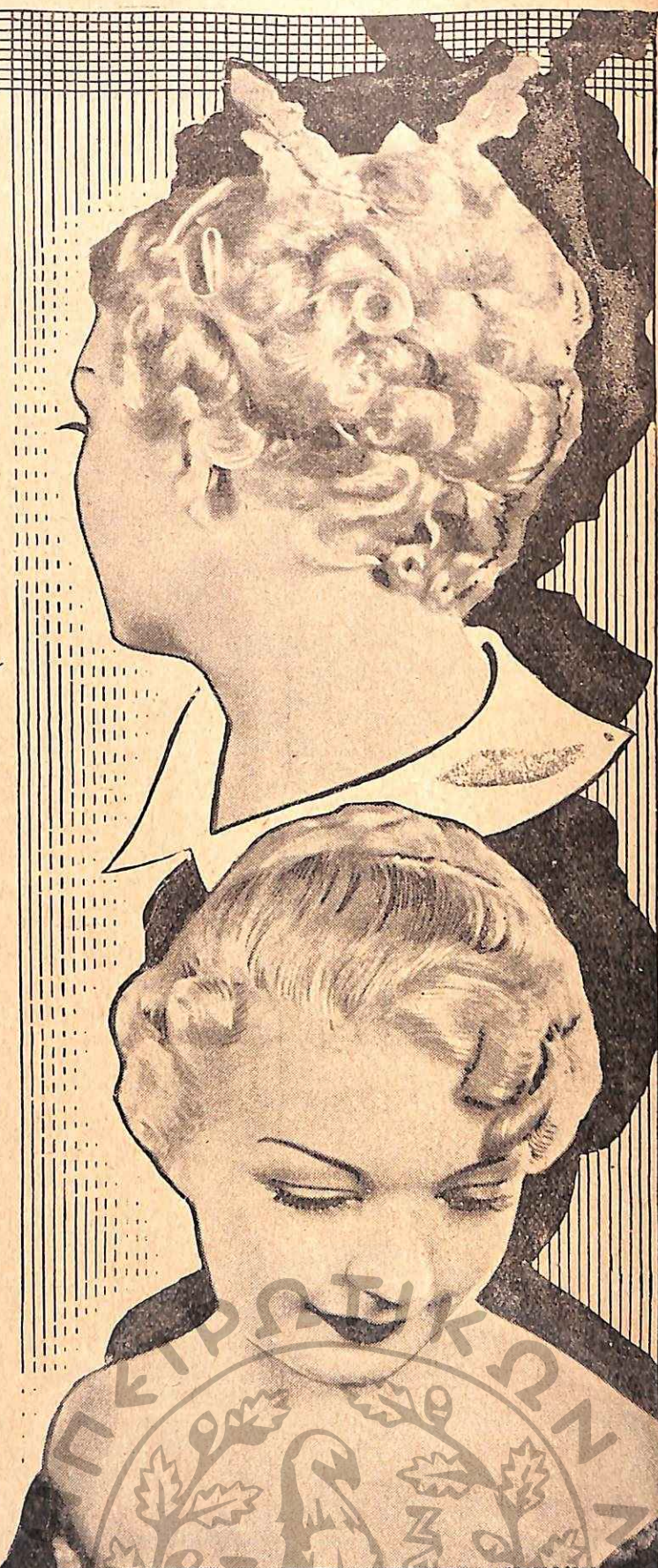
Κυρίες μου

Είδατε τὴν νέες μας
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ;

Ποτέ καμιά από σόες ἔχετε
κάμει ἕως τώρα δὲν δά
εἶχε τὴν ἐπιτυχία πού ἔχουν
αὐτές πού κάμομε σήμερα
ἐπισκευόητε μας, δά ἐνδοθυα-
οόητε, δὲν δά πιστεύετε καί
σεῖς αἱ ἴδιαι ὅτι τὰ μαλλιά
βάς εἶναι

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Θά εἶναι πολύ ὠραιότερα
ἀπό τὰ φυσικά

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 37 ΣΤΟΑ Δ.ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΛ. 23.208

το σχέδιό μου.

—Λαμπρά! είπε ο δόκτωρ Σουρί και σηκώθηκε. Θα σε εξετάσω και θα σου δώσω οδηγίες ως νευρολόγος. Είμαι όμως βέβαιος πως η έγκαιρη, όπως την θέλεις εσύ, θα επιδεινώσει την κατάσταση σου.

—Αρνείσθε να με κρατήσετε;

—Θα σε κρατήσω ώπου να γίνης εντελώς καλά, φρονώ όμως ότι η απόλυτη απομόνωση θα σου κάνει κακό.

Ο Ρολάν Μαμπόν και πάλι δάμασε τον θυμό που κόχλαζε στα στήθια του.

—Γιατρέ, είπε με συγκρατημένη φωνή, ξέρω τι μου χρειάζεται. Νοιώθω καθαρά μέσα μου την αρρώστεια να προχωρή και μελέτησα τον τρόπο να την θεραπεύσω.

—Κι' εγώ, αποκρίθηκε ο δόκτωρ Σουρί, γνωρίζω το έπαγγελμά μου.

Ο Ρολάν ωρθώθηκε απειλητικός.

—Το έπαγγελμά σας; φώναζε. Δεν λογαριάζετε την κατάσταση στην οποία βρίσκομαι; Είμαι ικανός να υποκριθώ καλύτερα από οποιονδήποτε τρόφιμό σας. Κι' αν μία μέρα, χαλαρωθή ή επιτήρηση...

—Εδώ δεν χαλαρώνεται η επιτήρηση, αποκρίθηκε ο δόκτωρ Σουρί ανήσυχος, προχωρώντας προς την έξοδο.

Ο Ρολάν τον άκολουθησε απλώνοντας τα χέρια:

—Αν αυτά τα χέρια, είπε, πνίξουν έναν νοσοκόμο σας, έναν άρρωστο, την Βέρθα...

—Την Βέρθα; Γιατί την Βέρθα; ρώτησε ο γιατρός γυρνώντας απότομα.

—Γιατί την Βέρθα; άγριεψε ο Μαμπόν.

—Ο δόκτωρ Σουρί απ' τον λαιμό κόβοντάς του την αναπνοή, τον τράβηξε πίσω και τον έριξε απάνω στην πολυθρόνα που μόλις είχε αφήσει. Ο γιατρός μόλις πρόλαβε να βάλει μία φωνή. Τώρα αγωνιζόταν με όλες του τις δυνάμεις για να γλυτώσει απ' το χέρι που τον έπνιγε.

—Ωστε για να πνίξω την Βέρθα αρνείσθε να με κλείσετε; Θέλετε να την δολοφονήσετε; Και ν' αντιμάστε κι' εμένα; Και σφίγγοντάς τον με περισσότερη δύναμη, ο Ρολάν φώναζε:

—Δεν θα δολοφονήσω την Βέρθα!

Εκείνη τη στιγμή, ακούγοντας τις φωνές, ο νοσοκόμος Πιέρ άνοιξε την πόρτα κι' είδε την σκηνή. Κατάλαβε άμέσως κι' έδρασε κεραυνοβόλα. Ωρμησε απάνω στον Ρολάν Μαμπόν και τον άνέτρεψε.

—Τόν ζουρλομανδύα, Πιέρ! διέταξε μισοπνιγμένος ο Σουρί που δεν είχε χάσει την ψυχραιμία του.

—Δεν μπορώ να τον αφήσω, κύριε, είπε ο Πιέρ που τον είχε βάλει κάτω και τον κρατούσε γερά.

Ξαφνικά, ο νοσοκόμος έμπηξε μία κραυγή.

Ο Ρολάν Μαμπόν τον είχε δαγκώσει με όρμη στο χέρι και το αίμα έτρεχε. Ο Πιέρ έχασε την ψυχραιμία του και με δυο γροθιές ζάλισε τον τρελλό.

—Οχι! Οχι! Πιέρ, διαμαρτυρήθηκε ο νευρολόγος.

Βοηθούμενος από τον δόκτωρ Σουρί, προτού συνέλθω όλοτελα ο Ρολάν, ο Πιέρ του έβγαλε τo σακκάκι και τo γελέκο και τo πέσσε τον ζουρλομανδύα.

—Τώρα, διέταξε ο γιατρός, πήγαινε τον δίπλα, στο κελλί.

Ο Πιέρ σήκωσε τo κορμί και τo με-

τέφερε στην καπιτοναρισμένη αίθουσα αφήνοντάς το χάμω. Ο Ρολάν Μαμπόν είχε όρθανιχτα τὰ μάτια, χωρίς να λήη λέξη.

Αφού έκλεισε η πόρτα τού κελλιού, ο γιατρός άνοιξε τo παραθυράκι, έρριξε μία ματιά κι' ύστερα τo ξανάκλεισε.

—Είναι ήσυχος, είπε. Θα άσχοληθούμε σε λίγο μ' αυτόν. Πιέρ, άλλος από έσένα δεν θα μπη έδω μέσα. Έννοείται ότι, μέχρι νεότερας διαταγής, ο κ. Μαμπόν δεν είναι τρελλός. Έρχεται για να μελετήσει την ζωή των τρελλών...

—Σύμφωνοι, κύριε...

—Θα πής της δεσποινίδας Βέρθας να μην έπισκεφθί τον κ. Μαμπόν. Έπιμένω σ' αυτό. Πήγαινε να επιδείσης τo τραύμα σου στο φαρμακείο.

Βγήκαν. Με τo κλειδί του, ο δόκτωρ Σουρί ξανάκλεισε την έξωτερική πόρτα. Ήταν ακόμα μισοζαλισμένος. "Αφιος τον Πιέρ στο νοσοκομείο και πήγε σκεπτικός προς τo περίπτερο όπου κατοικούσε.

Στόν προθάλαμο, συνάντησε την Βέρθα που περίμενε την έπιστροφή του:

—Κι' ο Ρολάν; ρώτησε η Βέρθα.

—Είναι εκεί - μέσα.

—Πόσο λογαριάζει να μείνη έδω;

—Κανείς δεν ξέρει.

—Θεέ Ζάκ, είσαι τόσο καλός... Άκουσε...

Μου είπε πως θα παντρευτούμε μόλις βγί από έδω μέσα... Τι με νοιάζει εμένα για την «Γυναίκα χωρίς πέπλο» του αν θα είναι ψυχολογημένη ή όχι. Έγώ βιάζομαι τόσο πολύ να γνωρίσω την ευτυχία.

—Άγαπητό μου παιδί, είπε αποφασιστικά ο γιατρός, θ' άκούσης κάτι, πρέπει όμως να φανής γενναία. Ο Ρολάν σου μίλησε για γάμο;

—Πρό όλγιου.

—Σε μένα έμπιστεύτηκε κάτι άλλο. Πως έχει μία φίλη, μία έρωμένη την οποία αγαπά με πάθος.

Η Βέρθα ένοιωσε πως τo πάτωμα υποχωρούσε κάτω απ' τὰ πόδια της και τo κεφάλι της βάραινε. Πιάστηκε στο τραπέζι, αγωνιζόμενη να μη λιποθυμήσει.

—Θα τo μιλήσω, είπε.

—Οχι, αποκρίθηκε ο δόκτωρ Σουρί. Μιλούσε πιά ο διευθυντής της κλινικής και ο τόνος της φωνής του δεν επέτρεπε καμμία αντίρρηση.

—Σε παρακαλώ, πρόσθεσε, να μην τον ξανασυναντήσης, προτού σου τo επιτρέψω...

■ ■

Στις δυο τo άπογευμα, αφού γευματίσει σιωπηλά, η Βέρθα άνέβηκε στο δεύτερο πάτωμα, στο δωμάτιό της. Από εκεί παρακολούθησε πίσω απ' τὰ κλεισμένα παντζούρια την κίνηση τoυ κήπου. Είθε τον δόκτωρ Σουρί να διευθύνεται προς τo γκαράζ και σε λίγο να βγαίνει με τo αὐτοκίνητο που οδηγούσε ο ίδιος. Τότε εκείνη κατέβηκε στο γραφείο τoυ θείου της και πήρε από ένα συρτάρι τo κλειδί που άνοιγε όλα τα περίπτερα.

Δεν φάνηκε καθόλου έκπληκτη, βλέπον-

τας τόν φίλο της με τόν ζουρλομανδύα.

—Πές μου την αλήθεια, Ρολάν τού είπε, όταν είπες στο θείο μου πως είχες μία έρωμένη που αγαπούσες με πάθος, έλεγες ψέμματα;

—Καθόλου. Μήπως δεν είσαι έρωμένη μου;

—Ωστε μιλούσες για μένα; είπε κατάνηκτη η Βέρθα. Για μένα;

—Έσκασε στα γέλια, αγκάλιασε τόν Ρολάν και τού γέμισε φίλιά τo πρόσωπο. Όταν αποχωρίστηκαν τόν κύτταξε με ειρωνεία:

—Προόδους βλέπω, μονομιάς. Σου φόρεσαν και τόν ζουρλομανδύα!

—Κοπίασαν όμως! Ο θείος σου που είναι πεισματάρης σαν μουλάρι, δεν έννοούσε να με κλείση. Τόν τρομοκράτησα κάπως. Έκανα τόν τρελλό... Είπα πως μου έρχόταν να πνίξω την φίλη μου...

Τόν έπιασα απ' τόν λαιμό, ξσφίξα. Μ' έπιασε ο νοσοκόμος και τού δάγκωσα τo χέρι. Τότε μου φόρεσαν τόν ζουρλομανδύα. Δεν μου τόν βγάξεις; Πάω να σκάσω.

—Αδύνατον, αγάπη μου. Φαντάσου τι θα πουν ο θείος μου κι' ο Πιέρ αν σε βρουν χωρίς ζουρλομανδύα, έξω από τo κελλί σου! Ο θείος Ζάκ θα με υποπτευτή. Μου έχει πη ήδη να μην σε έπισκεφθώ και δεν άστειεύεται με τόν κανονισμό.

—Λύσε με, Βέρθα.

—Οχι. Νά έπιστρέψης στο κλουβί σου. Θα είμαι η δεσμοφυλάς σου. Θα βάλω τούς αύρες. Έμπρός, κύριε τρελλέ.

Ο Ρολάν κάθισε σε μία πολυθρόνα.

—Δεν τo κουνώ από έδω! είπε.

Η Βέρθα έσκυψε και τόν φίλησε.

—Θύμωσες στα σοβαρά; τόν ρώτησε ανήσυχη. Περίμενε.

Ο Ρολάν σηκώθηκε και γύρισε. Η Βέρθα άρχισε να λύνη τόν ζουρλομανδύα.

—Ούφ! Έκανε ο Ρολάν μόλις άπολυτρώθηκε.

Τεντώθηκε για να ξεμουδιάσουν τὰ χέρια του. Ύστερα έπιασε την Βέρθα απ' τούς ώμους και της χαμογέλασε ευτυχισμένος.

Η Βέρθα έριξε πίσω τo κεφάλι της και πρότεινε τo λευκό λαιμό της γύρω από τόν οποίο τυλίχτηκαν χαϊδευτικά τὰ χέρια τού έραστού της.

—Άγαπη μου, τού φιθύρισε.

Καθώς έμωσ δεν ένοιωσε τo φίλι του, άνοιξε τὰ μάτια της κι' είδε μπροστά της την τραγική όψη του. Με σوسπασμένα χαρακτηριστικά ο Ρολάν την κύτταζε. Τo βλέμμα του ήταν σκληρό. Την κρατούσε γερά με τo άριστερό χέρι στο σβέρκο και με τo δεξιό στο λαιμό.

—Ρολάν, φώναζε, τι έχεις;

Προσπάθησε να άπολυτρωθί από τὰ χέρια του. "Αδύνατον όμως!

—Ρολάν!

Η κραυγή της ήταν σπαρακτική. Ο Ρολάν την άνέτρεψε απάνω στην πολυθρόνα και την έσφιγγε με σιδερένια δύναμη έπαναλαμβάνοντας, ένw εκείνη άγκομαχούσε:

—Τι έγω;... Τι έγω;... Τι έγω;...

Κι' όταν άφισε τo κορμί να σωριαστή, χωρίς πνοή πιά, πρότεινε τὰ χέρια του προς τo παράθυρο κι' αποκρίθηκε στην έρώτηση:

—Έχω τὰ χέρια μου... Τὰ χέρια μου που σ' έπνιξαν...

ETIEN ΓΚΡΙΑ

ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΗΘΟΠΙΟΣ

Χάρρυ Μπώρ

Ένα άτυχές γεγονός συνέτριψε και σκοτεινίασε όλα τὰ παιδικά χρόνια τού Χάρρυ Μπώρ: λίγες μέρες μετά την γέννησή του, τo κοσμηματοπωλείο που είχαν οι γονείς του, στο Μπουλβάρ Βολταίρ, άπογυμνώθηκε έντελως από διαρρήκτες.

Αυτό ήταν μία πραγματική καταστροφή για την οικογένειά του. Ο μικρός Έρρίκος - Μαρία Μπώρ - ο μέλων Χάρρυ Μπώρ - έζησε σαν ένα φτωχόπαιδο, ανάμεσα στον πατέρα του, έναν άνδρα δειλό, λεπτό και πολύ μουσικό, στην μητέρα του, μία γυναίκα πολύ θρησκα και στις δυο άδελφές του, από τις όποιες η μεγαλύτερη, η Μπλάνς, ύπηρεζε πάντοτε η καλύτερη φίλη του, σ' όλες τις άναποδιές και τις δυσκολίες της ζωής του.

Ο κύριος Μπώρ, ο πατέρας του, άγωνίστηκε με γενναιότητα και καρτερία για να ξαναπροσφέρη κάποια άνεση στους δικούς του. Άλλοίμονο! Δεν κακώρρωσε ν' άνθέξη πολύ στην πάλη αυτή με τη ζωή. Ο μικρός Χάρρυ ήταν όκτώ χρονών όταν πέθανε ο πατέρας του, συντριμμένος από τις φροντίδες τη λύπη, την αρρώστεια. Η κυρία Μπώρ, έπεσε θραειά άρρωστη μετά τόν θάνατο τού συζύγου της. Τότε, μερικοί οικογενειακοί φίλοι άπεφάσισαν να εισαγάγουν τόν μικρό Χάρρυ σ' ένα σειμινάριο.

Από την πρώτη στιγμή όμως φάνηκε ότι τo παιδί δεν είχε καμμία κλίση, για τὰ έκκλησιαστικά. Γενναίofρων και ευθύς χαρακτήρ, συγχρόνως όμως ζωηρός, άπειθάρχητος, αὐθόρμητος, καυγατζής, έδινε την έντύπωση ενός γερακιού που άνατρεφόταν μαζί με κλωσσόπουλα. Όταν έγινε δεκατριών χρονών δεν άνθεξε πιά και τσάκασε στην Μασσαλία.

Για να ζήση, τo παιδί έγινε διαδοχικά ψαράς, λουστρός, πωλητής πορτοκαλλιών, αντιπρόσωπος μιάς φίρμας σαπουνιών. Συγχρόνως, προσπάθησε να συμπληρώσει την έκπαίδευσή του, συγχάζοντας στις θιελιοθήκες και παρακολουθώντας τις νυκτερινές σχολές.

Όταν έγινε δεκαπέντε χρόνων, η μητέρα του τόν ξαναπήρε και τόν ένεγράψε στο κολλέγιο τού Σαιν - Ναζαίρ. Μετά τo κολλέγιο, ο νεαρός Χάρρυ έπέστρεψε στη Μασσαλία κι' ένεγράφη στην σχολή ύδρογραφίας.

Ύπηρε ένας λαμπρός μαθητής και είχε ως συνάδελφους άρκετους νέους που διεκρίθησαν και αυτοί άργότερα: τόν Κολλί, τόν Λαφάργκ, τόν Παόλι.

Ο μαχητικός του όμως χαρακτήρας έμελλε να τόν καταστρέψη. Στο τέλος τού χρόνου σε κάποια διένεξη μ' έναν καθηγητή του, ο Χάρρυ Μπώρ έθεώρησε καλό να πείση τόν συζητητή του με ... γροθιές, μία και δεν κατάρθωσε να τόν πείση άλλωδώς. Πέρασε από τo πειθαρχικό συμβούλιο της σχολής και άπεδλήθη την ίδια στιγμή.

Ριχμένος έτσι στη ζωή, ο νεαρός ξαναγύρισε στις ντομάτες του και στα σαπουνία του. Προσέθεσε σ' αυτά τὰ μεταλλικά νερά, τo λάδι, τὰ φαρμακευτικά προϊόντα. Δεν τὰ κατάφερνε όμως καθόλου καλά ως έμπορικός άντι-

πρόσωπος. Εκείνος που ενσαρκώνει σήμερα τούς περίφημους έπιχειρηματίες, τις έμπορικές ιδιοφυίες, τούς βασιλείς των οικονομικών έργασιών, άποδεικνύεται άνίκανος να πουλήση ό,τι δήποτε.

Η έμπορική αυτή άνικανότης συμψηφιζόταν από μία έξαιρετική άθλητική ικανότητα. Ο Μπώρ έξασκήθηκε σε όλα σχεδόν τὰ σπόρ: κολύμπι, ποδόσφαιρο, κρίκετ, μπάσκετ - μπάωλ, κωπηλασία, μπόξ, ιστιοδρομία, πάλη, ράγκμπυ.

Ένα θράδυ πήγε, έντελως τυχαία, στο θέατρο της Ρεναισάνς όπου ο Λυσιέν Γκιτρώ έπαίξε τούς «Εραστές», με όλο του τo ταλέντο και όλη του την καρδιά. Όταν ο Μπώρ θγήκε από τo

ρόλο. Μία μέρα που θρίσκει εκεί, η Τύχη κάνει την είσοδό της υπό την μορφήν τού Κουρτελίν. Ο μεγάλος κωμικός συγγραφέας έρχεται να διαβάση στους ήθοποιούς τo τελευταίο του έργο: «Η ύπόθεση Πακούϊ». Ακούοντας την κωμωδία που είναι πραγματικά έξυπνότατη όλοι οι ήθοποιοί και ο διευθυντής τους Μάξ Μωρέ, γελούν με όλη την καρδιά τους. Μονάχα ο Μπώρ μένει σκυθρωπός, θλιβόμενος στη σκέψη ότι δεν θα συμμετάσχη στη διανομή των ρόλων.

Ο Κουρτελίν φαίνεται να έκπλησσει ται από την επιφυλακτικότητα τού νέου, από την άδιατάρακτη σοβαρότητά του.

Μόλις τέλειωσε τo διάβασμα, στρέφεται προς εκείνον.

—Δέν μου λέτε, έσεις ο χοντρός που δεν γελάσατε καθόλου, θα θέλατε να παίξετε τόν άπαριτέρ;

—Αν ήθελε! Μαθαίνει τόν ρόλο του μέσα σε δυο ώρες και τόν έρμηνεύει τόσο καλά που ο Μάξ Μωρέ άποφασίζει να τόν κρατήσει στον θιάσό του. Μετά την «Υπόθεση Πακούϊ», παίζει με την

Ο Χάρρυ Μπώρ στην ταινία «Ταράς Μπουλμπά».

Ο Χάρρυ Μπώρ στην ταινία «Ότα Τσόνια».

θέατρο με τὰ μάτια διεσταλμένα, από τη συγκίνηση, είχε πάρει μία άπόφαση: να γίνη ήθοποιός παρ' όλα και έναντίον όλων.

Χωρίς να χρονοτριβήση καθόλου έτοιμάζεται για τo Κονσερβατούάρ. Παρουσιάζεται διo φορές αλλά και τις δυο άπορρίπτεται. Δεν άποβαρρύνεται όμως για τόσο λίγο.

Για να ζήση, για ν' άνθέξη, κάνει ό,τι και νάναι: ξαναπαίρνει τo παληό του έπάγγελμα τού έμπορικού αντιπροσώπου, σπρώχνει ένα χειροκίνητο άμαξάκι, πλέκει νεκρικούς στεφάνους, πουλάει κεριά στο δρόμο, πουλάει εικόνες καμωμένες απ' τόν ίδιο, δίνει αντί δέκα φράγκων τόν μήνα μαθήματα φιλολογίας σε νυκτερινές σχολές.

Με την ύπομονή και την έπιμονή του κατορθώνει να ξεσκαλώση επί τέλους ένα μικρό ρολάκο στο «Γιαπωνέζικο ντιβάνι». Ύστερα συγχάζει με έπιμονή στο Γκράν Γκινιόλ για να έπιτύχη κανένα

τυχία στον «Υμέναιο» τού Φραζερόλ και ύστερα την «Κόκκινη Πανώλη», όπου έμφανίζεται στο κοινό τυλιγμένος σ' ένα σάβανο, με τo πρόσωπο γεμάτο αίματα.

Μία μέρα ο Μπώρ έπινει μία καταπληκτική φάρσα: Στην τελευταία παράσταση της «Κόκκινης Πανώλους» κάνει τo πρόσωπό του όλότιδιο με τo πρόσωπο τού μεγάλου κωμικού ήθοποιού Ντρανέμ, αντί να τo γεμίση αίματα. Μολαταύτα τo κοινό άφινει την ίδια κραυγή φρίκης μόλις έμφανίζεται, όπως κάθε θράδυ. Ο Μάξ Μωρέ όμως προσκαλεί άμέσως τόν νέο ήθοποιό στο γραφείο του.

—Ως άνθρωπος, θρίσκω τη φάρσα σου πολύ άστεία και σε συχαίρω, Μονάχα πως ως διευθυντής θεάτρου, μικρού μου, σε παρακαλώ να μου άδειάσης τη γωνιά άμέσως!

Ο «μικρούλης» προσλαμβάνεται στο «Παλαί - Ρουαγιόλ».

Το 1910 παντρεύεται και σ' ένα χρό-

νο άποκτά ένα θαυμάσιο άγοράκι. Όταν κηρύσσεται ο πόλεμος ή γυναίκα του είναι άρρωστη από τύφο, κι' επί πλέον έγκυος. Τόν στέλνουν στο μέτωπο. Έκεί, ύστερα από έξη μήνες πού τούς περνά στα χαρνώματα, προσβάλλεται με την σειρά του από τύφο. Και σά νά μή έφθανε αυτό παθαίνει συγχρόνως μιά παράλυση τών μυών του προσώπου του. Σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου όπου ο Μπάρ κοιτείται μεταξύ ζωής και θανάτου, μαθαίνει την γέννηση του δευτέρου του παιδιού: μιάς κόρης.

Δεκαοκτώ ολόκληρους μήνες ήταν άρρωστος και τέλος τόν απαλλάσσουν του στρατού και γυρίζει στο Παρίσι.

Στά θέατρα, τόν έχουν λησιμονήσει έντελώς στο μεταξύ. Του ανάθετουν κάτι μικρορολάκους στην «Γκαϊτέ-Λυρίκ».

Έκείνος για τόν όποιο τσακώνονται σήμερα ποιός θά τόν πρωτοπροσλάβη άντί έκαστο χιλιάδων φράγκων, κέρδιζε τότε δέκα φράγκα τη βραδυά. Μ' αυτά πρέπει νά θρέψη ολόκληρη οικογένεια. Είναι σκληρό, σχεδόν αδύνατο. Τότε ο Μπάρ, κουρασμένος, άπογοητευμένος, τσακισμένος, αφήνει τό θέατρο και πηγαίνει διαχειριστής σ' ένα άγρόκτημα στην έπαρχία.

Μόλις όμως υπογράφεται ή άνακωχή κι' όλος ο κόσμος μ' ένα είδος πυρετώδους μανίας γεμίζει τά θέατρα σά νά θέλη νά ξεχάση τόν εφιάλητη του πολέμου, ο Χάρρυ έπιστρέφει στο Παρίσι και ξαναπαίρνει τό παλιό του επάγγελμα. Παίζει την «Επιφυλακή» τό «Σχολείο Κοκκοτών» τόν «Βασίλεα» την «Δίκη της Μαίρης Ντοβγκαν». Κάθε μέρα ή φήμη του μεγαλώνει περισσότερο. Έκλέγεται συγχρόνως διευθυντής τας «Συνδικάτου τών Καλλιτεχνών» και ύστερα πρόεδρος της «Ενώσεως Γάλων Ήθοποιών».

Παρ' όλες του τις άσχολίες, δέν παραμελεί την οικογένειά του πού ηδύθη μ' έναν άλλον γυιό. Φροντίζει πολύ την άνατροφή τών παιδιών του.

—Οι χαρές της τέχνης είναι μηδαμινές, μπρός στις χαρές της οικογενείας, λέγει.

Μπορεί κανείς νά φαντασθή την όδύνη του μεγάλου καλλιτέχνη όταν σέ διάστημα ενός χρόνου χάνει την γυναίκα του και τόν μεγάλο του γυιό.

Ο Χάρρυ Μπάρ ντεμπουτάρησε στόν κινηματογράφο τό 1930. Γυρίζει τό «Χαμένο Κόλπο» στο Λονδίνο. Ύστερα ο «Νταβίντ Γκόλντερ» τόν άναδεικνύει άμεσα. Ύστερα από τούς πρίγκιπας της όθνης, ά τό φίλμ αυτό γυρίζει χωρίς διακοπή σχεδόν τις ταινίες «Ο πολωνοεβραίός», «Εγκληματίαι, Κοκκινοτρίχες, Τό κεφάλι ενός ανθρώπου, Οι άθλιοι, Ρότσιλντ, Νύχτες Μόσχας, Ένας χρυσός άνθρωπος, Γολγοθάς, Μαύρα μάτια, (Ότσι τσόνια), «Εγκλημα και Τιμωρία, Ταράς, Μπουλμπά, Σαμπών, Γκολέμ».

Η φήμη του Χάρρυ Μπάρ ως ήθοποιού της όθνης, είναι σήμερα παγκοσμία. Έκείνοι όμως πού τόν ζηλεύουν σήμερα άς προσέξουν καλά τη ζωή του. Και ίσως καταλάβουν τότε ότι ο μεγάλος ήθοποιός έρμηνεύει τόσο καλά τόν άγώνα και τόν πόνο, γιατί κι' ο ίδιος άγωνίστηκε άπεγνωσμένα και υπέφερε σκληρά... Και διότι παίζει οδηγούμενος όχι από την ιδιοφυία του και τό ταλέντο του άλλα συγχρόνως από τις άναμνήσεις του και την καρδιά του...

ΠΙΕΡ ΛΑΡΥ.

Το «όνειρο» πού έσβυσε

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πολλές φορές οι κακοποιοί έχουν έπινοήση διάφορα κόλπα για νά έξαπατήσουν την Δικαιοσύνη και νά σώσουν τό κεφάλι τους. Όσο το ή παρακάτω περίπτωση ενός άμερικανού ληστή θά μείνει μοναδική στα εγκληματικά χρονικά για την πρωτοτυπία και την άφθαστη δραματικότητά της.

■ ■

Βρισκόμαστε στην έποχή κατά την όποιαν οι Άμερικανοί δέν είχαν έπινοήση ακόμη την ηλεκτρική καρέκλα. Οι καταδικασμένοι σέ θάνατο άπαγχονίζονταν δημοσία.

Έστηναν σέ μιά πλατεία την άγχόνη και καλούσαν τόν λαό νά παραστή μάρτυς της παραδειγματικής τιμωρίας του ένόχου.

Κάποιος αλήτης όνομαζόμενος Τζάκ Κρήλ, κατηγορήθηκε για μιά άγρια ληστεία. Συνελήφθη και καταδικάστηκε σέ θάνατο, παρ' όλο ότι δέν άποδείχθηκε έντελώς ή ένοχή του.

Τήν έποχή εκείνη ή διαδικασία, ως προς τούς εγκληματίες δέν ήταν και τόσο έξονυχιστική. Έφθασε νά κατηγορηθή κανείς από δυό τρεις ανθρώπους για ένα έγκλημα για νά καταδικασθή, σχεδόν άμέσως.

Τήν ήμέρα της έκτελέσεώς του ο Κρήλ δέχθηκε στο κελλί του την έπίσκεψη της γυναίκας του και του παιδιού του, πού είχαν έρθει από την Γεωργία νά τόν άποχαιρετήσουν για πάντα. Έμειναν μιά ώρα μαζί, έκλαψαν, και στο τέλος χωρίστηκαν, εκείνοι για νά έπιστρέψουν στην πατρίδα τους και ο Κρήλ για νά οδηγηθή στην άγχόνη.

Σέ λίγο ο άρχιδικαστής με τούς φύλακες μπήκαν στο κελλί του Κρήλ για νά τόν έτοιμάσουν. Τόν βρήκαν όμως νά κοιμάται βαθεία.

ΤΟ ΜΗ ΧΕΙΡΟΝ

—Κάνουν λοιπόν άπεργίες για τό δικτάτορο; Άν είχαν όμως μιά γυναίκα σάν τη δική μου, θά ζητούσαν δεκαπεντάχρο...

—Έύπνα Κρήλ! του φώναξε ο άρχιδικαστής.

Ο Κρήλ τότε ξύπνησε με τρόπο κι' άρχισε νά φωνάζει:

—Τ' όνειρο! Τ' όνειρο!

Ο άρχιδικαστής ταραχθηκε και τόν ρώτησε:

—Ποιό όνειρο;

—Άκουσε Σερίφη! του έξήγησε ο Κρήλ. Είδα στόν ύπνο μου ότι την ώρα πού μου διάβαζες την καταδικαστική άπόφαση μπρός στην άγχόνη, ένα άτομο παραμέρισε τόν συγκεντρωμένο κόσμο και πλησίασε μπροστά: Είχε πυκνές φαβορίτες και φορούσε γκρι κοστούμι και άσπρο καπέλλο. Κατόπιν άκουσα μιά φωνή: Αυτός είναι ο Λιούις, ο άνθρωπος πού σκότωσε τόν Τζών Σότουελ...

Ο άρχιδικαστής προσπάθησε νά τόν καθησυχάση.

Φυσικά πήρε τόν Κρήλ για τρελλό. Του είπε λοιπόν με συμπάθεια:

—Ίσως αυτός ο άνθρωπος του όνείρου νά σέ γλυτώσει από την άγχόνη. Κάμε κουράγιο.

Η ώρα της έκτελέσεως έφθασε. Ο Κρήλ ώδηγήθηκε στο Ικρίωμα, ενώ ο κόσμος με άγωνία περίμενε νά παραστή στο άπαίσιο θέαμα. Έδεσαν τά χέρια του καταδίκου, πέρασαν τόν βρόχο ντό λαιμό... Κατόπιν ο άρχιδικαστής άρχισε νά διαβάξη την άπόφαση του δικαστηρίου...

Έξαφνα άκούστηκε δυνατή ή φωνή του Κρήλ.

—Ο άνθρωπος... ο άνθρωπος του όνείρου μου. Ο Λιούις. Νάτον! Έδώ μπροστά! Πιάστε τον! Για τ' όνομα του Θεού!

Ο άρχιδικαστής τάχασε. Διόρθωσε τά γυαλιά του και κύτταξε! Άπίστευτο! Μπροστά στόν κόσμο στεκόταν ένας άνθρωπος με κυανές φαβορίτες, γκρι κοστούμι και άσπρο καπέλλο. Ο άνθρωπος του όνείρου!

Διέταξε άμέσως νά τόν συλλάβουν, και άμέσως ο άγνωστος,έκείνος μολόγησε ότι όνομαζόταν Λιούις, και τό σπουδαιότερο, παρέδωσε τά λεπτά ποϋχε κλέψει από τό θύμα του.

Ο Κρήλ έλευθερώθηκε άμέσως, δέχθηκε τά συγχαρητήρια τών παρισταμένων.

Έτσι είχαν τά πράγματα, όταν, έπειτα από μιά βδομάδα άποκαλύφθηκε ή αλήθεια, ή όποια ήταν αληθινά καταπληκτική: Ο Λιούις, ο όποιος άμολόγησε την ένοχή του ήταν γυναίκα: Η γυναίκα του Κρήλ!

Όταν τόν είχε έπισκεφθή στο κελλί του, ο δολοφόνος, της άνεκοίνωσε τό σχέδιό του και της υπέδειξε συγχρόνως τό μέρος όπου είχε κρύψει τά κλεμμένα λεφτά...

Όλοι έτριβαν τά μάτια τους για την πρωτοτυπία του σχεδίου του μελλοθανάτου και άποφάσισαν νά αφήσουν έλεύθερη και την γυναίκα του, συγχαιρώντας την για την μεγάλη αυτοθυσία πού έδειξε.

ΡΕΝΤ ΣΤΗΒΕΝΣΩΝ

Πιστός σύζυγος

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΕΛΑ ΠΕΞΕΛΥ

χωρίς νά σηκώση τά μάτια της.

Νοιώθει την καρδιά της νά χτυπά δυνατά - δυνατά, τό αίμα νά την πλημμυρίζει άτακτα και νά βιάζεται νά ξεχυθή μέσα στα αίμοφόρα άγγεία... Τά νεύρα της είναι σέ μεγάλη υπερένταση, όλο τό κορμί της λές και είναι γεμάτο... μαρτυρεί τήν θά έκραγη μόλις πλησιάσει μιά φλόγα!

—Τώρα, συνεχίσετε: «Η κακιά μοίρα επέπρωτο νά μάς χωρίσει... Ποιός ξέρει πότε θά ξαναδωθούμε, ολόκληρη ή ζωή μου θά άφιερωθή στην άνάμνησή σου: γιατί έσύ υπήρξες για μένα ή γυναίκα ή άναντικατάστατη...»

Τά μάτια της ήταν γεμάτα δάκρυα...

—...ή άναντικατάστατη...έπανελαβε σάν ήχώ ή γραμματέας.

—Ο άφωσιωμένος σου...

Έπακολούθησε σιωπή. Η άτιμόσφαιρα ήταν παγερά. Ύστερα ή νέα ρώτησε:

—Σέ ποιόν πρέπει νά άπευθυνθή τό γράμμα;

Ο τραντίτης έψαξε μέσα στο πορτοφάλι του, βρήκε ένα χαρτάκι διπλωμένο στα τέσσερα, τό ξεδίπλωσε κι' είπε:

—Στην δεσποινίδα Μαρία Κάλντορ... στην δεσποινίδα Μάριελ Λύντερουλ... στην δεσποινίδα Λίτζι Κρεμενέζ... όλες στο «Παλάς Ότέλ» της Αιπάζιας...

Κατόπιν, στις κυρίες Λιάνα Πορέλλι και Χριστίνα Βαλάσκα... «Εσπλανάντα Ότέλ» επίσης στην Αιπάζια. Κάνετε ξεη αντίγραφο, Στις δυό τελευταίες μόνο πρέπει νά γί-

νουν κάτι άπαραίτητες αλλαγές... αντί «θάλασσα γαλανή σάν τά μάτια σου», νά γραφθή, «θάλασσα βαθεία, σκοτεινή σάν τά μάτια σου...». Και τό «ξαιθά μαλλιά», πρέπει νά γίνη «μαύρα μαλλιά». Κι' άφοϋ γράψετε όλες αυτές τις έπιστολές, θάχετε την καλωσύνη, δεσποινίς, νά μοϋ τις φέρετε νά τις ύπογράψω. Σύμφωνοι;

Ήταν τό τέλος της συνεργασίας της με τόν προϊστάμενό της. Δέν χωρούσε έπιμονή, δέν χωρούσε συζήτηση—μολοντί ή Τζουλίσκα ήταν πρόθυμη νά κάνει ένστάσεις. Ο διευθυντής της της ύπαγόρευε τις διαταγές του, αυτή, πειθίμια υπάλληλος, ήταν ύπακουχη νά τις έκτελέσει κατά γράμμα, έφ' όσον μάλιστα δέν διαμαρτυρήθηκε στην άρχη, όταν έπρόκειτο νά γραφθή τό γράμμα.

Ήταν τό τέλος ενός όνείρου...

Η ξανθή γραμματέας, σηκώθηκε, Μόνο τότε ο τραπέζίτης άντελήφθη—ή έκανε πώς άντελήφθη—πώς τά μάτια της Τζουλίσκα ήταν πλημμυρισμένα δάκρυα.

Της χαμογέλασε με στοργή, σηκώθηκε, πήγε νά κλείσει την πόρτα του γραφείου του κι' ύστερα τραβώντας την στην άγκαλιά του και χαϊδεύοντάς της τά μαλλιά, της είπε τρυφερά:

—Δέν φαντάζομαι νά ζηλεύς, μωρό μου, αυτές τις χήνες! Αυτά τά κουτορύνια! Αυτό μάς έλειπε! Πές μου πώς δέν ζηλεύεις.

Η Τζουλίσκα δέν άποκρίθηκε κι' άρκέστηκε νά σκουπίσει τά μάτια της. Τότε την φίλησε την χαϊδεψε και πάλι, και κυττάζοντάς την κατάματα, πρόσθεσε:

—Έλπίζω νά κατάλαβες πολύ καλά πώς αυτές οι γυναίκες υπήρξαν για μένα μιά καταναγκαστική άπασχόληση κατά τις πληκτικές μέρες πού πέρασα στην πιάζ. Γιατί λοιπόν νά άησυχώης;

—Μήπως ήθελες νά χοροπηδώ άπ' την χαρά μου;

—Άφοϋ ξέρεις πώς αγαπώ μονάχα έσένα, μικρούλα μου, και πώς καμιά στόν κόσμο δέν αξίζει τόσο για μένα.

—Μοϋ τό άρκίζεσαι;

—Σοϋ τό άρκίζομαι!... Μολοντί περιμένουν κι' οι άρκοι. Ξέρεις πολύ καλά, πώς έδόν από μερικά περαστικά καπρίτσια, σοϋ είμαι πιστός, άγάπη μου... Είσα εύχαριστημένη, τώρα; Έλα, χαμογέλασε...

—Ναι!

—Έτσι πρέπει νά είσαι πάντα! Και τώρα, πήγαινε νά γράψης αυτά τά ήλιθία γράμματα σ' αυτές τις ήλιθιότητες κυρίες, πού αύριο... και σήμερα ακόμα, θά τις έχω ξεχάσει ολωσδιόλου!

Η νέα προχώρησε προς την πόρτα. Ένώ όμως πήγαινε νά βγί, ο τραπέζίτης την σταμάτησε με πιά χειρονομία. Ύστερα, της χαϊδεψε πάλι τό μάγουλο και τά μαλλιά...

Θά έγνε όμως, ποτέ την καλωσύνη νά πρε στην δεσποινίδα του τηλεφώνου νά μοϋ δώσει την γραμμή τού συζύγου μου;

ΜΠΕΛΑ ΠΕΞΕΛΥ

«Απόψε κάτω απ' τ' άστρα...»

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΝΤΟΡΙΣ ΙΜΠΣΟΝ

Η Ραίη ταξίδευε για να συναντήσει τον μνηστήρα της Μπούου. Δεν είχε κατορθώσει μέχρις ώρας να συμπάθησει, άνέμεσα στους συνεπιβάτες της, άλλους από το αντίρροπο Χέντερσον που της είχαν φερθή εύγενικά απ' την άρχή του ταξιδιού.

Πέντε μέρες προτού φτάσουν στην Νέα Υόρκη, τους έπιασε δυνατή τρικυμία. Και ξέσπασε τόσο άπότομα ή μπόρα, που έρριξε την Ραίη στην άγκαλιά του Τζών Χίλιαρντ.

—Προσέξτε, για το Θεό! της είπε ο νέος σφίγγοντας της το μπράτσο. Μη γυρνάτε έτσι έξω. Αν θέλετε, πάμε να καπνίσουμε ένα σιγαρέττο στην βεράντα.

Η Ραίη δίστασε. Ο νέος κύτταξε το ρολόι του.

—Είναι ή ώρα του άπεριτίφ και πλήττω να πίνω μόνος. Πάμε;...

Η Ραίη το άποφάσισε. Από την στιγμή εκείνη, ο Τζών βρισκόταν διαρκώς στο πλευρό της. Παίζανε τένις, πηγάινανε περίπατο στην γέφυρα...

—Θά μείνετε πολύν καιρό στην Νέα Υόρκη, Τζών; ρώτησε μία μέρα τον νέο με κάποια έλπίδα στην φωνή.

—Εξαρτάται, άποκρίθηκε εκείνος.

—Από τί;

—Από ώρισμένες υποθέσεις που έχω εκεί- κάτω. Πιθανόν να έπιστρέψω στο σπίτι μου με το προσεχές βαπόρι...

Η Ραίη ένοιωσε μία μεγάλη άπογοήτευση. Θά της ήταν τόσο εύχριστο να βλέπε κάτω- κάπου τον Τζών.

—Κυττάξτε, είπε σε λίγο ο Τζών δείχνοντας στην νέα μία ήλικιωμένη κυρία: τί όμορφα πού είναι τα σμαράγδια της κ. Λεβίν! Και ξέρετε, είναι πραγματικά! Δεν πάμε ως την γέφυρα; Είναι τόσο όμορφο το φεγγάρι...

—Ακουμπισμένοι στην κούπαστή, οι δύο νέοι μιλούσαν σιγανά. Η Ραίη του διηγέθηκε την ζωή της και μόνο άφοδ έπέστρεψε στην καμπίνα της άντελήφθη πώς ο Τζών δεν είχε πη τίποτα για την δική του.

Τό πρωί της επομένης, κατέβηκε άργά για το πρόγευμα και βρήκε όλο τον κόσμο μαζεμένο στην τραπεζαρία. Χαλασμός κόσμου.

—Τι συνέβη; ρώτησε.

Η κ. Χέντερσον την κύτταξε: το πρόσωπό της ήταν παραμορφωμένο απ' την συγκίνηση.

—Πώς; Δεν μάθατε τίποτα; Η καυμένη ή κυρία Λεβίν έχασε το ύπεροχο κολλιέ της με τα σμαράγδια...

—Πώς είναι δυνατόν να χάσει κανείς ένα τόσο πολύτιμο κόσμημα;

—Έχασε... είναι ο τρόπος του λέγειν.

—Ωστε, της το έκλεισαν; είπε κατάπληκτη ή Ραίη.

—Μέσα σ' ένα βαπόρι βρίσκεται κάθε κινουάκις καρύδι, είπε ή κ. Χέντερσον.

Η Ραίη ήταν ακόμα σκεπτική, όταν συνάντησε τον Τζών, που πήγαινε περίπατο

το στη γέφυρα.

—Μη σκοτίζεστε, Ραίη, είπε γελώντας ο Τζών, κι' ή κ. Λεβίν μπορεί να χάσει ένα τέτοιο κολλιέ χωρίς να πτωχύνη.

—Μιλάτε για το κολλιέ σάν να ήταν κάτι πού δεν αξίζει δεκάρα.

—Θέλω να πω πώς λυπούμαι εκείνον πού το έκλειψε...

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

—Δέν συλλογίζεστε τους κινδύνους πού ύατρέπει; Πώς θά μπόρεση να το βγάλει έξω από το βαπόρι; Οι τελωνοφύλακες είναι τετραπέρατοι.

—Τζών! τον διέκοψε με άνησυχία.

Την τελευταία βραδυά του ταξιδιού, ή Ραίη κι' ο Τζών χόρεψαν όλη τη νύχτα.

«Απόψε κάτω απ' τ' άστρα θά σοϋ πω πώς σ' άγαπώ...»

τραγουδούσε σιγανά ο Τζών ένφ χόρευαν.

—Θά σ' άσ συλλογιέμαι πάντα, Ραίη, όταν άκούω αυτό το τραγούδι.

—Κι' εγώ θαρρώ πώς δέν θά μπω πιά ν' άκούω αυτή την μουσική, είπε με συντριβή ή νέα.

Τα βλέμματα τους διασταυρώθηκαν.

—Γιάμε στην γέφυρα να δούμε το φεγγάρι για τελευταία φορά, πρότεινε ο Τζών.

Εκείνη δέχτηκε.

«Εμειναν για πολλή ώρα στο κατά-υτρωμα, κάτω απ' το φεγγάρι, ξεχνώντας το πάλι, μπροστά στην θαλαλήνη που ήταν άπλωμένη γύρω. Τα χείλη του Τζών ξύπνησαν την Ραίη από το όνειρο-πολημά της.

—Θέε μου! ψιθύρισε ή νέα. Δεν πρέπει, Τζών, πάμε να φύγουμε...»

Η φωνή της τρεμούλιαζε από μία παράξενη συγκίνηση. Χωρίς λέξη, ο νέος της έπιασε το μπράτσο.

Κάτω, βρήκαν την κ. Χέντερσον.

—Πάμε στην καμπίνα του κυβερνήτη που μιάς κάλεσε, της είπε. Έρχόσαστε μαζί μας;

Η Ραίη κούνησε άρνητικά το κεφάλι.

—Όχι, εύχαριστώ, πάω να κοιμηθώ.

Και πήγε στην καμπίνα της να ετοιμάσει τις βαλίτσες της. Απάνω στο κρεβάτι της ήταν ένα βιβλίο πού της είχε δανείσει ή κ. Χέντερσον.

«Θά είναι προτιμότερο να της το έπιστρέψω άπόψε» σκέφθηκε και διευθύνθηκε προς την καμπίνα του ζεύγους Χέντερσον.

«Ανοιξε την πόρτα, χωρίς να χτυπήσει και στάθηκε κατάπληκτη στο κατώφλι. Ο Τζών Χίλιαρντ, σκυμμένος άπάνω στην τουαλέτα φαινόταν σάν να ζητούσε κάτι. Στόν θόρυβο του ανοίγματος της πόρτας, ο νέος στράφηκε άπότομα.

—Τι γυρεύετε εδώ; τον ρώτησε ή Ραίη ψυχρά.

—Θά μπόρουν να σ' άσ κανώ την ίδια έρώτηση, άποκρίθηκε ο νέος άδιάφορα.

—Ηρθα να έπιστρέψω το βιβλίο της κ. Χέντερσον.

—Ίσως ή κ. Χέντερσον να δάνεισε και σε μένα κανένα βιβλίο.

—Τζών, του είπε κυττάζοντάς τον κατάματα πήτε μου τί θέλετε εδώ!

—Λυπούμαι πού δέν μπω να δώσω καμιά έξήγηση.

—Τζών, όλα αυτά είναι τόσο διαφορετικά, από ό,τι πίστευα... Ο κ. Χέντερσον ξέρε πώς είσαε εδώ;

Ο Τζών χαμογέλασε, λέγοντας:

—Πολύ φοβούμαι ότι όχι.

—Δέν σ' άσ καταλαβαίνω; κάνετε σάν... Κι' ή φωνή της ήταν σβυσμένη.

—...σάν ένας κλέφτης! συνεπλήρωσε.

Μά δέν θά φύγετε έτσι, Τζών Χίλιαρντ ή όπως άλλωδώς σ' άσ λένε! Θά σ' άσ είναι

δύσκολο να βγήτε άφ'ρι άπ' το βαπόρι, ύστερα από όσα θά πω.

—Εκείνος της έπιασε τα χέρια και κυττάζοντάς την κατάματα, είπε:

—Πήτε τα όλα στον κυβερνήτη άφ'ρι το πρωί, Ραίη. Γιά ένα μόνο μπόρετε να είσαε βεβαία: πώς ο κλέφτης δέν θά ξεφύγει μαζί με την λεία του.

Εκείνη τραβήχτηκε άπότομα κι' έτρεξε στην καμπίνα της.

□ □

Την επομένη, ένφ ή Ραίη παρακολουθούσε άπ' την γέφυρα την κίνηση του λιμανιού, άκουσε έναν άνδρα να λέει.

—Νά οι ντέτεκτιβ... «Ωστε αλήθεια ήταν...»

Τι πράγμα; ρώτησε ή Ραίη με σπαργμό ψυχής.

—Σήμερα, ο καμαρότος μου είπε πώς είχαν συλλάβει τον κλέφτη του κολλιέ.

«Είμαι εύχαριστημένη πού δέν έχω την ευθύνη της καταγγελίας» σκέφθηκε ή Ραίη, άναστενάζοντας.

Στην προκυμιά, ή θεία Άλίκη ο θείος Τζιμ κι' ο Μπούου την περίμεναν.

Η Ραίη άναστενάξε όταν την άγκάλιασε ο μνηστήρ της:

—Ω Μπούου, άγάπη μου, του είπε, να μη χωριστούμε πιά!

□ □

Την ίδια εποχή πού ή Ραίη κι' ο Μπούου βρισκόταν στον Νιαγάρα, για το γαμήλιο ταξίδι, ένα άντρίγυνο συζητούσε ήσυχα-ήσυχα σε μιά άνθισμένη βεράντα.

—Είμαι ύπερήφανη για σένα, Τζών, είπε ή γυναίκα κυττάζοντάς τον με θαυμασμό. Αυτή είναι ή πρώτη σου φορά ύπόθεση πού έφερες εις πέρας μόνος σου. Πώς τά κατάφερες όμως;

—Στην άρχή, της είπε με άδιαφορία, παρακολούθησα, μία κοπέλλα πού ήταν πάντα παρέα με τους Χέντερσον και πού—

καθώς άντελήφθη άργότερα—δέν είχε καμιά σχέση μαζί τους.

—Καλά και πώς ύπαυτεύθηκες τους Χέντερσον;

—Από ένα σωρό μικρολεπτομέρειες... πρό παντός, από το ραδιοηλεγράφημα πού τους καλούσε να έπιστρέψουν άμέσως.

«Ενας συνένοχος θά πήγαινε άσφαλώς να τους άνταμάση στο βαπόρι και θά έπαιρνε κρυφά το κολλιέ. Καλό κόλπο!

—Τό κολλιέ, όμως, το βρήκες;

—Ναι, ήταν κρυμμένο μέσα στην καμπίνα τους. Συμφώνησα με τον κυβερνήτη να καλέση τους Χέντερσον και τους άλλους ένφ έγώ θά έκανα έρευνα. Τους συλλάβαμε προτού άγκυροβολήση το βαπόρι...

Εκείνη την στιγμή, στο ραδιόφωνο άκούστηκε ένα τραγούδι:

«Απόψε, κάτω απ' τ' άστρα θά σοϋ πω, πώς σ' άγαπώ...»

Με μία γευριασμένη χειρονομία, ο Τζών έκλεισε το ραδιόφωνο:

—Δέν μπω να το ύποφέρω αυτό το τραγούδι, είπε.

Μιά γυναίκα μορφή όμως πέρασε για μία στιγμή μπροστά στα μάτια του κι' έκανε την καρδιά του να χτυπήσει δυνατά.

□ □

ΝΤΟΡΙΣ ΙΜΠΤΣΟΝ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΝΣΤΙΚΤΟΥ

Τά ζωά δέν έχουν βέβαια λογικό, έχουν όμως άνεπτυγμένο μέσα τους σε έξαιρετικό βαθμό το ένστικτο της αυτοσυντηρήσεως, πού άναπληρώνει το μυαλό και σ' άσζει συχνά από πολλούς κινδύνους.

Η ιστορία πού θά σ' άσ διηγηθούμε παρακάτω είναι άπ' τις καταπληκτικότερες πού έχουν γίνει ποτέ όσον άφορά το ένστικτο των ζωών. Την άφηγείται ένας άγγλος σοφός:

Μιά μέρα περπατούσε στην έξοχή, όπότε βλέπει μία μεγάλη άράχνη, πού θεωρείται πολύ δηλητηριώδης, να τά βάζει μ' έναν βάτραχο του λειβαδιού.

Η πάλι βάσταξε άρκετά.

Σε μία στιγμή, ή άράχνη, κατώρθωσε να πηδήση στην ράχη του βατράχου και να του δαγκώσει δυνατά το σβέρκο.

Ο βάτραχος τότε έρριξε από πάνω του μ' ένα τίναγμα την άράχνη και έτρεξε άμέσως σ' ένα χαμηλό φυτό πού ήταν εκεί κοντά, το βύζαζε λίγο και ξαναγύρισε στην άράχνη. Νέα πάλι άρχισε και νέο δάγκωμα έπηκολούθησε.

Ο βάτραχος έτρεξε και πάλι στο φυτό, το μασούλησε και ξαναγύρισε με... νέον μένος στην άράχνη. Η ιστορία αυτή επανελήφθηκε 3-4 φορές.

Περίεργος ο άλλος σοφός πλησίασε το φυτό για να ιδη τί ήταν έπιτέλους. Διεπίστωσε ότι ήταν το λεγόμενο πεντάνευρο. Θέλοντας τώρα να δοκιμάση άν πράγματι έπαιζε το φυτό αυτό κάποιο ρόλο στην έξουδετέρωση της δηλητηριώδους δαγκωματιάς της άράχνης το έερριζωσε και περίμενε...

Σε λίγο, ο βάτραχος δαγκωμένος νιά πέμπτη φορά ξαναγυρνούσε. Δεν βρήκε όμως πιά εκεί την σωτηρία του. Ο δυστυχισμένος σε λίγες στιγμές πούσκαψε, παρουσίασε έπειτα και άλλα συμπτώματα δηλητηρίασεως και φόφησε!...

Τώρα ο άγγλος σοφός πειραματίζεται για να βεβαιωθή μήπως δέν θά είχε το φυτό αυτό, το ίδιο ευεργετικό αποτέλεσμα και στον άνθρωπο.

Ο ΛΟΓΟΣ

Ο ένας.—Πώς οι γυναίκες αγαπούν να κυττάζουν με θαυμασμό έναν ήρωα!

Ο άλλος.—Μάλιστα, αυτός είναι ο λόγος για τον όποιον μαζεύονται και στους γάμους!

Επικαιρότητες

ΓΑΜΟΣ ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΠΑΓΟ

Εκκεντρικοί γάμοι έχουν γίνει πολλοί ως τώρα. Έγιναν π.χ. γάμοι σε ύπερκεάνα, σε τραίνα, σε αεροπλάνα, ακόμη και... τηλεφωνικός! Αυτός όμως πού έγινε τώρα τελευταία στην Νορβηγία, ξεπερνά κάθε προηγούμενο σε εκκεντρικότητα. Πραγματικά, ο γάμος αυτός τελέσθηκε επάνω στους πάγους, και σε ύψος 1500 μ. Μελλόνυμφοι, παπάζ και καλεσμένοι φορούσαν όλοι σκι και ένφ παγοδρομούσαν ο πάτωμα, έτρεχε πίσω από τους δύο νέους και τους διάβαζε τις γαμήλιες ευχές.

Κι' ήταν, αλήθινά, για διάβασμα!...

□ □

ΕΝΑΣ ΧΑΡΤΗΣ ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ

Άγγέλλουν από την Μόσχα, ότι ετοιμάζεται εκεί για την διοργανική έκθεση πού θά γίνει, ένας χάρτης, πού θά είναι αλήθινά πολύτιμος για τις προόδους, πού έχουν να έπιδείξουν οι Μπολσεβίκοι.

Ο χάρτης αυτός, πού θά είναι τεράστιος (20 τετραγωνικών μέτρων) θά δείχνει τις προόδους πού έκαμε η σοβιετική διοικητική κατά την διάρκεια της εφαρμογής των δύο πενταετών προγραμμάτων, θά είναι δέ ολόκληρος καμωμένος από πολύτιμα πετρώδια: άμεθύστους, τοπάζια, κρύσταλλα, χρυσόλιθους κ.λ.π. Η Μόσχα θά δείχνεται στον χάρτη αυτό με ένα χονδρό ρουμίνι σε σχήμα άστέρου με πέντε άκτινες.

Διακόσιοι τεχνίτες σε μασαίνα και κατεργασία πολυτίμων πετρωδών, εργάζονται για την κατασκευή του χάρτη.

□ □

ΣΥΝΑΥΛΙΑ... ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΟΥΓΚΛΑ

Οι κάτοχοι ραδιοφώνων άς ετοιμασθούν. Θά παρακολουθήσουν το έρχόμενο φθινόπωρο την πρωτοτυπώτερη συναυλία πού έχει γίνει ως τώρα. Τους την ετοιμάζει ή Μπριτς Μαρντινάστιν: Κόρπαν, και θά έργεται κατ' έθθειαν... από την ζούγκλα.

Οι κυριώτεροι έτελεστές της θά είναι λεοντάρια, τίγρεις, ίπποπόταμοι, έλέφαντες και άλλα άσκα ζωά. Επίσης θ' άκουσθούν χορωδίες από... τσακάλια, ύαινες και άλλα θηρία.

Η συναυλία θά έπιφραγισθή με έτελεσείς διαφόρων οδικών πουλιών, (όχι επί της σούβλας, εύτυχώς).

Η συναυλία θά μεταδοθή στο Λονδίνο από το κεντρικό Πάγκο Κροϋγκερ της Νοτίου Άφρικής, όπου έχουν συγκεντρωθή οι κορυφαίοι... σολιστ και άλλοι καλλιτέχνες της ζούγκλας.

Απ' το Λονδίνο ή συναυλία θά μεταδοθή σ' όλο τον κόσμο.

□ □

ΤΑ ΦΕΙΔΙΑ ΕΥΗΝΟΥΝ!

Δέν πρόκειται για καμιά «άφύπνιση μαζών» από την γνωστή φιλολογία των τελευταίων χρόνων, γιατί τότε αλλοιμόνο μας!

Άπλούστατα τα φείδια ευηνοούν από την χειμερινή νάρκη τους. Γιατί όπως ξέρουμε, τα έρπετα κοιμούνται όλο τον χειμώνα.

Πρώτος ξύπνησε ο Πύθων του Ζωολογικού Κήπου του Λονδίνου. Και ξύπνησε τραμερά πεινασμένος. Κατεβρόχθισε μονοκοπανιά ο άλιτήριος τρία κοτόπουλα, και είχε όρεξη και για παρακάτω!

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

Η Βέρθα και ο Γκοντεφρουά παντρεύονται. Ο γάμος των όμως αυτός είναι ένας λευκός γάμος. Αυτή την συμφωνία είχε κάνει η Βέρθα με τον Γκοντεφρουά. Θάταν σύζυγοι μόνο για τα μάτια του κόσμου. Έτσι κείνο το βράδυ, το πρώτο βράδυ του γάμου τους χωρίζονται ψυχρά και η Βέρθα πηγαίνει και κλειδώνεται στο δωμάτιό της. Έπ'ι τέλος, είχε περάσει η φρικτή εκείνη μέρα!

13. (Η συνέχεια)

Πέρασε μιά ρόμπ ντε σά, πρ, άνοιξε το παράθυρο κι' ακούμπησε εκεί. Δεν είχε καμμία διάθεση να κοιμηθῇ. Αναπολούσε δολόκληρη την πονεμένη ζωή της! Τώρα, την στιγμή αυτή, μετά την υπερδιέγερση της γιορτάσιμης αυτής μέρας που ήταν τόσο πένθιμη, ανάρωτιόταν για ποιο λόγο άραγε ή δυστυχία την καταδίωκε τόσο αλύπητα και ποιο πνεύμα του κακού ώδηγοῦσε πάντα τα βήματά της. Γιατί ένας άγνωστος έχθρος, άγρυπνοῦσε πάντα δίπλα της. Γι' αυτό ήταν βέβαιη. Τὸν εὔρισκε παντοῦ, νὰ τὴν καταδιώκη πάντοτε. Αναστέναξε θλιβερά. Πόσο ἦταν μόνη! Πῶς ὅλα ἦταν σκοτεινὰ μέσα στὴν καρδιά της!

Μιά σιλουέττα φάνηκε στὸν κῆπο, ἔμεινε ἕνα λεπτό ἀκίνητη κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά της, κι' ὕστερα ἐξαφανίστηκε πρὸς τὴ διεύθυνση τῆς γρίλλιας.

Τῆς φάνηκε ὅτι ἀναγνώριζε τὸν Ζερβαί. Κι' ὅμως δὲν ἦταν ἐκεῖνος!

—Εὐτυχῶς, ψιθύρισε με κάποια ἀνακούφιση ἡ Βέρθα, μοῦ μένει ἕνας φίλος!

Οὐτε ὁ Γκοντεφρουά, στὸ δωμάτιό του, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ.

Ὅρθιος, με τὰ χέρια σταυρωμένα, με τὸ κεφάλι σκυφτό, ὄνειροπολοῦσε. Μιά ρυτίδα ζάρωνε τὸ μέτωπό του. Κανένας θυμός. Τὸ μυαλό του ὅμως δούλευε ἐντονα. Ἐπὶ πολλή ὥρα, ἀμέτρητη, ἔμεινε στὴ θέση αὐτή. Ὑστερα σήκωσε τὸ κεφάλι του. Καὶ στρέφοντας τὸ βλέμμα πρὸς τὸ δωμάτιο ὅπου εἶχε κλειδωθῇ ἡ νέα γυναίκα, ἔκανε μιά κίνηση σιωπηλῆς προκλήσεως. Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ...

Τὴν ἴδια στιγμή, στὸ κάτω πάτωμα ἐκτυλίσσεται μιά δραματικὴ σκηνή.

Ὁ γέρο Τερλάν ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκουμπισμένος στὸ παράθυρο, ἀναπνέοντας με ἀνακούφιση τὴ νυχτερινὴ δροσιά. Ὁ Ζερβαί δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει καθόλου. Ἐξάφνα ὁ Τερλάν γύρισε πρὸς τὸν Ζερβαί:

—Εἶμαι καλύτερα τώρα... Μπορεῖς νὰ πᾶς νὰ κοιμηθῇς κι' ἐσὺ παιδί μου... Σ' εὐχαριστῶ πού θέλησες νὰ με περιποιηθῇς...

Τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι του. Μὰ ὁ Ζερβαί δὲν πρόφθασε νὰ τὸ πιάσῃ. Γιατί τὸ

χέρι ἔπεσε τὴν ἴδια στιγμή καὶ τὸ χοντρό σῶμα τοῦ νηματουργοῦ σωριάστηκε πάνω στὸ χαλί...

Ὁ Ζερβαί μποροῦσε νὰ χτυπήσῃ τὸ κουδούνι, μποροῦσε νὰ φωνάξῃ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ μεγάρου δὲν εἶχαν πλανάσει ἀκόμα. Ἀκουδᾶν πότε-πότε οἱ ὁμιλίες καὶ τὰ γέλοια τοὺς ἀπ' τὴν κουζίνα.

Δὲν ἔκαναν ὅμως τίποτα. Κάθισε μπροστὰ στὸ σῶμα ἐκεῖνο πού ἔμενε ἀκίνητο στὸ πάτωμα καὶ περίμενε...

Ὁ Τερλάν συνεχόταν λίγο-λίγο. Εἶχε μιά ἐξαιρετικὴ δύναμη. Προσπάθησε ν' ἀνασηκωθῇ, τὸ κατῶρθωσε, κι' ἔπεσε σ' ἕναν καναπέ.

Φάνηκε πῶς ἦταν λίγο καλύτερα.

—Τὴν γλύτωσα κι' αὐτὴ τὴ φορά, τραύλισε μ' ἕνα βιασμένο χαμόγελο.

Προσπάθησε νὰ σκουπίσῃ τὸ κῆδρο μέτωπό του με τὸ χέρι του πού ἔτρεμε:

—Ὅμως, δὲν αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτοῦ μου καλά...

—Θὰ τρέξω νὰ εἰδοποιήσω τὸν γιατρό, εἶπε ὁ Ζερβαί.

—Περίμενε λίγο... Ἐνὼς ἔχω ἀκόμη δυνάμεις... Θάθελα, ναι, θάθελα... νὰ γράψω... Ἐχω κάτι νὰ πῶ καὶ δὲν θάθελα νὰ τὸ πάρω... μαζί μου... ἄν... μοῦ συνέβαινε δυστύχημα...

Ὁ Ζερβαί ἔσπρωξε ἕνα τραπέζι κοντὰ στὸν καναπέ. Ἐπᾶνω στὸ τραπέζι ὑπῆρχε χαρτί, μελάνι, πένα.

Ὁ Τερλάν ἔκανε ν' ἀπλώσῃ τὸ χέρι του. Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κουνήσει καν.

—Εἰς, ἐσύ... ψιθύρισε παρατηρώντας τὸν Ζερβαί μ' ἕνα βλέμμα σβυσμένο.

—Θέλετε νὰ γράψω ἐγώ;

—Ναι.

—Θὰ μοῦ ὑπαγορεύετε;

—Ναι... Εἶσαι... ἔτοιμος;

—Σᾶς ἀκούω.

Ὑπαγόρευσε, ἀργά, λέξη-λέξη, με τὰ μᾶτια κλειστά.

Με κόπο ὁ Ζερβαί κατῶρθωνε ν' ἀκούῃ καὶ νὰ καταλαβαίνει τί ἔλεγε:

«Τὸ κοριτσάκι τῆς Βέρθας δὲν ἔχει πεθάνει... Μένει με τὴν Λίνα Κίφφερ, τὴν γυναίκα πού τὸ περιποιεῖται σ' ἕνα χωριουδάκι τῆς γερμανικῆς Πολωνίας πού ὀνομάζεται Ράτισεν, κοντὰ στὴ μεγάλη πόλη Πόζεν... Δὲν ἐγκατέλειψε ποτέ τὸν τόπο αὐτό...»

Στάθηκε. Ἐνας πνιγμένος ρόγχος ἔβγαινε ἀπ' τὸ στόμα του. Προσπάθησε νὰ ἀπλώσῃ τὰ χέρια του σὰ νάθελε νὰ κρατηθῇ ἀπὸ κάπου μὰ ἔσκυψε ἀκόμα περισσότερο.

Ὁ Ζερβαί ἀτάραχος, σιωπηλός, δὲν

τοῦ ἔδινε καμμία βοήθεια.

Στὸ πρόσωπό του πού ἦταν συνησμένο νὰ ὑποκρίνεται, τίποτα δὲν πρόδινε τὴν θριαμβευτικὴ χαρὰ πού τὸν πλημμύριζε.

Ἐνα τέτοιο μυστικὸ στὰ χέρια του! Δὲν ἦταν ἕνα ὄπλο γιὰ τὸ μέλλον; Καὶ τί φοβερὸ ὄπλο!

Ὁ Τερλάν ἔκανε μιά προσπάθεια γιὰ νὰ σηκωθῇ, μὰ σωριάστηκε πάλι στὸν καναπέ.

Ὁ Ζερβαί πῆγε νὰ κλείσῃ τὸ παράθυρο καὶ κατέβασε τὶς κουρτίνες.

—Ὅχι, ὄχι, θέλω ἀέρα, ἀέρα! μούρμυρισε ὁ Τερλάν.

Ὁ καλὸς Ζερβαί φάνηκε ὅτι δὲν ἄκουσε.

Τὰ βαρεῖα χέρια τοῦ Τερλάν ἔκαναν πάλι μιά ὑπέρτατη μάταιη προσπάθεια.

Ἡ φωνή του, ὀλοένα πιὸ ἀδύνατη, ἀκούστηκε, ἀκατάληπτη σχεδόν:

—Ἄν πεθάνω... θὰ δώσης... τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ... στὴν κόρη μου... Καταλαβαίνεις...

—Καταλαβαίνω.

—Ἄν δὲν πεθάνω... θὰ σοῦ τὴν ξαναζητήσω... δὲν θὰ πῆς τίποτα... θὰ τὸ φυλάξης μυστικόν...

—Καλά...

Ἐμεινε ἀκίνητος. Ὁ Ζερβαί τὸν παρατηροῦσε. Ὁ Τερλάν ἀγωνιζόσε. Ποίους θὰ κέρδιζε ὅραγε στὴν ὑπέρτατη αὐτὴ πάλη; Ἐκεῖνος ἢ ὁ θάνατος;

Ὁ Τερλάν ἀνέπνευσε πιὸ ἐλεύθερα. Ἐφερε τὰ χέρια του στὸ λαϊμό του.

—Σὰ νὰ μοῦ περναί... Περισσότερος ἦταν ὁ φόβος μου... Μολαταῦτα, γιὰ τὴν νύχτα, θάκανες καλὰ νὰ εἰδοποιήσης τὸν γιατρό...

Δὲν ἔξερε κανεῖς... Μιά νέα κρίση μπορεῖ ν' ἄρῃ... Εἶναι παραῤενο κι' ὅμως... Ξαλάφρωσα λίγο πού σοῦ ἐμπιστεύθηκα τὸ μυστικόν μου... Πήγαινε τώρα πῆγαινε νὰ φωνάξης τὸν γιατρό καὶ μὴν ἀργήσης πολὺ...

Ὁ Ζερβαί ἔμεινε ἀκίνητος.

—Δέν... δὲν ἀκουσες τί σοῦ εἶπα;

—Ἀκουσά.

—Λοιπόν;

Ὁ Τερλάν κύτταξε τὸν Ζερβαί μ' ἕνα ἀκαθόριστο φόβο.

—Δέν θὰ πᾶω νὰ φωνάξω τὸν γιατρό, εἶπε ἐκεῖνος.

—Γιατί;

—Γιατί θέλω νὰ πεθάνω...!

—Θέλεις... θέλεις... νὰ με σκοτώσης...!

—Ναι.

Ἐνας ἀφάνταστος τρόμος ζωγραφίστηκε τώρα στὰ μᾶτια τοῦ Τερλάν.

Ὁ Ζερβαί ἔμεινε ἀτάραχος μπροστὰ του, ἡρεμος καὶ γελαστός. Ὁ γέρος προσπάθησε νὰ σηκωθῇ, Ἐανάπεσε. Πνιγόταν. Σὲ μιά ἀπότομη κίνηση τοῦ Ζερβαί ἀφῆσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνας ρόγχος φρίκης. Μὰ ὁ Ζερβαί εἶχε βγάλει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πορτοφόλι καὶ ἀπὸ τὸ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΑΝΤΙΟ!

πορτοφόλι αὐτὸ μιά ἐπιστολή, μιά ἐπιστολή τσαλακωμένη, κιτρινιασμένη...

Ἦταν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ πατέρα του! Ἡ κληρονομία τοῦ μίσους!

Τὸ βλέμμα τοῦ Τερλάν φάνηκε νὰ καθουχάξῃ λίγο.

Ὁ Ζερβαί τοῦ ἔλεγε με τὸ αἰώνιο χαμόγελό του:

—Δέν ἔχω ἄλλο ὄπλο ἀπὸ τὸ γράμμα αὐτό... Εἶναι ἀρκετὸ ὅμως... Ἀκουσε...

«Δέν μοῦ ἔκλειψε μονάχα τὸν πλοῦτο γιὰ τὸν ὅποιο ἐργάστηκα σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, χάριν τῆς οἰκογενείας μου πρὸ πάντων. Μοῦ ἔκλειψε καὶ τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας σου...»

—Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ γράμμα; τραύλισε ὁ Τερλάν.

—Τοῦ πατέρα μου. Εἶναι ἡ διαθήκη του. Ὁ Τερλάν ἐκλείσε τὰ μᾶτια του. Ἐτρεμε.

Ὁ Ζερβαί συνέχισε, χαμηλόφωνα, χαμογελώντας πάντα:

«Καταχράστηκε τῆς φιλίας μου, καταχράστηκε τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα δὲν εἶναι ἐκεῖνα πού χύνουν αἷμα. Κι' αὐτὸς ὑπῆρξε ἐγκληματίας ἀπέναντί μου...»

Ὁ Τερλάν τραύλιζε:

—Σῶπα, σῶπα!... τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀληθινόν!

Ὁ Ζερβαί δὲν τοῦ ἔδωσε καμμία ἀπάντηση. Ἐξακολούθησε:

«Ἐξ αἰτίας του, δέν ἔχω νὰ σοῦ ἀφήσω τίποτα, παιδί μου, τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μῖσος μου... Σοῦ κληροδοῶ τὸ μῖσος μου... Πάρ' το... Δέξου το... Ἀς γίνῃ αὐτὸ ἡ ζωὴ σου καὶ ἡ θρησκεία σου... Ὁ πατέρας σου πού πεθαίνει σοῦ τὸ διατάσσει, Ζερβαί... καὶ κανεῖς ἄλλος ἀπὸ μένα δέν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀποκληθῇ πατέρας σου!»

Ὁ Τερλάν θέλησε νὰ σηκωθῇ. Ὁ Ζερβαί ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὄμο τοῦ γέρο πού ξανάπεσε.

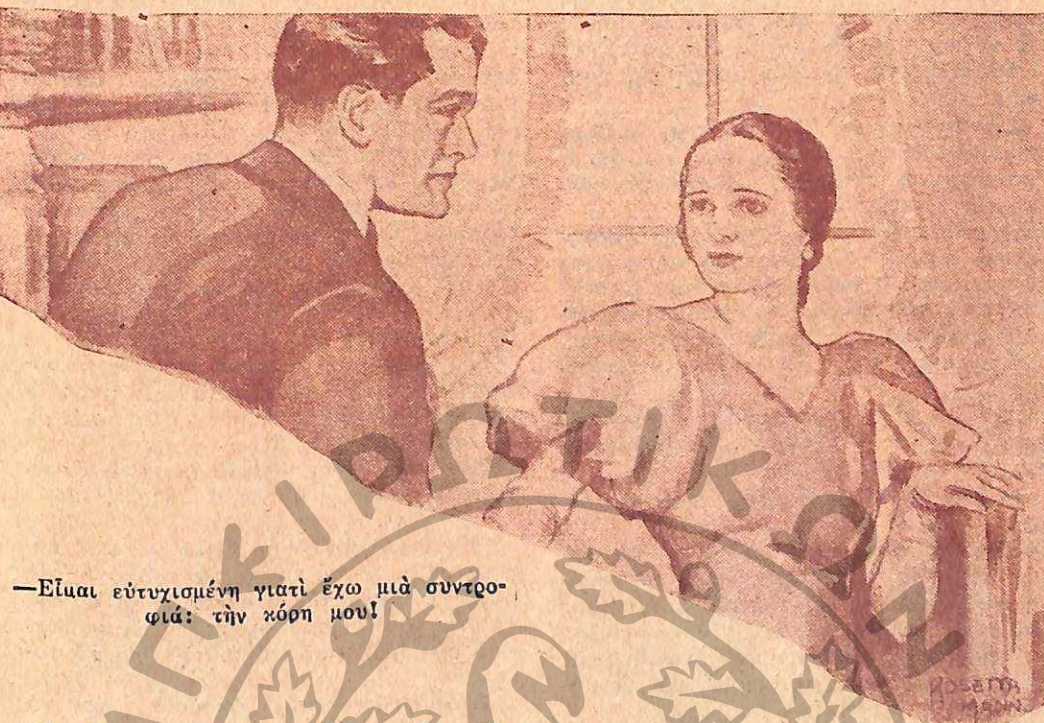
—Θέλω νὰ πεθάνω!... Καὶ θὰ πεθάνω ἀκούοντας αὐτὰ πού ἔχω νὰ σοῦ πῶ... ἀκούοντας τί ἔκανα... Ὅταν με υἱοθέτησες τότε ἀπὸ ἐνωϊσμό κι' ἐπίδειξη, ἀπὸ τύψεις ἀκόμη, καταλαβαίνεις ποιὸν ἔβαζες μέσα στὸ σπίτι σου; Ἐβαζες τὸ μῖσος, πού ἦταν ἡδὴ μεγάλο στὴν παιδικὴ μου ψυχὴ. Ὅλα μου τὰ παιδικὰ χρόνια ὑποκρινόμουν... Καὶ τί ὥραϊα πού σὲ ἐξαπάτησα, δέν βρίσκεις; Τί ὥραϊα πού φρόντισα γιὰ τὴν εὐτυχία σου!... Καὶ ὁ μὲς κόντεψα μιά μέρα νὰ ξεχάσω τὸ μῖσος μου, νὰ ξεχάσω τὴν διαθήκη τοῦ πατέρα μου... Ἀγαποῦσα τὴν Βέρθα!...

Ἦν ἄν με εἶχε ἀγαπήσει κι' ἐκεῖνη!... Ἐτοιμαζόμουν νὰ τῆς ἐξομολογήθω τὴν ἀγάπη μου... Ὁνειρευόμουν ἡδὴ τὴ λήθη καὶ τὴ συγγνώμη... ὅταν ἔμαθα, τσάκωσα μᾶλλον τὶς σχέσεις τῆς με τὸν Ζάν ντ' Ὠτρεμόν... Ἐνοιώσα ὅτι ἡμουν πλάσμενος μᾶλλον γιὰ τὸ μῖσος παρά γιὰ τὸν

ἔρωτα... καὶ λίγες ἑβδομάδες ἀργότερα οὗτο δάσος τοῦ Μποσεβάλ, σκότωσα τὸν Ὠτρεμόν...

Τὰ δάχτυλα τοῦ Τερλάν κουνιόταν ἀπεγνωσμένα. Μὰ δὲν μποροῦσε πιά νὰ μιλήσῃ. Τὰ μᾶτια του μονάχα φανέρωναν μιά ἀνείπωτη φρίκη.

—Ναι, τὸν σκότωσα... Καὶ δὲν ὑποψίαστηκε κανεῖς τὸ παραμικρό, ἔ, ἀφεντικό; εἶπε ὁ καλὸς Ζερβαί μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Μήπως ὑποψίαστηκες ἐσὺ ποτέ ὅτι καὶ τὸ γράμμα ἐπίσης, τὸ περίφημο γράμμα πού χάλασε τὸν γάμο τῆς Βέρθας με τὸν Ἄνρὺ Λὲ Βιριέ, με τὸν Λεόντ Ἄρτώ καὶ ἀργότερα με τὸν μαρκήσιο Ζάν ντ' Ἀνσάκ, εἶχε γραφῇ ἀπὸ τὸν γιὸ τοῦ

—Εἶναι εὐτυχισμένη γιατί ἔχω μιά συντροφιά: τὴν κόρη μου!

παλτροῦ συνεταίρου σου; Ὅχι, οὔτε πέ-
ρασε κἄν ἀπὸ τὸ μυαλό σου ὅτι τὰ ἔ-
γραψα ἐγώ! Δέν εἶχες ἄλλο μυστικοῦμ-
βουλο ἀπὸ μένα! Ὁ καλύτερός σου φί-
λος, ἡμουν ἐγώ! Ἐγώ! Ἄν ἤξερες πό-
σες φορές, μοῦ ἐρχόταν ἡ ἐπιθυμία νὰ
σὲ στραγγαλίσω!

Μερικὲς λέξεις ὑπόκαψες βγῆκαν ἀ-
πὸ τὰ παγωμένα χεῖλη τοῦ Τερλάν:

—Ὁἶκτο! οἶκτο! Λυπήσου με!

—Μήπως λυπήθηκες ἐσὺ τὸν πατέρα μου;

—Συγγνώμη! συγγνώμη!

—Ἀπὸ τὸν δυστυχισμένο μου πατέρα ἔπρεπε νὰ ζητήσης συγγνώμη...

—Ἐσένα ὅμως... δέν σοῦ ἔκανα... πα-
ρὰ καλόν...

—Εἶναι ἡ ἐκδίκησή μου...

—Ἐλεος!

—Ὅχι!

Καὶ πλησιάζοντας στὸν ἐτοιμοθάνατο,

μιλώντας σχεδὸν μέσα σ' αὐτὸ τοῦ:

—Καὶ μοῦ ἐμπιστεύεσαι τὸ τελευταῖο
αὐτὸ μυστικόν... Καὶ μοῦ δίνεις ἕνα ὄ-
πλο!... Θέλω νὰ πεθάνω με τὴ βεβαιό-
τητα ὅτι θὰ τὸ χρησιμοποίησω ὅπως πρέ-
πει... γιὰτὶ ἀγαπᾷ τὴ Βέρθα, ἀκούς; τὴν
ἀγαπᾷ πάντα... καὶ τὸ μῖσος πού εἶχα
γιὰ σένα, θὰ τὸ στρέψω, τώρα πού ὁ
πεθάνης ἐσὺ, στὸν ἄνδρα τῆς... Ὅχι προσ-
κολληθῶ σ' ἐκεῖνον ὅπως εἶχα προσκολ-
ληθῇ σὲ σένα. Τώρα, πέθανε ἡσυχος...
Ἀφήνεις πίσω σου κάποιον πού δὲν ξεχνᾷ
ποτέ!

Ὁ Τερλάν δὲν ἀπάντησε. Μερικοὶ τι-
ναγμοὶ συνεκλόνησαν τὸ πελώριο σῶμα
του. Ἀναποδογύρισε στὸν καναπέ κι' ἔ-
μεινε ἀκίνητος, με τὸ στόμα ἀνοιχτό, τὰ
μᾶτια μισάνοιχτα, διατηρώντας ἀκόμη
τὴν ἔκφραση τῆς φρίκης.

Ἦταν νεκρός.

Ψύχραιμος, χωρὶς νὰ βιάζεται, ὁ Ζερ-
βαί ὀνειρεῖται πάλι τὰ παράθυρα. Δίπλωσε
προσεχτικὰ τὴν ἐπιστολὴ πού τοῦ εἶχε
ὑπαγορεύσει ὁ νηματουργὸς καὶ τὴν ἔ-
κρυψε στὴν τσέπη του.

Καὶ μόνο ὕστερα ἀπ' αὐτὰ, ὑποκρινό-
μενος ὅτι εἶναι κυριευμένος ἀπ' τὸν τρό-

μο καὶ τὴν ἀγωνία, ὀρμᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ
δωμάτιο, καὶ διασχίζει τὸ σπῆτι φωνάζον-
τας σὰν τρελλός:

—Βοήθεια! βοήθεια! Ὁ κ. Τερλάν πε-
θαίνει!

Στὸν κῆπο περπατοῦσαν ἀκόμη μερικοὶ
καλεσμένοι. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ
γιατρός.

Τρέχουν. Ἀνασηκώνουν τὸν Τερλάν.
Τὸν περιποιεῖται. Μὰ ἡ ἀποπληξία εἶχε
τελειώσει τὸ κεραυνοβόλο ἔργο τῆς. Ὁ
πνιγμένος πᾶ.

Ἡ Βέρθα τελειώνει τὸ ἡμερολόγιό τῆς
ὅταν ἦρθαν νὰ τὴν εἰδοποιήσουν. Καὶ ὁ-
ταν ἔφθασε, βρῆκε τὸν Γκοντεφρουά κον-
τὰ στὸν νεκρό. Τὴν κύτταξε μ' ἕνα βλέμ-
μα οἴκτου.

Ὁ Ζερβαί εἶχε γονατίσει κοντὰ στὸ
πῶμα. Ὁ καλὸς νέος δὲν μποροῦσε νὰ

συγκράτηση τούς λυγμούς του. Τὸν ἀνα-
σῆκωσαν καὶ τὸν πῆραν ἔξω σχεδὸν διὰ
τῆς βίας!..

ΕΝΑ ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

Τὸ βράδυ τῆς κηδείας, ἡ Βέρθα ἔγρα-
φε στὴν κόρη της:

«Ἐκεῖνος ποὺ ὑπῆρξε αἷσιος ὅλης τῆς
συμφορᾶς μας πέθανε. Γιατὶ στὸν πατέ-
ρα μου ὀφείλεται ὅλη ἡ δυστυχία τῆς
ζωῆς σου, παιδί μου, καὶ ἡ δική μου δυ-
στοχία. Ἄν δὲν ζῆς πιά, ἡ ψυχὴ σου θὰ
τὸν συγχωρήσῃ. Γιατὶ πρέπει κανεὶς πάν-
τοτε νὰ συγχωρῇ τούς νεκρούς. Καὶ ἂν
ζῆς ἀκόμη, ἂν σὲ ξαναβρῶ μιὰ μέρα, δὲν
θὰ σοὺ μάθω νὰ μισῇς τὸ ὄνομα τοῦ ἀν-
θρώπου ποὺ σὲ πῆρε ἀπὸ μένα, ποὺ σὲ
ἀπομάκρυνε ἀπὸ μένα, τοῦ ἀνθρώπου
ποὺ ἔκανε τὸ μεγάλο αὐτὸ ἔγκλημα...
Γιατὶ τότε θὰ εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένη καὶ
δὲν θὰ μπορῶ οὕτε νὰ τὰ θυμῶμαι κἀν
αὐτά...»

Χωρισμένοι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο, ἀπὸ
τὸ δῶμα τῆς καρδιᾶς των, ὁ Γκοντε-
φρουᾶ καὶ ἡ Βέρθα φαίνονταν πολὺ ἑνω-
μένοι στὰ μάτια τοῦ κόσμου.

Τίποτα δὲν ἐπρόδωκε τὸ μυστήριό τῆς
κοινῆς των ζωῆς, τὸς πρώτους μῆνες
τοῦ γάμου των. Πρόσεχαν, ἄλλωστε, καὶ
οἱ δύο τούς νὰ κρατοῦν κρυφὴ τὴν τρα-
γωδία τους.

Συνηθισμένη νὰ ζῇ μόνη της, ἡ Βέρ-
θα συνέχισε τὴ ζωὴ της. Μὰ ἐκεῖνος, ὁ
Γκοντεφρουᾶ, ὑπέφερε, βασανιζόμενος
ἀπὸ τὸν ἔρωτά του.

Εἶχε ἐλπίζει ὅτι θὰ λύγιζε τὴν ὑπερη-
φάνειά της μὲ τὴν διακριτικὴ του τρυφε-
ρότητα, μὲ τὶς περιποιήσεις του, μὲ τὴν
ἀδιάκοπη φροντίδα μὲ τὴν ὁποία μάντευε
κάθε ἐπιθυμία της, κάθε καπρίτσιο της,
κάθε θέλησή της γιὰ νὰ τὴν ἱκανοποιῇ
ἀμέσως.

Πάντοτε εἶχε προσκρούσει στὰ περι-
φρονητικὰ της χαμόγελα... Τὰ βλέμματά
της τοῦ ἔλεγαν καθαρά:

—Πόσο ἄδικα κοιτάξεις, πόσο ἀνώφε-
λα!

Ἐκεῖνος εἶχε τάξει ἕναν σκοπὸ στὴ
ζωὴ του: Νὰ τὴν κατακτήσῃ! Νὰ φθά-
σῃ στὸ ὑπέρτατο σημεῖο τῆς αὐτοθυσίας
καὶ τοῦ ἔρωτος πᾶν νὰ τὴν ἀναγκάσῃ
νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην γονατιστὴ, μὲ
τὰ χέρια ἐνωμένα σὲ ἱκεσία, μὲ τὰ μά-
τια γεμάτα δάκρυα.

Ναί! Αὐτὸ τὸ θέαμα θὰ τὸ βλεπε, για-
τί θ' ἀφιέρωνε ὅλη τὴ ζωὴ του σ' αὐτό.

Ζοῦσε μὲ τὴν Βέρθα πολὺ πιὸ κοντὰ
της παρ' ὅσο ἐκείνη πίστευε. Εἶχε μάθει
τὶς συνήθειες τῆς γυναίκας του, κι' εὐ-
ρίσκει τρόπο νὰ τὴν παρακολουθῇ ἀπὸ
μακριὰ ὅταν ἔβγαινε, χωρὶς νὰ τὸν βλέ-
πῃ. Ὅχι ἐπειδὴ δὲν τῆς εἶχε ἐμπιστοσύ-
νη, ἀλλὰ μονάχα γιατί αἰσθανόταν τὴν
ἀνάγκη νὰ τὴν βλέπῃ πάντα. Τὴν λά-
τρευε τόσο πολὺ ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ
κάνῃ χωρὶς αὐτήν.

Ἡ μεγαλύτερη του ὁμῶς χαρὰ ἦταν
νὰ κλειδώνεται στὰ δωμάτια τῆς Βέρθας
ὅταν ἐκείνη ἔλειπε. Ὅλα ἐκεῖ μέσα, ὅλα
ὅσα ἔβλεπε γύρω του, ἦταν ἐκείνη, ἦταν
ἡ Βέρθα, ἦταν ἡ νεαρὴ γυναίκα, ποὺ τό-
σα χρόνια εἶχε ἀγαπήσει καὶ ποὺ ἡ τύ-
χη ξανάφερε μιὰ μέρα στὸν δρόμο του.

Τὰ χιλιά δυὸ μικροπράγματα καὶ μι-
μπελό ποὺ εἶχε σκορπισμένα μὲ τόση χά-

ρη ἐδῶ κι' ἐκεῖ μιλοῦσαν στὴν καρδιά
τοῦ Γκοντεφρουᾶ. Μήπως τὸ καθένα ἀπ'
αὐτὰ δὲν ἔκρυβε κάτι ἀπὸ τὸ βλέμμα ἐ-
κείνης ποὺ κατοικοῦσε στὸ δωμάτιο αὐ-
τό; Ἐνα μισάνοιχτο βιβλίο ἔλεγε ὅτι
ἐκείνη θέλησε νὰ διασκεδάσῃ λίγο τὴ
θλίψη της. Ἐνα ἀρχινισμένο ἐργόχειρο
φανέρωνε ὅτι ἐκείνη δὲν ἔμενε ποτὲ χω-
ρὶς κάποια ἀπασχόληση...

Τὰ ἔβλεπε ὅλα αὐτά... Τάγγιζε ὅλα
αὐτά. Καὶ ὅταν περνοῦσαν μερικὲς σύν-
τομες στιγμὲς κατὰ τὶς ὁποῖες ζοῦσε τὴ
ζωὴ ὅλων αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ἔμπαι-
νε κρυφὰ στὴν κρεββατοκάμαρά της σὰ
νὰ ἦταν κανένας κλέφτης.

Πῆγαινε καὶ γονάτιζε κοντὰ στὸ κρεβ-
βάτι, ἐνῶ ἡ καρδιά του χτυποῦσε ἀπλ-
πισμένα... Ἀχοῦμποῦσε τὸν κρεββάτι τὸ
μέτωπό του ποὺ ἔκαιε κι' ἔμενε ἔτσι ὡ-
ρες ὁλόκληρες, μέσα στὸ μισόφωτο ποὺ
βασίλειον ἐκεῖ μέσα.

Καμιά φορά ἔκλειε τὸ χαμένο του
ὄνειρο. Ἀπέναντι τῆς Βέρθας δειχνόταν
δυνατός—γιατὶ ἔτσι ἔπρεπε— ἀπέναντι ὅ-
μως στὸν ἑαυτό του, ἦταν ἀδύνατος σὰν
παιδί. Τὴν ἀγαποῦσε τὴν γυναίκα αὐτή.
Δὲν τὴν ἀγαποῦσε πιά μόνο μὲ τὴν ἀγνὴ
ιδανικὴ ἀγάπη τῶν εἰκοσι χρόνων του ὅ-
ταν πίστευε πὼς ἦταν καταδικασμένος
κι' ἔσερνε ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴν ἀρρωστημένη
ὑπαρξή του. Τὴν ἀγαποῦσε τώρα σὰν ὁ-
ριμος ἄνδρας μὲ ὅλη τὴ δύναμη τοῦ γε-
ροῦ σώματός του. Κι' ἡ ἀνδρική του ψυ-
χὴ ἐπαναστατοῦσε μὲ τὴν σκληρότητα τῆς
Βέρθας. Ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο αὐτό
πάντοτε περισσότερο θλιμμένος, ἀνακου-
φισμένος ὁμως ἀπὸ τὸν πόνο. Ἐρχόταν ἐ-
κεῖ πραγματικὰ γιὰ ν' ἀντλήσῃ μιὰ νέα
δύναμη γιὰ τὴν ἀγάπη του, μιὰ νέα ὁρ-
μὴ γιὰ τὸν ἀγῶνα ποὺ εἶχε ἀναλάβει: Νὰ
τὴν κατακτήσῃ...

Τὸν χρόνο τοῦ πένθους ποὺ ἐπακολού-
θησε τὸν θάνατο τοῦ Τερλάν δὲν μποροῦ-
σαν νὰ δεχθοῦν. Ἐζήσαν ἀναγκαστικὰ
ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλο.

Ἀπαυθισμένοι, καμιά φορά, ὁ Γκον-
τεφρουᾶ ἔκανε μερικὲς ἀπόπειρες:

—Βέρθα...
Ἦταν μιὰ ἐπίκληση δειλὴ, διστακτικὴ,
φοβισμένη, ὅταν μετὰ τὰ γεύματα, τὶς
μόνες στιγμὲς τῆς ἡμέρας ὅπου συναν-
τώνταν, ἐκείνη τὸν ἄφηνε, μ' ἕναν ἑλ-
φρὸ σιωπηλὸ χαιρετισμό, τὸν ἴδιο πάντο-
τε.

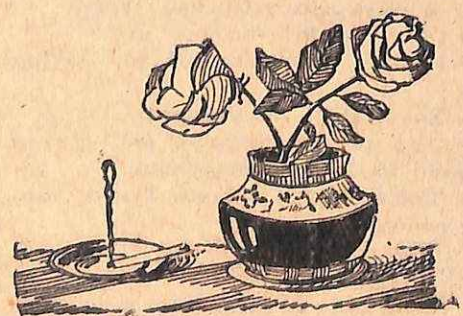
Σταματοῦσε τότε, ἀκούοντάς τον νὰ
τὴν φωνάζῃ, καὶ περίμενε:

—Βέρθα, δὲν ἔχετε καμμιὰ στενοχώ-
ρια!...

—Καμιά...
—Ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν σὰς βαραίνει πολὺ;

—Καθόλου.

Κόψε φορά, στίς κρίσιμες αὐτὲς στιγ-
μες, ἦταν ἔτοιμος νὰ φθάσῃ στὴν ἐξέμο-

λόγηση:

—Μὰ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ! Μὰ ἐγὼ σὲ λα-
τρεύω! Νὰ ζῶ ἔτσι κοντὰ σου, εἶναι ἕνα
φρικτὸ μαρτύριο γιὰ μένα...

Συνεκρατεῖτο ὁμως. Ὅχι, ὅχι, δὲν ἔ-
πρεπε. Ἐπρεπε ν' ἀντιτάξῃ τὴν δική του
ὑπερηφάνεια στὴν ὑπερηφάνειά της. Τὸ
καταλάβαινε καλὰ, ἄλλωστε, καὶ τοῦ ἔ-
λεγε μ' ἕνα σκληρὸ χαμόγελο:

—Αὐτὰ μόνο, εἶχατε νὰ μοῦ πῆτε;...
Χαίρετε!

Καὶ δὲν τὴν ξανάβλεπε πιά ὡς τὴν ἄλ-
λῃ μέρα.

Οἱ σύντομες αὐτὲς σκηνὲς ἐπανελήφθη-
σαν δυὸ - τρεῖς φορές.

Μιὰ μέρα, ἐκείνη τοῦ εἶπε:

—Δὲν στενοχωριέμαι. Εἶμαι εὐτυχισμέ-
νη γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ περνῶ, γιατί ἔχω
μιὰ συντροφιά μὲ τὴν ὁποία περνῶ τὸν
καιρὸ μου...

Καὶ καθὼς ἐκεῖνος τὴν παρατηροῦσε,
ἐκπληκτός, πρόσθεσε:

—Τὴν κόρη μου!

Στὰ μάτια της, καθὼς πρόφερε τὴν λέ-
ξη αὐτή, καθρεφτιζόταν μιὰ ἀνέκφραστη
τρυφερότης. Ἐκεῖνος τὸ παρατήρησε καὶ
συγκινήθηκε, ταραχθηκε. Γιατὶ πραγμα-
τικὰ, στὴν γυναικεία αὐτὴ ψυχὴ, στὴ δο-
κιμασμένη αὐτὴ μητρικὴ ψυχὴ, ἡ μητρό-
της εἶχε ἀναπτυχθῇ στὸν ὑπέρτατο βαθ-
μό. Δὲν σκεφτόταν παρὰ τὸ παιδί. Τὸ
παιδί ἦταν τὸ πᾶν. Τὸ παιδί, γιὰ κείνην,
ἦταν ζωντανό, ἀκόμα καὶ ὅταν ὅλα τῆς
φώναζαν ὅτι εἶχε πεθάνει...

Ὁ Γκοντεφρουᾶ δὲν κατάλαβε καλὰ
τὶ ἐννοοῦσε, παρὰ μόνο ὅτι σκεφτόταν τὴν
κόρη της καὶ τὴν νοσταλγοῦσε ἀδιάκοπα.
Μὰ ἡ ἐξαφνικὴ αὐτὴ τρυφερότης στὰ ὤ-
γρα μάτια της, ποὺ ὑψώθηκαν γιὰ μιὰ
στιγμὴ στὸν οὐρανὸ, ἡ μητρικὴ αὐτὴ ἀ-
γάπη ποὺ ἐμφανιζόταν ἔξωφρα στὴν ἀπό-
τομη καὶ ἐκθαμβωτικὴ λάμψη μιᾶς ἀστρα-
πῆς, αὐτὴ ἡ στιγμιαία ἀποκάλυψη μιᾶς
ψυχῆς κλεισμένης, μεγάλωσαν ἀκόμη πε-
ρισσότερο τὸ πάθος του.

Ναί, ἦταν πραγματικὰ ἐκείνη ποὺ εἶ-
χε ὄνειρευθῇ.

Παρὰ τὸ λάθος της, εἶχε μείνει ἀγνὴ.
ἄθωα... Ἡ θλιβερὴ τῆς μητρότης εἶχε ἐκ-
ναπλάσει τὴν καρδιά της...

—ὦ! πόσο τὴν ἀγαπῶ! ψιθύρισε κα-
θὼς τὴν ἔβλεπε ν' ἀπομακρύνεται, καὶ
πόσο θὰ μετανοιώσῃς ἀργότερα ποὺ μὲ
παρεξήγησες ἔτσι!

Εἶχε πῇ στὴν Βέρθα:

—Δὲν φαντάζομαι ὅτι θέλετε νὰ ζητε-
σάν φυλακισμένη... Θὰ δείχνατε ἔτσι στὸν
κόσμο φανερά τὸ μυστικὸ τῆς διαστασεῶς
μας...

—Θὰ ζήσω ὅπως θέλετε.

—Μετὰ τὸ πένθος, θὰ δώσω μερικὲς
δεξιότητες, καὶ ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρρηση,
θὰ πηγαίνωμε κάθε χρόνο μερικοὺς μῆ-
νες νὰ ζήσωμε στὸ Παρίσι.

—Δὲν θὰ φέρω κανένα ἐμπόδιο στὰ
σχέδιά σας, εἶπε ἐκείνη ψυχρά.

Ὅλον αὐτὸν τὸν χρόνο τῆς ὑποχρεωτι-
κὰ περιορισμένης ζωῆς ἐξ αἰτίας τοῦ
πένθους, ὁ κόμης ντὲ Λαντεναί, δὲν ἔχα-
σε τὸν καιρὸ του. Φάνηκε σὰν νὰ τὸν κα-
τέλαβε ξαφνικὰ μιὰ μανία ἐξωφρενικῶν
δαπανῶν. Τὰ κτίρια τῶν νηματουργειῶν
ἦταν καινούργια. Διέταξε νὰ τὰ κατεδα-
φίσουν καὶ νὰ τὰ ἀνεγείρουν σὲ ἄλλα
σχέδια.

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ὁ Κριμαϊκὸς πόλεμος

(Ἡ σκηνὴ στὸ ἀνακριτικὸ γραφεῖο. Ὁ
ἀνακριτὴς, ἡ δικηγόρινα κι' ὁ ὑποκόμης
χαιρετῶνται καὶ κάθονται. Ὁ ὑποκόμης
εἶναι δεκάξη ὡς δεκαοχτὼ χρόνων).

Ἀνακριτὴς.— Ἀλήθεια, ἀγα-
πητὴ θαρῶν, σὲ τί ὀφείλεται ἡ
τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας καθὼς
καὶ τοῦ ὑποκόμητος;

Ὑποκόμης.— Μὰ...στὴν κλῆσι ποὺ
μοῦ στείλατε.

Ἀνακριτὴς.— Κλῆσι ;... Τί φρι-
χτὴ λέξη ! Δὲν λέτε...πρόσκληση ;...
Μὰ ποῦ ἔχω τὸ μυαλό μου ; Ἐπιτρέ-
ψτε μου, ἀγαπητὴ θαρῶν, νὰ σὰς συγ-
χαρῶ γιὰ τὸ ὠραῖο φόρεμά σας...

Δικηγόρινα.— Ὁ ὑποκόμης ντὲ
Μωπερτώ μοῦ τηλεγράφησε στὸ Σα-
μονὶ πὼς ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸν ἴτε κι' ἐγ-
κατέλειψα τὸ πρωτάθλημα τοῦ σκι γιὰ
νάρθω νὰ τὸν ὑπερασπίσω.

Ἀνακριτὴς.— Εἶμαι καταγοητευ-
μένος.

Δικηγόρινα.— Πάντα εὐγενικός,
ἀγαπητὴ μου ἀνακριτά.

Ἀνακριτὴς.— Κύριε Πλούμ !
(φωνάζει). Κύριε Πλούμ !

Γραφεύς.— Κύριε ἀνακριτά ;

Ἀνακριτὴς.— Τὸν φάκελλον τῆς
ἀνακρίσεως Μωπερτώ.

Γραφεύς.— Πὼς εἶπατε, παρα-
καλῶ ;

Ἀνακριτὴς.— Εἶναι θεόκουφος !
(ξεφωνίζει). Τὸν φάκελλον Μωπερτώ.

Γραφεύς.— Πάρτε τον.

Ἀνακριτὴς.— Ἀς ἀνακεφαλαιώ-
σωμεν... Τὴν 13 Ἰανουαρίου, Τρίτη...
διπλὴ ἀποφράδα ἡμέρα... κατηγορεῖσθε
ὅτι ἀπεπειράθητε νὰ δολοφονήσετε τὴν
κόμῃ σας ντὲ Λομπάρντε... τὴν για-
γιά σας...

Ὑποκόμης.— Ἀκριβῶς. Τῆς ἔφε-
ρα ἕνα κανδηλέρι στὸ κεφάλι...

Ἀνακριτὴς.— Ἰδοὺ καὶ τὸ ὁ-
πλον... τὸ κανδηλέρι... μεγάλης ἀξίας,
στὺλ Λουδοβίκου 13ου... Ἐκ τῶν γε-
γονότων συνάγεται ὅτι ἐδείξατε ἀξιο-
κατάκριτον ζωρότητα...

Δικηγόρινα.— Εἰσθε αὐστηρός.

Ἀνακριτὴς.— Θεὸς φυλάξει! Τὸ
μόνο ποὺ μοῦ διαφεύγει εἶναι τὸ ἐλα-
τήριο τοῦ φόνου.

Δικηγόρινα.— Φυσικά... Δὲν ὑ-
πάρχει ἐλατήριο... Εἶναι μιὰ αὐθόρμη-
τὴ χειρονομία... σὰν νὰ λέμε...

Ὑποκόμης.— Ἀντανεκλαστικὴ...

Δικηγόρινα.— Ὁ ὑποκόμης εἶ-
ναι πολὺ σπóρτσμαν...

Ἀνακριτὴς.— Ἐπιτρέψτε μου,
θαρῶν μου, ἡμουν κι' ἐγὼ πολὺ σπόρ-
τσμαν στὰ νεῖάτα μου... Κι' ὁμως...

Δικηγόρινα.— Καὶ ποιά σπόρ
προτιμοῦσατε, ἀγαπητὴ μου ἀνακριτά;

Ἀνακριτὴς.— Μάλλον παιχνίδια
εἶχαμε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. Σπόρ εἶναι
καινούργια λέξη. Παίζαμε κυνηγητὸ,
θαρελάκια, τυφλόμυγα...

Δικηγόρινα.— Κι' ἐσεῖς, ὑποκό-
μη, ποιά σπόρ προτιμάτε ;

Ὑποκόμης.— Μπέζ-μπάλλ, ράγ-
μπυ, πυγμαχία καὶ ζιού-ζιτού !

Δικηγόρινα.— Εἶναι φυσικόν, ἀ-
γαπητὴ μου ἀνακριτά, οἱ ἀντανεκλα-

στικὲς κινήσεις τοῦ ὑποκόμητος νὰ ἔ-
χουν κάποια διαφορὰ μὲ τὶς δικές σας.

Ἀνακριτὴς.— Ἀπὸ τί ὁμως προε-
κλήθη αὐτὴ ἡ ἀντανεκλαστικὴ κίνη-
σις ;

Ὑποκόμης.— Ἀπλούστατα, συνή-
θιζα νὰ πηγαίνω κάθε ἑβδομάδα ἐπί-
σκεψῇ στὴν κόμῃ σας ντὲ Λομπάρντε-
μόν, τὴν γιαγιά μου. Ἡ κόμῃ σας ὁμως
ἔχει ἐξαιρετικὰ ἀναχρονιστικὴ νοοτρο-
πία καὶ κουφαμάρα ὡς ἐκεῖ ποὺ δὲν
παίρνει ! Σὰν τὸν γραφέα σας !

Ἀνακριτὴς.— Εἶναι ἕνα φοβερὸ
μειονέκτημα ! (Κυττάζει αὐστηρὰ τὸν
κ. Πλούμ).

—Ὁρβουάρ, ὑποκόμη... Ὁρβουάρ, θαρῶν.

Ὑποκόμης.— Στὴν ἀρχὴ ἔλεγα
πὼς ἤθελε νὰ μὲ μαλώσῃ. Ἡ κόμῃ σας
κατ' ἀπαράβατον κανόνα, ἔτσι ἀρχίζε
τὴν κουβέντα : «Ὁ μακαρίτης ὁ πα-
τέρας μου ποῦῃταν στρατηγὸς κατὰ τὸν
Κριμαϊκὸ πόλεμο...» κι' ἐπακολουθοῦσε
ἡ λεπτομερὴς ἐξιστόρησις τῆς ἀλώσεως
τῆς Σεβαστοπόλεως.

Ὑποκόμης.— Φυσικά, προσπαθοῦ-
σα νὰ ἀλλάξω κουβέντα... Τῆς ἔλεγα,
λόγου χάριν : «Πὼς κρίνετε, κυρία μου,
τὴν τελευταία ἀκαδημαϊκὴ ἐκλογὴ ;»
Ἀλλοίμονο ὁμως, ἡ κόμῃ σας ποὺ ὁλοέ-
να καὶ κουφαινόταν πὺλ πολὺ...

Ἀνακριτὴς.— Εἶναι ἕνα τερατῶ-
δες μειονέκτημα...

Ὑποκόμης.— Ἡ κόμῃ σας, νομί-
ζοντας πὼς ζητοῦσα μερικὲς συμπλη-
ρωματικὲς λεπτομέρειες, ἀπαντοῦσε δι-
αρκῶς : «Ὅπως μοῦ ἔλεγε συχνὰ ὁ
μακαρίτης ὁ πατέρας μου, ποὺ ὑπῆρξε

στρατηγὸς κατὰ τὸν Κριμαϊκὸ πόλε-
μο...»

Ἀνακριτὴς.— Εἶναι φρικτὸ !

Ὑποκόμης.— Ὑστερα ἀπὸ λίγες
μέρες, θὰ ἤμουν ἱκανὸς νὰ κυριεύσω
μόνος μου τὴν Σεβαστοπούλη, ἀθρό-
χοις ποσὶ, τόσο ποὺ εἶχα ἐξοικειωθῇ μὲ
τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες τῆς
πολιορκίας ! Μάταια ἐπεχείρησα νὰ
κινήσω τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κομῆσής
γιὰ τὶς ἐκλογὲς τῆς Ἀμερικῆς, γιὰ
τὶς κατευθύνσεις τῆς συγχρόνου ζωγρα-
φικῆς, γιὰ τὴν κρίση τοῦ θεάτρου. Πάν-
τα θρσκόμουν ἀντιμέτωπος μὲ τὸν
«μακαρίτη» τὸν πατέρα της ποὺ ὑπῆρξε
στρατηγὸς κατὰ τὸν Κριμαϊκὸ πό-
λεμο.

Ἀνακριτὴς.— Εἶναι νὰ σηκωθοῦν
οἱ τρίχες στὸ κεφάλι σου !...

Ὑποκόμης.— Μόλις ἐπισκεπτό-
μουν τὴν κόμῃ σας, προτοῦ τὴν ἀφίσω
ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της, ἀνήγγελα μιὰ
καταστροφὴ, ἕναν κυκλώνον στὴν Ἰα-
πωνία... «Τί ἐλεεινὴ ἐποχὴ !» ἔλεγε ἡ
κόμῃ σας ποὺ πρόσθετε ἀμέσως : «Ὁ-
ταν ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου ἦταν
στρατηγός...

Ἀνακριτὴς.— ...κατὰ τὸν Κριμαϊ-
κὸ πόλεμο !...»

Δικηγόρινα.— Κι' αὐτὸ τὸ μαρ-
τύριο βάσταξε τρία χρόνια ! Ὡσπου
μιὰ μέρα, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ
στρατηγὸς ἔμπαινε, θριαμβευτικὰ, στὴν
ἀλώθεις πόλη... ὁ ὑποκόμης εἶδε ἕνα
κανδηλέρι ἀξίας. Ἡ ἀντανεκλαστικὴ
κίνησις ὑπῆρξε κεραυνόβλος... Εὐτυ-
χῶς ποὺ ἡ κόμῃ σας, ποὺ θρίσκειται σὲ
ἀνάρρωση, λυπάται γιὰ τὸ σκάνδαλο
ποὺ ἐκείνη προκάλεσε μὲ τὴν ἐλαφρύ-
τητά της κι' ἀποφάσισε νὰ ἀποσύρῃ
τὴν μήνυσή...

Ἀνακριτὴς.— Τόσο τὸ καλλιτέ-
ρο ! Λοιπὸν, ὀρβουάρ, ὑποκόμη, καὶ
ὁ καλλιτέρας συνθήκας, ἄς τὸ ἐλπί-
σουμε... Ὁρβουάρ, θαρῶν... Φιλῶ τὸ
χέρι σας... (Ὁ ὑποκόμης μὲ τὴν θα-
ράνη φεύγει).

Ἀνακριτὴς.— Κύριε Πλούμ !
(ξεφωνίζει). Κύριε Πλούμ !

Γραφεύς.— Μήπως, κατὰ τύχη,
μὲ φωνάζετε ;

Προλήψεις και έπιστήμη

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΔΥΣΤΥΧΙΑ...

Όσο προσδεύει ή έπιστήμη τόσο... γίνεται και περισσότερο πρωτόγονη, περισσότερο... προληπτική. Μήν το πάρετε για παραδοξολογία αυτό. Θυμάστε τί γινότανε άλλοτε με τις βδέλλες; —Θεός φυλάξει! Βδέλλες θα βάλετε; φώναζαν συνεπαρμένοι από την ιερώτερη αγανάκτηση οι γιατροί.

Οι ίδιοι οι γιατροί τώρα συνιστούν τις βδέλλες στους αρρώστους των! Το ίδιο και με τα θυζικάνια. Το ίδιο και με τα άλλα «σπιτικά» φάρμακα, που τάλεσαν άλλοτε ειρωνικά: γιατροσόφια, και που σήμερα είναι έπιταγές της έπιστήμης.

Τώρα, άλλη μιá περίπτωση, ή μάλλον ένα σύνολο περιπτώσεων, που έθεωρούντο άλλοτε ως προλήψεις, ως μαγικά, ως ιδιοτροπίες το όλιγώτερο, βρίσκουν την έπιστημονική τους εξήγηση και δικαίωση.

Μεταξύ αυτών και τα περίφημά μας... φυλαχτά!

Μή γελάτε! Δεν κρεμά πιά κανείς χωρίς λόγο ένα φυλαχτό στο λαμπού του. Κάτι κάνει κι' αυτό έπιστημονικά για την προφύλαξη του κατόχου του από το μάτι ή από διάφορες αρρώστιες.

Αλλά δεν θα μας άσυχολήσουν τώρα τα φυλαχτά. Θ' ασχοληθούμε σήμερα γενικώτερα με τα πράγματα εκείνα που ενώ δεν κάμνουν καμιά αίσθηση σ' έναν άνθρωπο, επηρεάζουν μέχρι του σημείου να τον αρρωστήσουν έναν άλλον, χωρίς αυ'α καθ' έαυτά τα αντικείμενα αυτά να είναι τίποτε το βλαβερό και επικίνδυνο.

Θά έχετε προσέξει βέβαια στη ζωή σας ότι ώρισμένα πρόσωπα, έχουν αντίπαθεια σε κάποιο χρώμα, σε κάποιο σχήμα, και αντίθετα ότι άλλα έχουν μιá νοσηρή συμπάθεια προς τα ίδια πράγματα. Και στην μιá ύμω και στην άλλη περίπτωση, τα συναισθήματα αυτά δεν είναι άπλες ιδιοτροπίες, παθήματα αυτά δεν είναι άπλες ιδιοτροπίες, γούστα, όπως συνηθίζουμε να λέμε, μιá καταστάσεις αυτόχρημα παθολογικές που μπορούν να βγούν κάποτε σε κακό για τους ανθρώπους που τους κυριεύουν.

Ένας μεγάλος παρισινός δραματικός καλλιτέχνης—ή σήμερα, γι' αυτό δεν αναφέρομε το όνομά του—έχε μιá τρομερή αντίπαθεια με το πράσινο χρώμα. Παθαίνει των παθών του τον τάραχο όταν το αντικρύζει. Αντίθετως το ίδιο χρώμα είναι ή μεγάλη αδυναμία μιáς περιφήμου συγχρόνου έπίσης καλλιτέχνηδος του τραγουδιού. Αρρωστή χωρίς αυτό!

Ας πάμε σ' άλλες σφαίρες: Ένας άνθρωπος κερδίζει στα χαρτιά—πιστεύει δηλ. ότι κερδίζει έτσι—όταν έχη στην τσέπη του ένα κομμάκι καφέ. Αν παραλείψη να έφοδιασθ ή με το κομμάκι αυτό, θα χάση.

Ποιά είναι ή έπιστημονική εξήγηση των ψυχοπαθολογικών αυτών φαινομένων; Ο παρισινός δωρ Καρνέξ μ'ας την δίνει σ' ένα έργο του.

□ □

Ξέρετε, γράφει, τί είναι ή «ανάφυλαξία». Πρόκειται για μιá τελευταία έπιστημονική ανακάλυψη, χωρίς στην οποία γίνεται συχνά ή διάγνωση διαφόρων παθήσεων, που διαφοροποιούνται από παρόμοιαν ανεξήγητες. Όπως έπίσης και μερικοί θάνατοι μυστηριώδεις.

Αναφέρεται, στην Άγγλία, ή περίπτωση ενός ανθρώπου που πέθανε, αφού έφαγε μαγειρεμένες σαρδέλλες, πολύ φρέσκιες και

ύγιεινές. Έπιστεύθη ότι είχε πάθει δηλητηρίαση από τις σαρδέλλες. Και όμως, από το ίδιο φαγητό είχε φάγει όλη ή οικογένεια του νεκρού χωρίς κανείς να πάθει τίποτε. Και όμως ήσαν οι ίδιες οι σαρδέλλες που επέφεραν τον θάνατο του προσώπου που αναφέραμε! Πώς εξηγείται τώρα το πράγμα τέ την αναφυλαξία; Ο «δηλητηριασθείς» ήταν—μονάχα αυτός—εύπαθης σε ώρισμένα στοιχεία της σαρδέλλας που για κάθε άλλον είναι τελείως ακίνδυνα.

Υπάρχουν έπειτα άνθρωποι, που και το απλό άκουσμα κέντρισμα της μέλισσας μπορεί να τους σκοτώση. Δεν πρόκειται διόλου περί υπερβολής. Κάποιος δέ, Άθηναίος αυτός, δεν μπορούσε να πάρη όταν παρουσιάζτο ανάγκη, την τόσο διαδεδομένη άλλοτε αντίτυρήνη. Πρίσκονταν άμέσως τα χείλη του και γενικά υπέφερε φριχτά.

□ □

Και αυτά μ'εν είναι φαινόμενα εξ έπαφης. Υπάρχουν όμως και τα άλλα, τα τηλεπαθητικά άς τα πούμε φαινόμενα, μέ...δράστας αντικείμενα που επενεργούν έξ' αποστάσεως. Κλασικό θα παραμείνη το παρακάτω γεγονός:

Μιá νεαρά κόρη, είχε κυριευθ ή από μιá ακατανίκητη, όσο και μυστηριώδη μελαγχολία. Και όμως ή νέα αυτή δεν είχε καμιά οργανική πάθηση, ούτε ήτανε και έρωτευμένη, όπως εξακριβώθηκε άπ' τους δικούς της. Για κάθε όμως, ένδεχομένο, την έστειλαν στην έξοχή. Μιá μέρα, ή μελαγχολική νέα, μπήκε στο σταύλο της επαύλεως που έμενε για να ιδή τα άλογα ίππασίας που υπήρχαν εκεί. Δεν πρόφθασε όμως καλάνια να βάλη το πόδι της μέσα και την έπιασαν τρομεροί σπασμοί.

Η οικογένειά της είδοποίησε άμέσως τον γιατρό που την κούρασε στην πόλη κι' αυτός διέταξε να την π'ανε πίσω, σπ'α της

και ταυτοχρόνως να αφαιρέσουν από το στρώμα της νέας τις τριχες με τις οποίες ήταν άνάμικτο το μαλλί. Έπίσης θα αφαιρούσαν τις αλογότριχες και από τις στρώσεις των καθισμάτων. Και θαύμα θαυμάτων. Μόλις έγιναν όλα αυτά, ή νέα έβρινε έντελώς καλά! Τί συνέβαινε; Οι αλογότριχες ήταν που δημιουργούσαν αυτή την κατάσταση: έβγαζαν μιá ανάλασφη μυρωδιά, τόσο άνεπαίσθητη που ήταν άνώμαλη για όλους, την έννοιθε όμως ή νέα και της προκαλούσε τέτοια αντίπαθεια που την αρρώστωνε. Το π'ιδ περίεργο δέ ήταν ότι και αυτή ή αρρωστή, δεν μπορούσε να καταλάβη από που προερχόνταν ή άναφυλαξία αυτή που έξεδήλωνε!

Θά μπορούσε κανείς να αναφέρει και πολλά, άπειρα άλλα, παραδείγματα. Η άναφυλαξία παρουσιάζεται σε μιá άναλογία 10% στους ανθρώπους. Το ρεπερτουάρ της, λοιπόν, είναι πλούσιο.

□ □

Ας αφήσουμε τώρα κατά μέρος τον έπιστημονικό αυτό νεολογισμό: άναφυλαξία και άς δούμε, π'ιδ άπλά, χωρίς πολλή σοφία, τί θέλει να πη.

Είπαμε ότι μερικά αντικείμενα, χωρίς να είναι διόλου βλαβερά για την υγεία των ανθρώπων, έπιδρούν έν τούτοις καταστροφικά στην υγεία μερικών άλλων, που δεν μπορούν να τα άνεχθούν.

Πάρτε το «κακό μάτι». Υπάρχει ή αντίληψη ως προς αυτό, ότι είναι μιá μυστηριώδης όσο και κακοποιός ιδιότης ώρισμένων προσώπων, που κατά προτίμηση έχουν γαλανά μάτια. Και όμως δεν ματίζονται οι όλοι από αυτά τα πρόσωπα. Πρέπει ώστε να άνατρέψουμε την δοξασία, και να πούμε ότι υπάρχουν ώρισμένοι άνθρωποι, που ύφίστανται καταστροφική την έπίδραση ώρισμένων βλεμμάτων. Το γνωστότατο αυτό «μαγνητικό ρευστό» για το όποιο τόσος είχε γίνει λόγος στα πνευματιστικά πειράματα είναι ή ύλη—ας πούμε—που υπάρχει σε μερικούς ανθρώπους, που άλληλοεπηρεάζονται. Και φυσικά, ή ισχυρότερος και έδω τρώει τον πιο αδύνατο.

Ένα είδος μαγνητικού ρευστού ένυπάρχει λίγο πολύ και σ' όλα τα πράγματα που βλέπουν ώρισμένα άτομα, ενώ δεν πειράζουν όλα τα άλλα. Το ίδιο ρευστό, ώφειλε ήρ σ' ένα μόνο άτομα, ενώ για τα άλλα δεν κάνει τίποτε. Γι' αυτό και βλέπομε, ανθρώπους που ενώ φορούν φυλαχτά για να προφυλαχθούν από ώρισμένους κινδύνους: αρρώστιες, κακό μάτι κ.λ.π. δεν σώζονται διόλου άπ' αυτά, ενώ άλλοι σώζονται.

Το ίδιο και με μερικά φάρμακα, σπιτικά ιδίως, που ενώ ώφελούν σε μερικούς, σ' άλλους δεν κάνουν τίποτε—Απ, όλα αυτά, προήλθε και ή ιδέα ότι πρόκειται περί προλήψεων, ενώ στην πραγματικότητα, και χωρίς καμιά υπερβολή πρόκειται περί έπιστημονικώτατα, στηριζόμενων φαινομένων!

Το ζήτημα των άνδραστοτικών, που χρησιμοποιούν οι διάφοροι λαοί, για να αποτρέψουν πολλούς από τους μυστηριώδεις κινδύνους, θα μπορούσε μόνο αυτό να αποτελέση το θέμα άλλου άρθρου. Υπενθυμίζομε μονάχα ότι τα άρώματα, έπαιξαν από την άρχαιότητα, μεγάλο ρόλο στο έθνοςμα, την άποτροπή των κινδύνων αυτών. Γι' αυτό και οι άρχαίοι Έλληνες συνήθιζαν να καίουν άρώματα στα σπίτια τους.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ο Λάσκος στην Άλεξάνδρεια

Ο Λάσκος βρίσκεται στην Άλεξάνδρεια και... δ'ρα. Έκδίδει βιβλία άπαγγέλλει, περιδεύει, κατακτά. Παρακάτω δημοσιεύομε μιάν ένθουσιώδη άναπόκριση που μ'ας στέλνει αγγύτιος δημοσιογράφος. Με το καινούργιο του βιβλίο «Άγριοήνες» θα άσχοληθούμε προσεχώς.

Διαβάζοντας, κανείς, τον παραπάνω τίτλο...έπιπόλαια, θα νομίζει ότι πρόκειται για κανένα... μεγαλόσχημο... πολύ έπίσημο πρόσωπο σαν... τον Ήντεν π. χ.

Κι' όμως... είναι για το Λάσκο, τον άσχημότερο στο Πανελλήνιο, μιá πλούστατο μορφή ποιητή...

Τον σεναρίστα του «Μακρυά άπ' τον Κόσμο», τον χιουμοριστή ποιητή τ'οσων σατυρικών στίχων και τ'ο... ώραίο παιδί! (προσοχή στην τελευταία ιδιότητά του).

Τον Λάσκο που αγαπούμε, πλέον, σαν δικό μας παιδί, που μ'ας κέρδισε την συμπάθεια και εκτίμησι, από την πρώτη στιγμή που τον παρουσίασε στο

ταγο των... χειροκροτημάτων και του ένθουσιασμού μας και μέσα στη δίνη αυτής της μέθης, δοκίμασε και την πίκρα για τον άγωνα της ζωής, μακρυά άπ' τους δικούς του, που τον καμάρωναν όμως από μακριά, για ή θριαμβευτική καλλιτεχνική του περιοδεία στον έξω Έλληνισμό.

Μ'ας έλεγε φιλοσοφώντας: — Χωρίς πικρίες καμιά ήδονή δεν έχει ή ζωή.

Αυτό το... ρεαλιστικό αξιωμα του, τον έξυψωσε περισσότερο στα μάτια μας και γι' αυτό τον άγαπήσαμε περισσότερο.

Ο Λάσκος μ'ας είχε γινειάπαραίτητος. Κανενός χατήρι δεν χαλούσε.

Έκει που έρισκόταν σε μιá φιλολογικοκοσμική συντροφιά, σ' ένα άπό τα κοσμικά μας κέντρα, πολιορκημένος άπό τα φλογερά... διψασμένα θλέματα του κομψού και παρφουμαρισμένου κύκλου, τον έβλεπε άργότερα σε μιá ταβέρνα, περιτριγυρισμένο από τους καλόκαρδους... άλγες μας, που τόσο κι' αυτοί τον αγαπούν.

Πανταχού παρών και χατήρι μ'...

* Ο Λάσκος άπαγγέλλει

Άλεξανδρινό κοινό ο Άττικ, ο μεγάλος καλλιτέχνης, σ'ό... «Παρίσι...»

Τι άλησμόνητη θραυδά!...

Από τότε τον δεχθήκαμε, τον φιλοξενούμε και θά τον φιλοξενούσαμε για πάντα, εάν δεν έπαιρνε... έπί τέλους την... τεράστια άπόφασι να πάη στην... Άθήνα.

Ο Λάσκος από την άφιξή του στην Άλεξάνδρεια, την γνωστή στο Πανελλήνιο Άλεξάνδρεια των ένδόξων Έλλήνων/Πτολεμαίων, την πρωτεύουσα και τ'ο... τωρινό προπύργιο του αγγυπτικού Έλληνισμού, σ' αυτήν συνεχώς (έκτος άπό μιá... έπίσης θριαμβευτική περιοδεία του στο έσωτερικό) φιλοξενείται έδω και πέντε μήνες.

Σ' αυτήν γνώρισε, το άγαπητό μας παιδί, τις ποιδ γλυκές στιγμές της ζωής του, μιá και τις ποιδ πικρές.

Γλυκές γιατί δοκίμασε με συγκίνηση άπό τα διάφορα πάλκα που άπήγγειλε τα άριστουργηματικά του ποιήματα και τα σατυρικά του ντόπια (πολύ έπιτυχημένα) έπιγράματά του, τον π'α-

μπροστά στις πυραμίδες.

χαλών!...

Λόγω του άπλου του χαρακτήρος του σε όλους είναι άγαπητός.

Τώρα, μάλιστα, τελευταία, που εξέδωκε και ένα άριστουργηματικό σε περιεχόμενο και πολυτελέστατο σε εμφάνιση τόμο ποιημάτων του, τίτλοφορούμενο «ΑΓΡΙΟΧΗΝΕΣ», σύσσωμος ο Άλεξανδρινός τύπος έγραψε, δίκαια άλυσσε, τα καλλίτερα λόγια.

Ο Λάσκος π'ιδ άπ' όλα και πάντα άπ' όλα είναι ποιητής.

Τον συναδέσσαμε γιατί ή συντροφιά του μ'ας έδινε ένα ιδιαιτερό θέλητρο, στη μαγευτική μας Νούσχα, στις άχθες της Μαχημανίας, όπου κάτω άπ' τα ξωτικά φοινικόδενδρα μ'ας άπήγγειλε, σε στιγμές άνώτερης ποιητικής έξάρσεως, μιá με την ζωντανή... ρεαλιστική του άπαγγελία το Τάμ-Τάμ!

Και ύστερα άπό τις άέχαστες αυτές στιγμές τον παρακαλούσαμε θερμά να μείνη ακόμα...

Έκείνος όμως με την... μεγάλη πιά άπόφασι που πήρε, μ'ας άπαντούσε:

Μικρά... Πείργα

Ο ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ ΤΡΩΕΙ...ΚΑΙ ΤΗΝ ΓΡΙΠΠΗ

Όσοι πάσχετε από γρίπη, θέλετε να γίνετε καλά; Φάτε καρχαρία! Δεν άστενιεύομεθα. Είναι το μόνο φάρμακο που συνιστά τώρα κατά της γρίπης ένας Σουηδός γιατρός. Τάχει δοκιμάσει πρώτα στον έαυτό του. Και ίδου π'ος. Μιá μέρα είχε κρεβάτιωθ ή με μιá άγρια γρίπη.

Κάποιος φίλος του τότε τον συνεβούλευσε να φάγη «πατέ» από στομάχι καρχαρία. Ο γιατρός δέχθηκε τ'ο... φάρμακο και την άλλη μέρα ήταν καλά.

Μήν πιστεύοντας όμως άκόμη άπόλυτα, στην θεραπευτική δύναμη του κρέατος του τρομερού θαλασσινού τέρατος, το δοκίμασε σε δυό άλλους γριπτιώντες. Μετά 24 ώρες είχαν γίνει και οι δυό τους καλά.

Από τότε ο Σουηδός γιατρός γράφει γραμμή καρχαρία, στις συνταγές του για τη γρίπη!

□ □

ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΑΙ

Είναι το χωριό Τόρνεϋ, έπάνω στο όμω νημο νησί που βρίσκεται στα άνοιχτά του Χαμοαίρε.

Τελευταία, ή άγγλική κυβέρνηση άγόρασε ολόκληρο το νησί αυτό και πρόκειται να το μετατρέψη σε άεροπορική σχολή και άεροδρόμιο.

Οι κάτοικοί του, από τους οποίους ο μεγαλύτερος είναι ήλικίας 82 έτών, με θλίψη τους βλέπουν να γκρεμίζεται το σχολείο τους κι' ή εκκλησία τους, που χρονολογείται άπ' τον 12ο αιώνα.

Σε λίγο θάρθ ή σειρά και των σπιτιών τους, των δένδρων και κάθε βλαστήσεως. Όλα θα πέσουν, το έδαφος θα ίσοπεδωθ ή και εκεί που εύωδίαζε άλλοτε το θυμάρι, θα σκορπούσαν τώρα τα μυρωδιά τους ή βενζίνα και το μηχανέλαιο...

□ □

ΤΙ ΧΡΩΜΑ ΕΧΟΥΝ... ΤΑ ΝΕΓΡΑΚΙΑ;

Οι σοφοί του κόσμου άσυχολούνται άπ' τη στιγμή με ένα... σπουδαιότατο ζήτημα. Τι χρώμα έχουν τα παιδιά των Νέγρων όταν γεννιούνται;

—Σπουδαίο ζήτημα θα π'ητε. Γεννιούνται μαύρα!

Και όμως φαίνεται ότι δεν είναι έτσι τα πράγματα.

Ένας Γερμανός γιατρός, ύστερα από πολυετή διαμονή στην Γουινέα, και άλλου δημοσίεψε μιá ενδιαφέρουσα μελέτη έπάνω σ' αυτό το ζήτημα. Ίδου ποιά είναι τα συμπεράσματά του: στην περιφέρεια του Ίσημερινού, τα νεγρικά όταν γεννιούνται έχουν το χρώμα κάθε έθνοπαίου νεογεννήτου. Ύστερα από 2—3 μέρες, το δέρμα άρχίζει να σκουραίνει, γίνεται σχεδόν μωβ, μετά 10 μέρες γίνεται καφέ άνοιχτό: και μόλις μετά 3—4 μήνες μαυρίζει έντελώς.

— Πρέπει να φύγω και για πάντα να σ'ας άποχαρπώσω, ως Άρκας Κατακτητής ποιητής, γιατί όλα φθαρών και θά κατανητήσω Ένας κοινός συμπολίτης σας.

Κι' έτσι ο Λάσκος θά μ'ας φύγ(. Κι' έμεις θά μείνουμε πάλι μόνοι μας με την άνάμνηση όμωσ τ'οσων ώραιών και συγκινητικών στιγμών.

ΝΑΣΟΣ ΚΑΛΑΪΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

«Η χαριτωμένη στάρ Μαίρη Καρλάιλ διασκεδάζει στο μεγάλο έξοχικό της κτήμα στο Χόλλυγουντ μ' έναν πελώριο χαρταετό.

Ο ΜΟΝΓΚΟΜΕΡΥ ΠΑΤΗΡ

«Ο Ρόμπερτ Μονγκόμερυ, ο κομψός και ώριος ζέν-πρεμιέ του Χόλλυγουντ, όταν υπογράφει προσθέτει τώρα δίπλα στην υπογραφή του την λέξη «πατήρ». Διότι την περασμένη εβδομάδα η κυρία Μονγκόμερυ απέκτησε ένα χαριτωμένο αγοράκι.

«Ο Ρόμπερτ έχασε έντελως την περίφημη ψυχομαμία του, τις ώρες που προηγήθηκαν του τοκετού. Φαινόταν τόσο νευρικός και ταραγμένος καθώς πηγαινοερχόταν αδιάκοπα στους διαδρόμους της κλινικής, που οι γιατροί άρχισαν να διερωτώνται στο τέλος αν ήταν εκείνος ή η γυναίκα του που είχε τις δδίνες του τοκετού.

Στο τέλος οι δυο στενότεροι φίλοι του, ο Ντόυγκλας Φαίρμπανκς υιός και

ο Τσέστερ Μόρρις πήγαν στην κλινική και βηματίζουν μαζί του στους διαδρόμους της κλινικής σά να ήταν οι «Τρεις Σωματοφύλακες».

Και πριν ακόμη περάσουν τρεις μέρες από την γέννηση του παιδιού, ο Ρόμπερτ του αγόρασε τον ωραιότερο ηλεκτρικό σιδηροδρομάκο που υπάρχει στο Χόλλυγουντ, για να παίξει. «Οταν όμως του παρετήρησαν ότι ο Μπέμπης είναι πολύ μικρός ακόμα για το παιχνίδι αυτό, ο Ρόμπερτ απήντησε ότι όνειρευόταν ανέκαθεν ο ίδιος να παίξει μ' έναν σιδηρόδρομο όταν ήταν παιδί, κι' έτσι είχε κάποια δικαιολογία...

ΦΘΗΝΑ ΤΗ ΓΛΥΤΩΣΕ!

«Επειδή το κοινόν διαβάσει συχνά ότι τα περισσότερα φιλμ είναι επιδέξια

Τελευταία ώρα του Χόλλυγουντ

«τρυκαρισμένα» και ότι τα δραματικά για τους θεατές επεισόδια δεν είναι καθόλου δραματικά για τους ίδιους τους ήθοποιούς, όλος ο κόσμος κατέληξε να πιστεύει ότι οι στάρ δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο, όταν γυρίζουν μία σκηνή. Αυτό όμως δεν είναι καθόλου σωστό, γιατί άπειρα δυστυχήματα συμβαίνουν κάθε τόσο στους ήθοποιούς του κινηματογράφου. «Ας αναφέρουμε ένα επεισόδιο άγνωστο που συνέβη τελευταίως:

«Ο Μόντε Μπλου, ένας διάσημος ήθοποιός του Αμερικανικού κινηματογράφου, γύριζε ένα φιλμ στην Ταϊτή. Σε μία ώριστη στιγμή, βρισκόταν στην κορυφή ενός βράχου κάτω από τον οποίο έχαινε μία άβυσσος, και στη θέση αυτή έπρεπε να σταθεί μερικά δευτερόλεπτα. «Εξαφνα το έδαφος υπεχώρησε απότομα υπό τους πόδας του. και ο Μόντε Μπλου πέφτοντας στο κενόν άρχισε να κατακυλίσσεται κατά μήκος της πλευράς του βράχου που ήταν ελαφρώς επικλινής κι' έφερε προς τη θάλασσα.

Μηχανικά, ο Μόντε Μπλου άπλωσε μπροστά τα χέρια του, προσπαθώντας ν' άρπαξη από κάπου. Και υπήρξε πραγματικό θαύμα το ότι κατόρθωσε να πιαστεί από μία προεξοχή του βράχου, όπου κρατήθηκε με κόπο ως την στιγμή κατά την οποία τον τράβηξαν από την επικίνδυνη θέση του με τη βοήθεια δυο σχοινιών.

Την είχε γλυτώσει φθηνά! Είκοσι μέτρα πιο κάτω, θα συντριβόταν επάνω στα υψωτά βράχια που εξέειχαν από τη θάλασσα.

Η ΓΝΩΜΗ ΕΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Κατά την γνώμη του διασημού ζωγράφου Ρόυ Τζόλσον οι ωραιότερες στάρ του Χόλλυγουντ είναι: «Η Νόρμα Σήρερ, η Τζόαν Κράουφορντ, η Λορέτα Γιούγκ, η «Ανν Σόθερν, η Ροσέλ Χούντσον, η Μάριον Νταίβις, η Ντολόρες ντελ Ρίο, η Καρόλ Λομπάρ και η Τζόαν Μπέννιτ. «Η πιο «συνταρακτική» είναι η Γκρέτα Γκάρμπο. «Η πιο «ιδιότυπη» είναι η Κάθριν Χέμπουργκ. «Η πιο «μοιραία» η Μαρλένε Ντήτριχ. «Η στάρ με το μεγαλύτερο «σέξ-άπ-ήλ», είναι η Τζίν Χάρλοου. «Η «πιο προκλητική» η Μαίρη Ουέστ. «Η πιο «συμπαθητική» η Ίρεν Ντάν.

ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΜΙΑΣ ΣΤΑΡ

«Εξ αιτίας μιας πολύκροτης δίκης που είχε με την φορολογική υπηρεσία του Χόλλυγουντ, η Ρουθ Τσάτερτον, μία από τις διασημότερες στάρ του κόσμου, αναγκάστηκε να αποκαλύψει τα ποσά που δαπανά για τις τουαλέτες της. Το ποσόν αυτό ανέρχεται στον σεβαστό αριθμό του 1.300.000 δρχ. περίπου την τριμηνία.

«Ετσι αναφέρει ότι ξοδεύει 500 λίρες για τα εξώρρουχά της 115 λίρες

για τις πυτζάμες της, 1000 λίρες για γουναρικά και 100 λίρες περίπου για τα... μαντήλια της!

100 λίρες για μαντήλια μόνο! «Ασφαλώς θα νομίση κανείς ότι η μίς Ρουθ Τσάτερτον έχει χρόνιο συνάχι.

Φαίνεται όμως ότι η δαπάνη αυτή δφείλεται στο γεγονός ότι οι θαυμαστές της στάρ της κλέβουν τα μαντηλάκια της για να τάχουν ως ένθymia!

ΜΕΝΝΙΕΣ

«Ο Τσάρλι Τσάπλιν ανέβηκε για πρώτη φορά στην σκηνή, μία μέρα που αναγκάστηκε ν' αντικαταστήσει τον άδελφό του Σίδνεϋ που άρρώστησε ξαφνικά.

«Στο νέο του φιλμ «Η καλή γη» ο Πάολ Μιοϋνι παρουσιάζεται κάθε τόσο με νέο κοστούμι, σύμφωνα με την συνήθεια των Κινέζων άριστοκρατών που αλλάζουν ένδυμα κάθε δυο ώρες. «Ο Μιοϋνι υποδύεται ένα Κινέζο εύπατρίδη.

«Ο Ουίλλιαμ Φήλντς λέγει ότι ξνοίωσε τον πιο μεγάλο ένθymιασμό, την ημέρα που ένας θαυμαστής του του έγραψε ότι βάφτισε το παιδί του «Φήλντς» προς τιμήν του.

«Η Ζαννέτ Μακντόναλντ που θεωρείται μία από τις καλλίτερες τραγουδίστριες της δθόνης εδώ και τόσα χρόνια, εξακολουθεί μόλταυτα να παίρνει καθημερινώς μαθήματα φωνητικής μουσικής.

«Ο Στούαρτ Χόλμς περνά τις ώρες της αναπαύσεως του ασχολούμενος με τη γλυπτική, την οποία άρχισε να σπουδάζει όταν ήταν δεκατεσσάρων ετών.

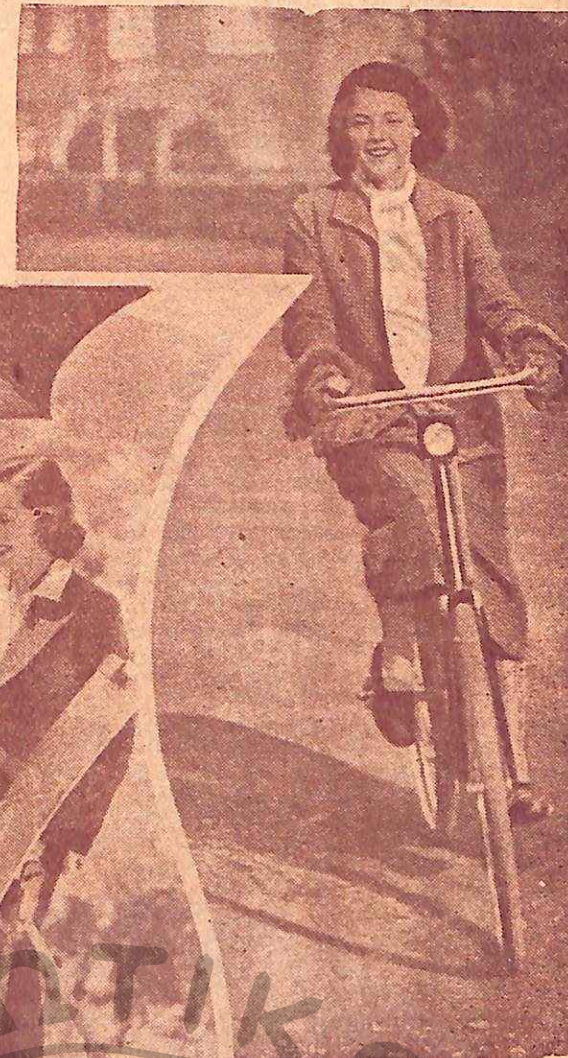
«Ο γνωστός ήθοποιός Τζοε Μπρόουν είναι ο ένθερμότερος θιασώτης του φούτμπολ στο Χόλλυγουντ. Τα περισσότερα ποδοσφαιρικά μάτς γίνονται υπό την προστασία του.

«Η Μπέττυ Φοϋρνες είναι μία από τις λίγες στάρ του Χόλλυγουντ που πηγαίνει τακτικώτατα στην εκκλησία.

«Οι πιο εύνοούμενοι στάρ του Χόλλυγουντ την στιγμή αυτή είναι οι έξι: «Η Τζίντζερ Ρότζερς κι' ο Φρέντ Άσταϊρ, ο Μπόμπ Τάιηλορ, η Ρόζαλιντ Ρούσσελ, ο Φρέντ Μάκ Μούρραϊν, ο Νέλσον Έντν και η χορεύτρια «Ελινor Πόουελλ.

«Ο εκατομμυριοϋχος Τζοκ Ουίτνεϋ, ένας από τους κυριωτέρους παραγωγούς ταινιών στο Χόλλυγουντ, είναι ειδικός για να διοργανώνει μεγαλοπρεπείς έορτές που κινούν τον θαυμασμό της Αμερικής. Την περασμένη εβδομάδα που η άδελφή του Τζόαν Ουίτνεϋ έώρταξε τα γενέθλια της παρέθεσε στο μέγαρό του ένα δείπνο στο οποίο παρεκάθησαν 3.000 άτομα! Περισσότεροι να πούμε ότι οι διασημότεροι ήθοποιοί του Χόλλυγουντ ήσαν παρόντες.

Δεξιά: Όπως όλες οι άγγλίδες, η Τέσσυ Μάτιους αγαπά το σπορ και την έξοχή. Τις Κυριακές ανεβαίνει στο ποδήλατό της και πηγαίνει σε μακρινούς περιπάτους, όπως τον καιρό που ήταν μαθήτρια άσόμε.

«Αριστερά: «Ο σερ Γκω Στάντινγκ περνά τις καλοκαιρινές διακοπές του ζωγραφίζοντας κάτω από ένα πελώριο παρασόλι. «Η Γκραίς Μπράντλεϋ και η Φράνσις Ντράϊντ που έτυχε να περνούν από το κτήμα του ήρθαν να θαυμάσουν τους πίνακές του.

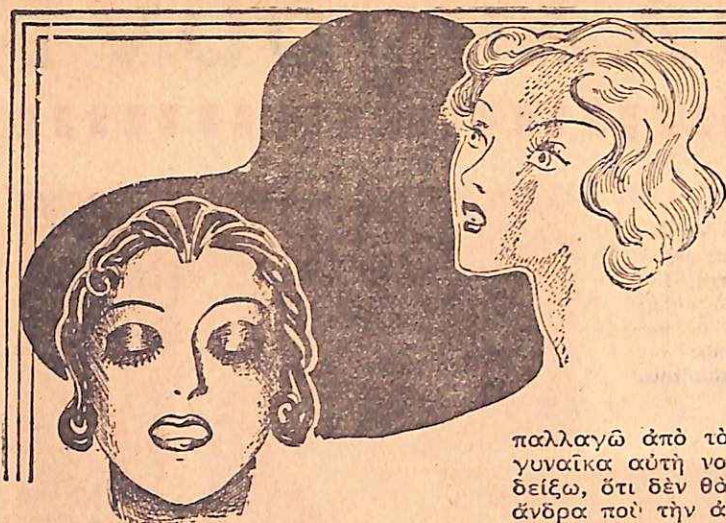
«Στον μεγάλο χορό του Μαϊνφαιρ ο Κλάρκ Γκάιμπλ πήγε συνοδευών την «Ιντα Άνταμς, την νεαρή στάρ και αοιδό της Μέτρο-Γκόλντνούν. «Ο Κλάρκ χόρεψε τους περισσότερους χορούς με την «Ιντα κι' όλες οι γυναίκες κύτταζαν με ζήλεια την ετυχή θνητή που κατόρθωσε να αϊχμαλωτίση— έστω και προσωρινώς—την καρδιά του γοητευτικού Κλάρκ.

«Η «Ανν Σόθερν έγραψε μία ωραιότατη σύνθεση για πιάνο.

«Η Σεσίλια Πάρκερ είναι απαρηγόρητη για τον θάνατο του πολυαγαπημένου της σκύλου «Στάρ». Τον έθαψε στον κήπο της και σκοπεύει να του χτίση ένα μεγαλοπρεπές μνημείο.

«Στο Χόλλυγουντ είναι πολύ της μόδας η υιοθεσία παιδιών. «Επειδή οι περισσότερες στάρ έχουν συμβόλαιο να μην αποκτήσουν παιδιά όσον καιρό διαρκούν τα συμβόλαιά τους υιοθετούν παιδιά από ένα ευφύεστατο έπιχειρηματία που άνοιξε ίδρυμα όπου μαζεύει διάφορα όρφανά παιδιά ή άπορα, υπό τον όρον να είναι υγιέστατα και τα ανατρέφει ειδικώς για τον σκοπό αυτό. Και κάνει χρυσές δουλειές.

«Η Γκλόρια Σβάνσον πρόκειται πάλι να παντρευτεί. Βρίσκεται αίσίως στον υπ' αριθμόν 5 γάμο της. Κι' έτσι ο Θεός, «Ο τελευταίος υποψήφιος είναι ένας πλουσιώτατος βιομήχανος του οποίου απέσιώθηκε τ' όνομα.

Δυο τ' αριστοί γυναικες

Μην μπορώντας πιά η Ζυλιάν να υποφέρει μέσα στον συζυγικό πύργο, αποφασίζει να φύγει, να ξαναγύριση στους δικούς της. Ντύνεται λοιπόν ένα θράδυ κρυφά και νομίζοντας ότι όλοι ήσυχάζαν στο σπίτι θγαίνει από το δωμάτιο της. Στον προθάλαμο όμως βλέπει τον άντρα της. Αυτόν προσπαθεί να την μεταπειση, να την εμποδίση να φύγει. 'Η Ζυλιάν όμως επιμένει. 'Αποθαρρημένος ο Μαινάου, κάνει 'να χτυπήση το κουδούνι. 'Αλλά η Ζυλιάν του κρατά έγκαίρως το χέρι.

17. ('Η συνέχεια)

Είναι περιττό! του είπε. Δεν θα φύγω μαζί σας. Γιατί να πάμε στο Ρουίντισντορφ τις λυπρές αυτές συζητήσεις; Δεν θέλω ο αγαπημένος μου Μάγνος να υποστή τον αντίκτυπο. Θα υποφέρη πολύ. Και η μητέρα μου; Έχω να υποφέρω σκληρό άγωνα μαζί της, το ξέρω. 'Αλλά προτιμώ χίλιες φορές να έκτηθώ μόνη στον θυμό της, παρά να παρουσιασθώ μπροστά της μαζί σας. Θα έπαιρνε αμέσως το μέρος σας και θα κρυπτόμουν ένοχος πριν ακόμη άκουσθώ. Είθε ο τέλειος ευπατρίδης, ο άνθρωπος που ζητούν παντού, ο κύριος του Σόν-θερβ, του Βόλκερσχάουζεν και άλλων κτημάτων ενώ εγώ είμαι πτωχή και δεν έχω να περιμώσω καμιά κληρονομία. Για όλους αυτούς τους λόγους, η μητέρα μου θα προσπαθήσει να άποσπάσει τον χωρισμό, τον όποιο επιθυμούμε τόσο ζωηρά και οι δυο μας.

—'Αλήθεια, Ζυλιάν, είπε ο Μαινάου, γελώντας με θυμό. 'Επειδή δεν δικαιούμαι να άποφανθώ επί θέματος που με ενδιαφέρει τόσο, επιμένω να άναθέσωμε στην μητέρα σου το ζήτημα του χωρισμού μας. 'Αλλά ήσυχάσατε. 'Η Ούλρικ θα άποφανθώ τελεσιδικώς. Θα της κάνω μια πλήρη και ειλικρινή έξομολόγηση, δεν θα της κρύψω το παραμικρό από τα άδικά μου. Θα της διηγηθώ πώς μια φιλάρεσκος χωρίς καρδιά και χωρίς μυαλό, όμοια, δηλαδή με όλες τις φιλάρεσκες με κορόιδεψε άλλυτητα και πώς η άπιστία της με έκανε αυτό το έλαφρό, το έγωιστικό, το δόπιστο, πλάσμα που ξέρει όλος ο κόσμος. Ολιγώτερο νέα από σένα ή Ούλρικ, θα είναι ολιγώτερο άυστηρή και δεν θα σκεφθώ όπως έσύ, ότι ένα κακό αίσθημα άρκεί για να διαφθείρη όλόκληρη ψυχή. Θα της πώ: Ναί, Ούλρικ! Σου πήρα την άδελφή σου και την πήγα στο σπίτι μου για να έκδικηθώ την δούκισσα... άλλά σου όρκίζομαι και για ν' ά-

παλλαγώ από το αίσθημα το όποιο η γυναίκα αυτή νοιώθει και για να της δείξω, ότι δεν θα όρθ πιά σε μένα τον άνδρα που την αγάπησε με τόση έμπιστοσύνη.

Ο Μαινάου σώπασε μερικές στιγμές, σαν να περίμενε κάποιο ένθαρρυντικό λόγο. 'Αλλά η Ζυλιάν έμεινε θουή και σιωπηλή.

—'Α ναι, που μόλις πρόφθασα να δώ, μου ήταν αδιάφορη! έξακολούθησε εκείνος με φωνή γεμάτη συγκίνηση. 'Αν ένοιωθα τότε την συγκίνηση, που έπρόκειτο να μου προσένηση άργά η γρήγορα η όμορφιά της, το σπάνιο πνεύμα της και περισσότερο από όλα η τόσο ευγενική ψυχή της, θα είχα άμέσως άγκαταλείψει αυτό το σχέδιο. Δεν ήθελα πιά να έχω κανέναν δεσμό και ζήτοισα άπλως μια γυναίκα γλυκειά και άπλη, για να την θάλω επί κεφαλής του σπιτιού μου, να δώσω στον θεό μου μια υπομονετική νοσοκόμα, στο παιδί μου μια άφωτισμένη φίλη και μίαν ευσυνείδητη παιδαγωγό. 'Ημουν ένας έγωιστής ψυχρός και σκληρός. Ο πόθος της περιπλανωμένης ζωής με είχε και πάλι κυριεύσει. Ποθοόσα το άγνωστον, το άπρόοπτον. Το όμολογώ. Είχα πάθει τύφλωση. 'Εν τούτοις το λευκό ρόδο του Ρουίντισντορφ μου είχε άποδείξει, μόλις αντίλλαξα μερικές λέξεις μαζί του, ότι είχε μυτερά άγκάθια. 'Αλλά όχι! Δεν έβλεπα τίποτα, είχα όχυρωθώ πίσω από την ύπερηφάνιά μου, που την νόμιζα άπόρητη. 'Αλλά και στο ζήτημα αυτό η άδελφή σου φάνηκε άνώτερη από μένα. 'Η ύψηλοφροσύνη της ύπηρεξε πιδ δυνατή από την ύπερηφάνειά μου. Δεν καταδέχτηκε να με θαμπώσει και έκλεισε την χάρη της, την έξυπνάδα της και την όμορφιά της μέσα στην περιβολή, την σιγή και την μετριοφροσύνη μιάς καλογρηάς. Δεν θέλησε να είναι φιλάρεσκη, ούτε καν θέλησε να είναι φιλάρεσκη, ούτε καν θέλησε να έκδικηθώ τον άνδρα που την είχε περιφρονήσει, γιατί η φιλαρέσκεια είναι ύποκρισία. Δεν είναι θλιβερό, Ούλρικ, για τον άνδρα που με τον ήλιθιον έγωισμό του είπε: «Δεν θα μπορέσω ποτέ να την αγάπησω», να άναγκασθώ να γονάτιση μπροστά της και να της πώ: Γελάστηκα. Με νίκησατε χωρίς να το θέλετε, χωρίς να λάθετε τον κόπο να με πολεμήσετε... Με έαναφέρατε εκεί όπου δεν ήθελα πιά να πάω, στα ύγια αίσθήματα, στον ένθουσιασμό της νεότητος, στην άπόλυτη πίστη... Τώρα σας εύλογώ. Τώρα αισθάνομαι την άνάγκη σας, την άνάγκη να σας έχω κοντά μου...

Μιλούσε άπ' την θέση του, χωρίς να τολμά να σηκώση το βλέμμα του στην Ζυλιάν. Τέλος κτύπησε. 'Η Ζυλιάν με το πρόσωπο κρυμμένο στα χέρια της, ηριζόταν, κλονιζόμενη, στην πλάτη μιας πολυθρόνας.

—Να παραγγείλω το άμάξι; είπε εκείνος πλησιάζοντας και με φωνή που έτρεμε. 'Η η Ζυλιάν με άκουσε, με κατάλαβε και δέχεται να άποφασίση η ίδια για την ζωή μου; 'Εκείνη ένωσε τα χέρια της, τα άφησε να πέσουν κάτω, άλλά δεν κατώρρωσε να άπαντήση.

—Μια λέξη μόνο. Μια λέξη για να παύση το μαρτύριο αυτό. 'Η Ζυλιάν δέχεται να μένη κοντά μου; —Ναί!

Ήταν μάλλον μουρμούρισμα παρά ήχος φωνής αυτό που όγνη από τα χείλη της νέας. 'Αλλά όσο έλαφρό και άν ήταν το αυτί που παραμόνευε το άκουσε. Ο κατάδικος που παίρνει χάρη δεν θα ύψωνε βλέμμα περισσότερο εύγλωτον από το βλέμμα, που ο Μαινάου έρριξε στην Ζυλιάν.

—Να οι άληθινοί άρραβώνες μας! είπε πετώντας το πανωφόρι του και άρπάζοντας τα δυο χέρια της Ζυλιάν Σε άγαπώ παράφορα, ταπεινά, ειλικρινά... Τώρα κάνε με ό,τι θέλεις. Ξέρω ότι πρέπει να γίνω άξιος σου. Ρώτησε τον έαυτό σου, κύτταξε άν θα μπορέσης μια μέρα να ξεχάσης το παρελθόν, να μου δώσης την συγγνώμη σου και μαζί με αυτήν λίνη από την άπερίοριστη άγάπη που έχω για σένα... Ποιος να μου τώλεγε, Θεέ μου... πριν έξη μήνες ότι θα μιλούσα με αυτή την γλώσσα σε μια γυναίκα; 'Εν τούτοις είμαι εύτυχισμένος. 'Υάρχει, δόξα τώ Θεώ, άρκετή άκμή νεότης σε μένα για να άπαρνηθώ το παρελθόν και να έπανορθώσω το σφάλμα μου. Θα έβη μέρα, είμαι έβέβαιος γι' αυτό, που θα με άφισης να σε φωνάζω: Ζυλιάν μου.

Την ώδηγησε στο μπλε σαλόνι. —Θεέ μου! είπε. Πόσο ώραία είναι όλα εδώ—μέσα!

Το βλέμμα του πήγαινε από το μπλε σατέν των τοίχων στο χαριτωμένο πρόσωπο της συζύγου του. —Αυτό είναι το άποκρουστικό δωμάτιο με το τεχνητό άρωμα γιασεμιού και τα μαξιλάρια της τεμπελιάς; 'Επάνω στο τραπέζι έκαιε μια λάμπα που έβγαζε γλυκό φώς. Ο Μαινάου είχε δη άλλοτε το δωμάτιο εκείνο άπλετα φωτισμένο. 'Η Ζυλιάν ήξευρε άπό τον Λεό, ότι η «πρώτη μαμιά» ήθελε πάντοτε πολύ φώς. Και είπε μέσα της, ενώ η καρδιά της χτυπούσε, ότι η λάμπα εκείνη ήταν η χαραυγή μιάς νέας εύτυχίας.

—Μια έρώτηση θα σου κάνω για τα περασμένα, μια μόνο Ζυλιάν. Σε ίκετεύω να μου άπαντήσης. Ξέρεις τώρα γιατί φάνηκα τόσο σκληρός σε σένα, πρδ όλίγου στο σαλόνι. Ξέρεις ότι και τότε ακόμη δεν παραδέχτηκα ότι ήταν δυνατό να κάνω όποιοδήποτε σφάλμα. Θα ήμουν εδώ άν συνέβαινε διαφορε-

τικά; Ξέρω ότι ο δόλιος εκείνος και ύποκριτης δεν μπορεί να ταράξη το πνεύμα σου με τις σοφιστείες του... Μπορώ να όρκισθώ! 'Εν τούτοις δεν είμαι ήσυχος, Ζυλιάν! Κάτι με πιέζει, μία σκιά με χωρίζει από τον ήλιο όταν μέσα στην άνέλπιση εύτυχία που αίσθάνομαι, η μνήμη μου φέρνει έμπρός μου το τρομαγμένο πρόσωπό σου και το πρόσωπο εκείνου, την ώρα που συιστούσε στον θεό μου σιγή. Σιγή!... Πώς; Για ποιο λόγο θρέθηκες εκεί, στο σκοτεινό εκείνο σαλόνι;

Τότε η Ζυλιάν του διηγήθηκε σύντομα, όλα όσα συνέθηκαν, πώς ύποπτευθηκε την πλαστογραφία που της κατήγγειλεν η Λόν και πώς θεβαιώθηκε γι' αυτήν. Μαθαίνοντας το σκοτεινό έγκλημα, του όποιου τόσα χρόνια ήταν συνένοχος, χωρίς να το θέλη βέβαια, μα ώστόσο συνένοχος, ο Μαινάου δεν κατώρθωσε να συγκρατήση μια κίνηση όργης. 'Υπηρεξε ένα άνδρικόλο στα χέρια του δολίου ανθρώπου, που διεύθυνε το σπίτι του από την έποχή της Βαλερίας. Και το δυστυχισμένο εκείνο παιδάκι, το γυμνωμένο και ταπεινό, έχασε τα καλλίτερα χρόνια της παιδικής του ηλικίας μέσα στην στενοχώρια και την περιφρόνηση, σε θέση κατώτερη από τους σκύλους του κυνηγιού του άρχοντικού σπιτιού. Και υπέστη τις ταπεινώσεις αυτές στο ίδιο το σπίτι του πατέρα του, που θα ήταν και δικό του σπίτι, άν δεν έμφανιζόταν εκείνος ο δολοφόνος.

Η Ζυλιάν έφθασε στην σκηνή, που ο κ. Μπέργκ έρριξε τα δυο χαρτιά στην φωτιά. 'Όσο διακριτικά και άν διηγήθηκε την σκηνή, ο Μαινάου άνεπήδησε έξω φρενών.

—Και σε άφινω στα χέρια αυτού του κακούργου... ενώ συνόδευα και προστατεύα μια γυναίκα που περιφρονώ!

Τον καθυσόχασε με λίγα τρυφερά και φρόνιμα λόγια και από την στιγμή εκείνη άρχισε γι' αυτήν ο ρόλος της ίσχυρης και πιστής συντρόφου. 'Η γλώσσα που μιλούσε, γεμάτη γλυκύτητα και λογική, έπαιρνε μεγαλύτερη δύναμη από την αντίθεση των άναμνήσεων του Μαινάου. Κάτω από τα ταβάνι εκείνο, τέτοια λόγια δεν είχαν άκουσθ ποτέ. 'Αλλοτε άντηχούσαν εκεί έλαφρότητες και γέλοια χωρίς νόημα, μιάς γυναικας χαϊδεμένης, που δεν ήθελε να δη τίποτα από την σοβαρή όψη της ζωής.

—Λίγο καιρό τώρα, είπε ο Μαινάου, δεν είχα παρά μια έπιθυμία: Να σε πάω μαζί με τον Λεό στο Βολκερχάουζεν και κατόπιν να γυρίσω εδώ για να φροντίσω να άπαλλάξω το Σόν-θερβ από τα κακά πνεύματα. Το αίμα θράζει στις φλέβες μου όταν σκέφτωμαι, ότι ο άτιμος αυτός άπατεών είναι

μα της Ε. ΜΑΡΑΙΤ αγαπούν... ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

λω να είμαι μετρημένος, γιατί σε σένα δεν άρέσουν οι θιαυότητες. 'Εν τούτοις, ο κ. Σύμβουλος δεν θα χάση άν περιμένη λίγο... Πρέπει να πληρώση όσα υπέφερε ο καυμένος ο Γαβριήλ, άπέναντι του όποιου έχω πολλά άδικα να έπανορθώσω. Ο Θεός μου άπατήθηκε σίγουρα, όπως και εγώ, από αυτόν τον πλαστογράφο. Αυτή είναι η

ταξύ μας. Θέλεις; Μπορείς; —Θα προσπαθήσω! είπε η Ζυλιάν χαμογελώντας. Δεν είμαι σύντροφός σου; —'Ω! Όχι! Δεν πρόκειται πιά για φιλία μεταξύ μας. 'Η συμφωνία που έγινε πριν, δεν ύπάρχει πιά. Μεταξύ των φίλων ύφίσταται ένα είδος άνακωχής το όποιο δεν θα όρθ καθόλου σε μένα. Είμαι άποκλειστικός στον υπέρτατο βαθμό. Δεν δέχομαι καμμία μοιρασία και είμαι έτοιμος να παλαίσω και έναντιόν του Λεό ακόμη, που η άπειρη τικότης του, με έπειράξε πολλές φορές... Με πιά άυτοπεποίθηση ο μικρός αυτός έλεγε: «ή μαμά μου!» Ζηλεύω ταπεινά τον Μάγνο και την Ούλρικ, γιατί τους αγάπησ τόσο... Τώρα όμως πρέπει να είσαι ήσυχη. Θα σε φυλάω και δεν θα σε άφίσω ούτε ένα δευτερόλεπτο, έως την στιγμή που πιάνοντας το άρπακτικό πτηνό που γυρίζει επάνω από το σπίτι μου, θα σε έλευθερώσω από αυτό για πάντα.

Τότε η Ζυλιάν του διηγήθηκε σύντομα, όλα όσα συνέθηκαν, πώς ύποπτευθηκε την πλαστογραφία που της κατήγγειλεν η Λόν και πώς θεβαιώθηκε γι' αυτήν. Μαθαίνοντας το σκοτεινό έγκλημα, του όποιου τόσα χρόνια ήταν συνένοχος, χωρίς να το θέλη βέβαια, μα ώστόσο συνένοχος, ο Μαινάου δεν κατώρθωσε να συγκρατήση μια κίνηση όργης. 'Υπηρεξε ένα άνδρικόλο στα χέρια του δολίου ανθρώπου, που διεύθυνε το σπίτι του από την έποχή της Βαλερίας. Και το δυστυχισμένο εκείνο παιδάκι, το γυμνωμένο και ταπεινό, έχασε τα καλλίτερα χρόνια της παιδικής του ηλικίας μέσα στην στενοχώρια και την περιφρόνηση, σε θέση κατώτερη από τους σκύλους του κυνηγιού του άρχοντικού σπιτιού. Και υπέστη τις ταπεινώσεις αυτές στο ίδιο το σπίτι του πατέρα του, που θα ήταν και δικό του σπίτι, άν δεν έμφανιζόταν εκείνος ο δολοφόνος.

Η Ζυλιάν έφθασε στην σκηνή, που ο κ. Μπέργκ έρριξε τα δυο χαρτιά στην φωτιά. 'Όσο διακριτικά και άν διηγήθηκε την σκηνή, ο Μαινάου άνεπήδησε έξω φρενών.

—Και σε άφινω στα χέρια αυτού του κακούργου... ενώ συνόδευα και προστατεύα μια γυναίκα που περιφρονώ!

Τον καθυσόχασε με λίγα τρυφερά και φρόνιμα λόγια και από την στιγμή εκείνη άρχισε γι' αυτήν ο ρόλος της ίσχυρης και πιστής συντρόφου. 'Η γλώσσα που μιλούσε, γεμάτη γλυκύτητα και λογική, έπαιρνε μεγαλύτερη δύναμη από την αντίθεση των άναμνήσεων του Μαινάου. Κάτω από τα ταβάνι εκείνο, τέτοια λόγια δεν είχαν άκουσθ ποτέ. 'Αλλοτε άντηχούσαν εκεί έλαφρότητες και γέλοια χωρίς νόημα, μιάς γυναικας χαϊδεμένης, που δεν ήθελε να δη τίποτα από την σοβαρή όψη της ζωής.

—Λίγο καιρό τώρα, είπε ο Μαινάου, δεν είχα παρά μια έπιθυμία: Να σε πάω μαζί με τον Λεό στο Βολκερχάουζεν και κατόπιν να γυρίσω εδώ για να φροντίσω να άπαλλάξω το Σόν-θερβ από τα κακά πνεύματα. Το αίμα θράζει στις φλέβες μου όταν σκέφτωμαι, ότι ο άτιμος αυτός άπατεών είναι

ταξύ μας. Θέλεις; Μπορείς; —Θα προσπαθήσω! είπε η Ζυλιάν χαμογελώντας. Δεν είμαι σύντροφός σου; —'Ω! Όχι! Δεν πρόκειται πιά για φιλία μεταξύ μας. 'Η συμφωνία που έγινε πριν, δεν ύπάρχει πιά. Μεταξύ των φίλων ύφίσταται ένα είδος άνακωχής το όποιο δεν θα όρθ καθόλου σε μένα. Είμαι άποκλειστικός στον υπέρτατο βαθμό. Δεν δέχομαι καμμία μοιρασία και είμαι έτοιμος να παλαίσω και έναντιόν του Λεό ακόμη, που η άπειρη τικότης του, με έπειράξε πολλές φορές... Με πιά άυτοπεποίθηση ο μικρός αυτός έλεγε: «ή μαμά μου!» Ζηλεύω ταπεινά τον Μάγνο και την Ούλρικ, γιατί τους αγάπησ τόσο... Τώρα όμως πρέπει να είσαι ήσυχη. Θα σε φυλάω και δεν θα σε άφίσω ούτε ένα δευτερόλεπτο, έως την στιγμή που πιάνοντας το άρπακτικό πτηνό που γυρίζει επάνω από το σπίτι μου, θα σε έλευθερώσω από αυτό για πάντα.

Τότε η Ζυλιάν του διηγήθηκε σύντομα, όλα όσα συνέθηκαν, πώς ύποπτευθηκε την πλαστογραφία που της κατήγγειλεν η Λόν και πώς θεβαιώθηκε γι' αυτήν. Μαθαίνοντας το σκοτεινό έγκλημα, του όποιου τόσα χρόνια ήταν συνένοχος, χωρίς να το θέλη βέβαια, μα ώστόσο συνένοχος, ο Μαινάου δεν κατώρθωσε να συγκρατήση μια κίνηση όργης. 'Υπηρεξε ένα άνδρικόλο στα χέρια του δολίου ανθρώπου, που διεύθυνε το σπίτι του από την έποχή της Βαλερίας. Και το δυστυχισμένο εκείνο παιδάκι, το γυμνωμένο και ταπεινό, έχασε τα καλλίτερα χρόνια της παιδικής του ηλικίας μέσα στην στενοχώρια και την περιφρόνηση, σε θέση κατώτερη από τους σκύλους του κυνηγιού του άρχοντικού σπιτιού. Και υπέστη τις ταπεινώσεις αυτές στο ίδιο το σπίτι του πατέρα του, που θα ήταν και δικό του σπίτι, άν δεν έμφανιζόταν εκείνος ο δολοφόνος.

Η Ζυλιάν έφθασε στην σκηνή, που ο κ. Μπέργκ έρριξε τα δυο χαρτιά στην φωτιά. 'Όσο διακριτικά και άν διηγήθηκε την σκηνή, ο Μαινάου άνεπήδησε έξω φρενών.

—Και σε άφινω στα χέρια αυτού του κακούργου... ενώ συνόδευα και προστατεύα μια γυναίκα που περιφρονώ!

Τον καθυσόχασε με λίγα τρυφερά και φρόνιμα λόγια και από την στιγμή εκείνη άρχισε γι' αυτήν ο ρόλος της ίσχυρης και πιστής συντρόφου. 'Η γλώσσα που μιλούσε, γεμάτη γλυκύτητα και λογική, έπαιρνε μεγαλύτερη δύναμη από την αντίθεση των άναμνήσεων του Μαινάου. Κάτω από τα ταβάνι εκείνο, τέτοια λόγια δεν είχαν άκουσθ ποτέ. 'Αλλοτε άντηχούσαν εκεί έλαφρότητες και γέλοια χωρίς νόημα, μιάς γυναικας χαϊδεμένης, που δεν ήθελε να δη τίποτα από την σοβαρή όψη της ζωής.

—Λίγο καιρό τώρα, είπε ο Μαινάου, δεν είχα παρά μια έπιθυμία: Να σε πάω μαζί με τον Λεό στο Βολκερχάουζεν και κατόπιν να γυρίσω εδώ για να φροντίσω να άπαλλάξω το Σόν-θερβ από τα κακά πνεύματα. Το αίμα θράζει στις φλέβες μου όταν σκέφτωμαι, ότι ο άτιμος αυτός άπατεών είναι

ταξύ μας. Θέλεις; Μπορείς; —Θα προσπαθήσω! είπε η Ζυλιάν χαμογελώντας. Δεν είμαι σύντροφός σου; —'Ω! Όχι! Δεν πρόκειται πιά για φιλία μεταξύ μας. 'Η συμφωνία που έγινε πριν, δεν ύπάρχει πιά. Μεταξύ των φίλων ύφίσταται ένα είδος άνακωχής το όποιο δεν θα όρθ καθόλου σε μένα. Είμαι άποκλειστικός στον υπέρτατο βαθμό. Δεν δέχομαι καμμία μοιρασία και είμαι έτοιμος να παλαίσω και έναντιόν του Λεό ακόμη, που η άπειρη τικότης του, με έπειράξε πολλές φορές... Με πιά άυτοπεποίθηση ο μικρός αυτός έλεγε: «ή μαμά μου!» Ζηλεύω ταπεινά τον Μάγνο και την Ούλρικ, γιατί τους αγάπησ τόσο... Τώρα όμως πρέπει να είσαι ήσυχη. Θα σε φυλάω και δεν θα σε άφίσω ούτε ένα δευτερόλεπτο, έως την στιγμή που πιάνοντας το άρπακτικό πτηνό που γυρίζει επάνω από το σπίτι μου, θα σε έλευθερώσω από αυτό για πάντα.

Τότε η Ζυλιάν του διηγήθηκε σύντομα, όλα όσα συνέθηκαν, πώς ύποπτευθηκε την πλαστογραφία που της κατήγγειλεν η Λόν και πώς θεβαιώθηκε γι' αυτήν. Μαθαίνοντας το σκοτεινό έγκλημα, του όποιου τόσα χρόνια ήταν συνένοχος, χωρίς να το θέλη βέβαια, μα ώστόσο συνένοχος, ο Μαινάου δεν κατώρθωσε να συγκρατήση μια κίνηση όργης. 'Υπηρεξε ένα άνδρικόλο στα χέρια του δολίου ανθρώπου, που διεύθυνε το σπίτι του από την έποχή της Βαλερίας. Και το δυστυχισμένο εκείνο παιδάκι, το γυμνωμένο και ταπεινό, έχασε τα καλλίτερα χρόνια της παιδικής του ηλικίας μέσα στην στενοχώρια και την περιφρόνηση, σε θέση κατώτερη από τους σκύλους του κυνηγιού του άρχοντικού σπιτιού. Και υπέστη τις ταπεινώσεις αυτές στο ίδιο το σπίτι του πατέρα του, που θα ήταν και δικό του σπίτι, άν δεν έμφανιζόταν εκείνος ο δολοφόνος.

Η Ζυλιάν έφθασε στην σκηνή, που ο κ. Μπέργκ έρριξε τα δυο χαρτιά στην φωτιά. 'Όσο διακριτικά και άν διηγήθηκε την σκηνή, ο Μαινάου άνεπήδησε έξω φρενών.

—Και σε άφινω στα χέρια αυτού του κακούργου... ενώ συνόδευα και προστατεύα μια γυναίκα που περιφρονώ!

Τον καθυσόχασε με λίγα τρυφερά και φρόνιμα λόγια και από την στιγμή εκείνη άρχισε γι' αυτήν ο ρόλος της ίσχυρης και πιστής συντρόφου. 'Η γλώσσα που μιλούσε, γεμάτη γλυκύτητα και λογική, έπαιρνε μεγαλύτερη δύναμη από την αντίθεση των άναμνήσεων του Μαινάου. Κάτω από τα ταβάνι εκείνο, τέτοια λόγια δεν είχαν άκουσθ ποτέ. 'Αλλοτε άντηχούσαν εκεί έλαφρότητες και γέλοια χωρίς νόημα, μιάς γυναικας χαϊδεμένης, που δεν ήθελε να δη τίποτα από την σοβαρή όψη της ζωής.

—Λίγο καιρό τώρα, είπε ο Μαινάου, δεν είχα παρά μια έπιθυμία: Να σε πάω μαζί με τον Λεό στο Βολκερχάουζεν και κατόπιν να γυρίσω εδώ για να φροντίσω να άπαλλάξω το Σόν-θερβ από τα κακά πνεύματα. Το αίμα θράζει στις φλέβες μου όταν σκέφτωμαι, ότι ο άτιμος αυτός άπατεών είναι

ταξύ μας. Θέλεις; Μπορείς; —Θα προσπαθήσω! είπε η Ζυλιάν χαμογελώντας. Δεν είμαι σύντροφός σου; —'Ω! Όχι! Δεν πρόκειται πιά για φιλία μεταξύ μας. 'Η συμφωνία που έγινε πριν, δεν ύπάρχει πιά. Μεταξύ των φίλων ύφίσταται ένα είδος άνακωχής το όποιο δεν θα όρθ καθόλου σε μένα. Είμαι άποκλειστικός στον υπέρτατο βαθμό. Δεν δέχομαι καμμία μοιρασία και είμαι έτοιμος να παλαίσω και έναντιόν του Λεό ακόμη, που η άπειρη τικότης του, με έπειράξε πολλές φορές... Με πιά άυτοπεποίθηση ο μικρός αυτός έλεγε: «ή μαμά μου!» Ζηλεύω ταπεινά τον Μάγνο και την Ούλρικ, γιατί τους αγάπησ τόσο... Τώρα όμως πρέπει να είσαι ήσυχη. Θα σε φυλάω και δεν θα σε άφίσω ούτε ένα δευτερόλεπτο, έως την στιγμή που πιάνοντας το άρπακτικό πτηνό που γυρίζει επάνω από το σπίτι μου, θα σε έλευθερώσω από αυτό για πάντα.

Τότε η Ζυλιάν του διηγήθηκε σύντομα, όλα όσα συνέθηκαν, πώς ύποπτευθηκε την πλαστογραφία που της κατήγγειλεν η Λόν και πώς θεβαιώθηκε γι' αυτήν. Μαθαίνοντας το σκοτεινό έγκλημα, του όποιου τόσα χρόνια ήταν συνένοχος, χωρίς να το θέλη βέβαια, μα ώστόσο συνένοχος, ο Μαινάου δεν κατώρθωσε να συγκρατήση μια κίνηση όργης. 'Υπηρεξε ένα άνδρικόλο στα χέρια του δολίου ανθρώπου, που διεύθυνε το σπίτι του από την έποχή της Βαλερίας. Και το δυστυχισμένο εκείνο παιδάκι, το γυμνωμένο και ταπεινό, έχασε τα καλλίτερα χρόνια της παιδικής του ηλικίας μέσα στην στενοχώρια και την περιφρόνηση, σε θέση κατώτερη από τους σκύλους του κυνηγιού του άρχοντικού σπιτιού. Και υπέστη τις ταπεινώσεις αυτές στο ίδιο το σπίτι του πατέρα του, που θα ήταν και δικό του σπίτι, άν δεν έμφανιζόταν εκείνος ο δολοφόνος.

Η Ζυλιάν έφθασε στην σκηνή, που ο κ. Μπέργκ έρριξε τα δυο χαρτιά στην φωτιά. 'Όσο διακριτικά και άν διηγήθηκε την σκηνή, ο Μαινάου άνεπήδησε έξω φρενών.

—Και σε άφινω στα χέρια αυτού του κακούργου... ενώ συνόδευα και προστατεύα μια γυναίκα που περιφρονώ!

Τον καθυσόχασε με λίγα τρυφερά και φρόνιμα λόγια και από την στιγμή εκείνη άρχισε γι' αυτήν ο ρόλος της ίσχυρης και πιστής συντρόφου. 'Η γλώσσα που μιλούσε, γεμάτη γλυκύτητα και λογική, έπαιρνε μεγαλύτερη δύναμη από την αντίθεση των άναμνήσεων του Μαινάου. Κάτω από τα ταβάνι εκείνο, τέτοια λόγια δεν είχαν άκουσθ ποτέ. 'Αλλοτε άντηχούσαν εκεί έλαφρότητες και γέλοια χωρίς νόημα, μιάς γυναικας χαϊδεμένης, που δεν ήθελε να δη τίποτα από την σοβαρή όψη της ζωής.

—Λίγο καιρό τώρα, είπε ο Μαινάου, δεν είχα παρά μια έπιθυμία: Να σε πάω μαζί με τον Λεό στο Βολκερχάουζεν και κατόπιν να γυρίσω εδώ για να φροντίσω να άπαλλάξω το Σόν-θερβ από τα κακά πνεύματα. Το αίμα θράζει στις φλέβες μου όταν σκέφτωμαι, ότι ο άτιμος αυτός άπατεών είναι

ταξύ μας. Θέλεις; Μπορείς; —Θα προσπαθήσω! είπε η Ζυλιάν χαμογελώντας. Δεν είμαι σύντροφός σου; —'Ω! Όχι! Δεν πρόκειται πιά για φιλία μεταξύ μας. 'Η συμφωνία που έγινε πριν, δεν ύπάρχει πιά. Μεταξύ των φίλων ύφίσταται ένα είδος άνακωχής το όποιο δεν θα όρθ καθόλου σε μένα. Είμαι άποκλειστικός στον υπέρτατο βαθμό. Δεν δέχομαι καμμία μοιρασία και είμαι έτοιμος να παλαίσω και έναντιόν του Λεό ακόμη, που η άπειρη τικότης του, με έπειράξε πολλές φορές... Με πιά άυτοπεποίθηση ο μικρός αυτός έλεγε: «ή μαμά μου!» Ζηλεύω ταπεινά τον Μάγνο και την Ούλρικ, γιατί τους αγάπησ τόσο... Τώρα όμως πρέπει να είσαι ήσυχη. Θα σε φυλάω και δεν θα σε άφίσω ούτε ένα δευτερόλεπτο, έως την στιγμή που πιάνοντας το άρπακτικό πτηνό που γυρίζει επάνω από το σπίτι μου, θα σε έλευθερώσω από αυτό για πάντα.

Τότε η Ζυλιάν του διηγήθηκε σύντομα, όλα όσα συνέθηκαν, πώς ύποπτευθηκε την πλαστογραφία που της κατήγγειλεν η Λόν και πώς θεβαιώθηκε γι' αυτήν. Μαθαίνοντας το σκοτεινό έγκλημα, του όποιου τόσα χρόνια ήταν συνένοχος, χωρίς να το θέλη βέβαια, μα ώστόσο συνένοχος, ο Μαινάου δεν κατώρθωσε να συγκρατήση μια κίνηση όργης. 'Υπηρεξε ένα άνδρικόλο στα χέρια του δολίου ανθρώπου, που διεύθυνε το σπίτι του από την έποχή της Βαλερίας. Και το δυστυχισμένο εκείνο παιδάκι, το γυμνωμένο και ταπεινό, έχασε τα καλλίτερα χρόνια της παιδικής του ηλικίας μέσα στην στενοχώρια και την περιφρόνηση, σε θέση κατώτερη από τους σκύλους του κυνηγιού του άρχοντικού σπιτιού. Και υπέστη τις ταπεινώσεις αυτές στο ίδιο το σπίτι του πατέρα του, που θα ήταν και δικό του σπίτι, άν δεν έμφανιζόταν εκείνος ο δολοφόνος.

Η Ζυλιάν έφθασε στην σκηνή, που ο κ. Μπέργκ έρριξε τα δυο χαρτιά στην φωτιά. 'Όσο διακριτικά και άν διηγήθηκε την σκηνή, ο Μαινάου άνεπήδησε έξω φρενών.

—Και σε άφινω στα χέρια αυτού του κακούργου... ενώ συνόδευα και προστατεύα μια γυναίκα που περιφρονώ!

Τον καθυσόχασε με λίγα τρυφερά και φρόνιμα λόγια και από την στιγμή εκείνη άρχισε γι' αυτήν ο ρόλος της ίσχυρης και πιστής συντρόφου. 'Η γλώσσα που μιλούσε, γεμάτη γλυκύτητα και λογική, έπαιρνε μεγαλύτερη δύναμη από την αντίθεση των άναμνήσεων του Μαινάου. Κάτω από τα ταβάνι εκείνο, τέτοια λόγια δεν είχαν άκουσθ ποτέ. 'Αλλοτε άντηχούσαν εκεί έλαφρότητες και γέλοια χωρίς νόημα, μιάς γυναικας χαϊδεμένης, που δεν ήθελε να δη τίποτα από την σοβαρή όψη της ζωής.

—Λίγο καιρό τώρα, είπε ο Μαινάου, δεν είχα παρά μια έπιθυμία: Να σε πάω μαζί με τον Λεό στο Βολκερχάουζεν και κατόπιν να γυρίσω εδώ για να φροντίσω να άπαλλάξω το Σόν-θερβ από τα κακά πνεύματα. Το αίμα θράζει στις φλέβες μου όταν σκέφτωμαι, ότι ο άτιμος αυτός άπατεών είναι

ταξύ μας. Θέλεις; Μπορείς; —Θα προσπαθήσω! είπε η Ζυλιάν χαμογελώντας. Δεν είμαι σύντροφός σου; —'Ω! Όχι! Δεν πρόκειται πιά για φιλία μεταξύ μας. 'Η συμφωνία που έγινε πριν, δεν ύπάρχει πιά. Μεταξύ των φίλων ύφίσταται ένα είδος άνακωχής το όποιο δεν θα όρθ καθόλου σε μένα. Είμαι άποκλειστικός στον υπέρτατο βαθμό. Δεν δέχομαι καμμία μοιρασία και είμαι έτοιμος να παλαίσω και έναντιόν του Λεό ακόμη, που η άπειρη τικότης του, με έπειράξε πολλές φορές... Με πιά άυτοπεποίθηση ο μικρός αυτός έλεγε: «ή μαμά μου!» Ζηλεύω ταπεινά τον Μάγνο και την Ούλρικ, γιατί τους αγάπησ τόσο... Τώρα όμως πρέπει να είσαι ήσυχη. Θα σε φυλάω και δεν θα σε άφίσω ούτε ένα δευτερόλεπτο, έως την στιγμή που πιάνοντας το άρπακτικό πτηνό που γυρίζει επάνω από το σπίτι μου, θα σε έλευθερώσω από αυτό για πάντα.

Τότε η Ζυλιάν του διηγήθηκε σύντομα, όλα όσα συνέθηκαν, πώς ύποπτευθηκε την πλαστογραφία που της κατήγγειλεν η Λόν και πώς θεβαιώθηκε γι' αυτήν. Μαθαίνοντας το σκοτεινό έγκλημα, του όποιου τόσα χρόνια ήταν συνένοχος, χωρίς να το θέλη βέβαια, μα ώστόσο συνένοχος, ο Μαινάου δεν κατώρθωσε να συγκρατήση μια κίνηση όργης. 'Υπηρεξε ένα άνδρικόλο στα χέρια του δολίου ανθρώπου, που διεύθυνε το σπίτι του από την έποχή της Βαλερίας. Και το δυστυχισμένο εκείνο παιδάκι, το γυμνωμένο και ταπεινό, έχασε τα καλλίτερα χρόνια της παιδικής του ηλικίας μέσα στην στενοχώρια και την περιφρόνηση, σε θέση κατώτερη από τους σκύλους του κυνηγιού του άρχοντικού σπιτιού. Και υπέστη τις ταπεινώσεις αυτές στο ίδιο το σπίτι του πατέρα του, που θα ήταν και δικό του σπίτι, άν δεν έμφανιζόταν εκείνος ο δολοφόνος.

Η Ζυλιάν έφθασε στην σκηνή, που ο κ. Μπέργκ έρριξε τα δυο χαρτιά στην φωτιά. 'Όσο διακριτικά και άν διηγήθηκε την σκηνή, ο Μαινάου άνεπήδησε έξω φρενών.

—Και σε άφινω στα χέρια αυτού του κακούργου... ενώ συνόδευα και προστατεύα μια γυναίκα που περιφρονώ!

Τον καθυσόχασε με λίγα τρυφερά και φρόνιμα λόγια και από την στιγμή εκείνη άρχισε γι' αυτήν ο ρόλος της ίσχυρης και πιστής συντρόφου. 'Η γλώσσα που μιλούσε, γεμάτη γλυκύτητα και λογική, έπαιρνε μεγαλύτερη δύναμη από την αντίθεση των άναμνήσεων του Μαινάου. Κάτω από τα ταβάνι εκείνο, τέτοια λόγια δεν είχαν άκουσθ ποτέ. 'Αλλοτε άντηχούσαν εκεί έλαφρότητες και γέλοια χωρίς νόημα, μιάς γυναικας χαϊδεμένης, που δεν ήθελε να δη τίποτα από την σοβαρή όψη της ζωής.

—Λίγο καιρό τώρα, είπε ο Μαινάου, δεν είχα παρά μια έπιθυμία: Να σε πάω μαζί με τον Λεό στο Βολκερχάουζεν και κατόπιν να γυρίσω εδώ για να φροντίσω να άπαλλάξω το Σόν-θερβ από τα κακά πνεύματα. Το αίμα θράζει στις φλέβες μου όταν σκέφτωμαι, ότι ο άτιμος αυτός άπατεών είναι

ταξύ μας. Θέλεις; Μπορείς; —Θα προσπαθήσω! είπε η Ζυλιάν χαμογελώντας. Δεν είμαι σύντροφός σου; —'Ω! Όχι! Δεν πρόκειται πιά για φιλία μεταξύ μας. 'Η συμφωνία που έγινε πριν, δεν ύπάρχει πιά. Μεταξύ των φίλων ύφίσταται ένα είδος άνακωχής το όποιο δεν θα όρθ καθόλου σε μένα. Είμαι άποκλειστικός στον υπέρτατο βαθμό. Δεν δέχομαι καμμία μοιρασία και είμαι έτοιμος να παλαίσω και έναντιόν του Λεό ακόμη, που η άπειρη τικότης του, με έπειράξε πολλές φορές... Με πιά άυτοπεποίθηση ο μικρός αυτός έλεγε: «ή μαμά μου!» Ζηλεύω ταπεινά τον Μάγνο και την Ούλρικ, γιατί τους αγάπησ τόσο... Τώρα όμως πρέπει να είσαι ήσυχη. Θα σε φυλάω και δεν θα σε

και η διαστας εξακολουθούσε μενα-
λείτερη παρά ποτέ.

☐ ☐

XXII

Η όρμητική καταγίδα εξακολουθού-
σε ως το μεσονύκτιο. Οι υπηρέτες δεν
κατάρθωναν να κοιμηθούν, γιατί ολό-
κληρος ο πύργος έσειετο. Τα μικρότε-
ρα κτίρια έπαθαν μεγάλες ζημιές. Έ-
να μέρος μάλιστα της στέγης του ιν-
δικού περιπτέρου είχε παρασυρθεί από
τον αέρα.

Τώρα ο ούρανός ήταν καθαρός και
ο ήλιος εφώτιζε τα σκυμμένα δένδρα,
τα τσακισμένα κλαριά. Οι υπηρέτες
διηγόνταν μεταξύ των τα γεγονότα της
νύχτας. Έλεγαν, μεταξύ άλλων, ότι
η κυρία Λόν φαινόταν σαν φάντασμα.
Και αυτή ακόμη η ψυχρή γυναίκα,
που τίποτε δεν την ετάραζε, είχε υπο-
στή την επίδραση της καταγίδας. Εί-
χε μείνει άγρυπνη όλη την νύχτα στο
ινδικό σπίτι και είδε κυριολεκτικώς
την στέγη να αναρπάζεται από τον αέ-
ρα. Και δεν ήταν δυνατόν καν να διορ-
θωθεί αυτή η ζημία, γιατί ο κρότος που
θα έκαναν οι εργάτες θα άπετελείω-
νε την γυναίκα, που κατοικούσε εκεί
και διατελούσε σε άγωνία. Έλεγαν έ-
πίσης ότι δεν έπρεπε να άπορη κανείς
για την θύελλα που έξέσπασε στο Σόν-
γερθ. Ήταν φανερό έργο του Σατανά,
που έρχόταν να πάρη μία ψυχή που
του άνηκε, την ψυχή της ειδωλολά-
τρισσας, που ζούσε στο ινδικό περί-
πτερο.

Η Ζυλιάν άγρύπνησε ως το πρωί.
Δεν ήταν η καταγίδα όμως που έγινε
αίτία της άγρυπνίας της. Ήθελε
να άπολαύση την εύτυχία του άν-
θρώπου που ξέρει ότι άγαπάται. Έ-
πειτα έπρεπε να τακτοποιήση τις έτοι-
μασίες που είχε κάμει για να μη υπο-
πευθώ τίποτα η καμαριέρα. Έβαλε
όλα τα πράγματα στη θέση των και
κατόπι κάθισε και έγραψε στην Ούλ-
ρικ, για να της διηγήθω όλο το μαρτύ-
ριο και κατόπι όλη την εύτυχία της.

Τότε μόνο άνεπαύθηκε λίγες ώρες,
οι όποιες της φάνηκαν άπολαυστικές.
Και όταν η καμαριέρα ήλθε και άνοι-
ξε τις κουρτίνες, της έφάνηκε ότι ποτέ
ο ούρανός δεν ήταν τόσο ώραιος, ότι
ποτέ ο πρωινός αέρας δεν έφερε τό-
σα μεθυστικά άρώματα και όταν ά-
κόμη ζούσε στο Ρούντιντορφ κοντά
στον Μάγνο και την Ούλρικ.

Επίτηδες εκείνο το πρωί έδιάλεξε
ένα φόρεμα μωβ, γιατί η Ούλρικ άνε-
καθεν της έλεγε ότι το χρώμα αυτό
της πήγαινε. Ω ! η φρόνιμη Ζυλιάν
είχε γίνει ξαφνικά φιλάρεσκη και αυ-
τή. Ήθελε να άρέση στον Μαινάου.

Κρατώντας, όπως πάντοτε, τον Λέο
από το χέρι, έκαμε την εισοδό της
στην τραπεζαρία. Έπρεπε να ύφιστα-
ται όλους τους μοχθηρούς ύπαινιγ-
μούς, που ο αulάρχης θα της έκανε
για τα γεγονότα της προηγούμενης
Αλλά τώρα το πράγμα θα της ήτο
εύκολο. Η καμαριέρα της της είχε
φέρει τον Λέο κατά τάς έννάς το θρά-
δυ. Έως την ώρα εκείνη ήταν στο δω-
μάτιο του παππού του. Και άκούοντας
την φλυσιόα του, χωρίς να την προ-
καλή, η Ζυλιάν σχημάτισε την πεποί-
θηση ότι καμμία συζήτηση δεν είχε
γίνει και ότι οι δύο άνδρες έπαιζαν
παιδιά.

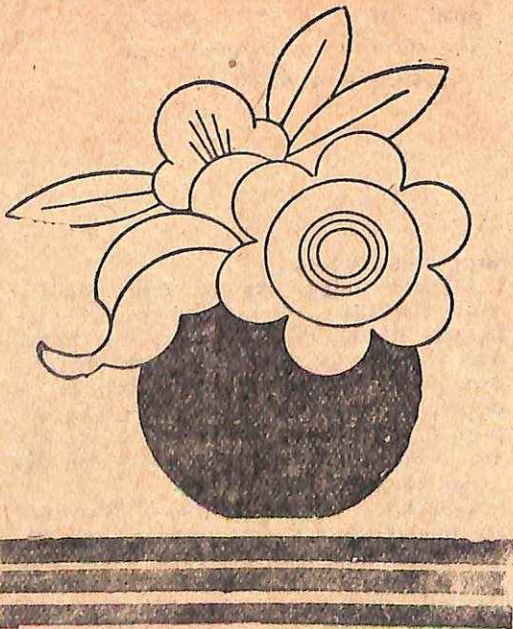
Όταν μπήκε στην τραπεζαρία δεν

μπόρεσε να έμποδίσω την σκέψη της
να ανατρέξω στην πρώτη μέρα που
έμφανίσθηκε στο δωμάτιο εκείνο για
να εκτελέση τα καθήκοντα της οικοδέ-
σποινας. Η εικόνα ήταν η ίδια. Ο
αυλάρχης καθόταν κοντά στο τζάκι
και η κυρία Λόν, που μόλις είχε φθά-
σει, στεκόταν σε άπόσταση μερικών
θημάτων από αυτόν. Χωρίς να παρα-
τηρήσω την ύποκλιση της κυρίας Λόν,
ο αυλάρχης στηρίχθηκε στο χέρι της
πολυθρόνας του και έσκυψε λίγο προς
τά έμπρός.

— Μπα ! Να πιστέψω τα μάτια μου,
ώραία κυρία ; Πώς ; Σεις είσθε ; Για
να σας έξιμολογηθώ την καθαρά ά-
λήθεια, όταν μάς άφήκατε χθές τόσο...
τόσο άπότομα, αφού μάς άνεκοινώσατε
την άπόφασή σας να έπιστρέψετε κον-
τά στην οικογένειά σας, — πράγμα που
τόσο συχνά το έπαναλαμβάνετε — εί-
πα μέσα μου, ότι αφού θα το σκεπτό-
σαστε καλά, θα αλλάζατε στο τέλος
γνώμη. Έπειτα η καταγίδα ήταν τό-
σο δυνατή... Τέλος, θα σκεπτόσαστε
ότι μ' ένα τέτοιο διάδημα θα έχανате
τα δικαιώματα διατροφής... Ω ! Δεν
πρέπει να σας άδικήσω κανείς. Παρά
τούς μικρούς θυμούς σας, είσθε φρό-
νιμη και προσεκτική.

Η Ζυλιάν σκέφθηκε για μία στιγμή
να φύγη χωρίς να δώση καμμιάν ά-
πάντηση στα αούθάδη λόγια. Πού ήταν
άραγε ο Μαινάου ;... Της υπεσχέθηκε
να μην την άφήση ποτέ πια μόνη. Ο
Λέο παρετήρησε τον δισταγμό της με
έκπληξη. Το παιδικά δεν καταλάβαινε
την ύβριστική σημασία των όσων εί-
χαν λεχθί. Έπιασε τα δύο χέρια της
Ζυλιάν και χαιρογελώντας την έφερε
προς το τραπέζι.

— Ωραία, παιδί μου, είπε ο αulάρ-
χης μειδιών. Πήγαινε την μαμά σου
κοντά στο πρόγευμα και παρεκάλεσε
την να δώση ένα φλυτζάνι σοκολάτα
στον παππού σου. Το προτιμά ευχαρί-
στως από τα ώραια αυτά χέρια, έ-
στω και αν μυρίζουν λίγο από καμμέ-
νο χαρτί. Έ ! Λοιπόν, Λόν ! Είπε στρε-
φόμενος άποτόμως προς την οικονόμο,
για να προλάβη κάθε άπάντηση. Είπε
αλήθεια : Είπαν ότι η καταγίδα της
νύχτας κατέστρεψε την στέγη του ιν-
δικού σπιτιού.

— Να, κύριε αulάρχα. Είπε αλή-
θεια.

— Και το ταβάνι έπαθε επίσης ;

— Φέγγει και δεν μπορεί να κρατη-
ση δεύτερη θροχή.

— Αυτό είναι λυπηρό... Αλλά δεν
πρέπει να γίνη καμμία διόρθωση στον
ινδικό περίβολο. Όσο γρηγορότερα
κατασπαρφή το δαπανηρό αυτό παιγι-
δάκι, τόσο το καλλίτερο. Να φροντί-
σης μόνο για την μεταφορά της άρρω-
στης στο στρογγυλό περίπτερο.

Όσο διαρκούσε αυτός ο διάλογος,
η Ζυλιάν κύτταζε την οικονόμο. Οι ύ-
πηρέτες είχαν δικαίο. Η ένεργητική
εκείνη γυναίκα φαινόταν σαν φάντα-
σμα. Δεν της διέφυγε ότι οι άπαντή-
σεις της ήταν έτοι σύντομες για να
μη ξεσπάσουν σε λυγμούς.

— Δεν είναι ανάγκη, κύριε αulάρχα...
η κυρία θα φύγη μόνη της ! άπάντη-
σε η κυρία Λόν με κάποια τραχύτητα.
— Πώς ;... Τι έννοεις ;... Έτρελλάθη-
κες ;

Και για πρώτη φορά η Ζυλιάν είδε
τον γέροντα να κοκκινίζει.

— Τι άνόητη που είσαι ! Θέλεις να
με κάμης να πιστέψω, ότι η παραλυ-
τική έγινε καλά και ότι μπορεί να πάη
μονάχη της στη νέα της κατοικία ;

— Όχι, κύριε, αulάρχα. Έκείνο που
πέθανε σ' αυτήν, δεν θα ξαναπαρή πια
ζωή επί της γης. Και το ύπόλοιπο θα
σβύση σήμερα πριν δύση ο ήλιος.

Ο αulάρχης έστρεψε το πρόσωπό
του προς την φωτιά.

— Αλήθεια ; είπε με φωνή συγκρα-
τουμένη. Τα πράγματα έφθασαν εκεί ;
Η Ζυλιάν, που κρατούσε το φλυτζάνι
της σοκολάτας, που της έζητησε, το ά-
κούμπησε στο τραπέζι.

Δεν μπορούσε να υπενικήση την φρί-
κην, που της ένέπνεε, ούτε να πλησιά-
ση τον έγκληματία εκείνο, που χωρίς
άλλο τη στιγμή εκείνη άναπολούσε το
θύμα του στην έποχή όλης της νεότη-
τος και της όμορφιάς του... Ίσως να έ-
βλεπε τα ίχνη των δακτύλων του στον
λεπτό λαιμό του...

Εκείνος φαίνεται ότι έννοιωσε έπα-
νω του το θλέμμα εκείνο, γιατί τινά-
χθηκε και έστρεψε προς το μέρος της
έχθρικό πρόσωπο.

— Έ ! Λοιπόν ! Ωραία κυρία !
Περιμένω, βλέπετε, την σοκολάτα μου...
Γιατί δεν μου την δώκατε ; Μήπως έ-
πειδή είδατε ότι ήμουν λιγάκι σκεπι-
κός, λιγάκι άφηρημένος... Απατάσθε
όμως. Μοφ φάνηκε μόνο, ότι είδα έ-
κεί κάτω στη γωνιά, στο τζάκι, ένα
κομματάκι ροζ χαρτί μισοκαμμένο.

Η κατάσταση γινόταν άνυπόφορη.
Αλλά η Λιάν άκουσε έξαφνα θήματα
πολύ γνωστά. Ο Μαινάου μπήκε γρή-
γορα στην τραπεζαρία. Τι διαφορά με-
ταξύ της ημέρας αυτής και των προη-
γουμένων. Ένώ άλλοτε το θλέμμα του
μόλις γλυστρούσε στην Ζυλιάν έφευγε
άμέσως, τώρα την κύτταζε μεθυσμένα.
Ο γέρος που έστρεψε τα νώτα προς
την πόρτα, δεν μπόρεσε να ιδή την τό-
σο καταφανή αυτή μεταβολή. Δεν διέ-
φυγε όμως αυτή την κυρία Λόν, η ό-
ποία ταράχθηκε υπερβολικά. Έπιασε
την ποδιά της με τα δύο της χέρια, την
τέντωσε και έσκυψε το κεφάλι.

— Είσαι από τώρα έδω, Ζυλιάν ;
είπε ο Μαινάου αδιάφορα.

Και κύτταξε το ρολόγι του.

(Ακολουθεί)

Αλκοούλ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΛΟ ΣΑΛΣΑ

άγαπητέ, κύριε, μην άκούτε τί λέει
ο κόσμος. Και σεις ακόμα μου μι-
λάτε με την έπιείκεια που χρησι-
μοποιεί κανείς άπέναντι στους με-
θυσμένους. Μά εγώ δεν είμαι μεθυσμένος.
Πίνω, βέβαια, σύμφωνα. Μά δεν χάνω
τά λογικά μου.

Να σας πω την αλήθεια, το κρασί δεν
μου άρέσει πολύ. Δεν είναι ένα βίσιον.
Έγώ θέλω να πιω όπως άλλοι θέλουν να
κοιμηθούν για να ξελαφρώσω το κεφάλι
μου. Μοφ κάνει καλό. Το πών είναι νάχη
κανείς έμπιστοσύνη σ' ένα σύστημα. Τό-
σες φορές είχα δώσει άνόητα γιατρικά
σε νευρικούς, κουρασμένους, φανταστι-
κούς, άσθενείς. Άν είχα τότε μεγαλύτε-
ρη πείρα θα τους συμβούλευα να πίνουν.
Έγώ όταν έχω πιη, βλέπω και σκέπτο-
μαι πιο καθαρά από πρίν.

Μη με κυττάξετε σά να παραμιλώ. Α,
βέβαια, έσεις δεν ξέρετε την ιστορία μου.
Θέλετε να σας την διηγηθώ, είπατε ;

Άκούστε λοιπόν. Πρίν από λίγα χρό-
νια ζούσα σε μία έπαρχιακή πόλη. Ήμου
γιατρός. Άπορείτε ; Γιατρός, άγαπητέ κύ-
ριε. Ήμουν νέος ; εικοστριών χρονών.

Τώρα τα θυμώμαι όλα καλά. Μία μι-
κρή έπαρχιακή πόλη σε μία βουνοπλα-
γιά κι' έπάνω, στην κορυφή του βουνού
ένα νοσοκομείο όγκωδες και γυμνό σαν
μία στρατώνα.

Έζησα χρόνια εκεί μέσα. Εκεί, γνώ-
ρισα την Γιολάντα. Είχε το τελευταίο
κρεβάτι κοντά στο παράθυρο. Κάθε φο-
ρά που έμπαινα στέν κοιτώνα έννοιωθα
τά μάτια της, τα θαυμάσια παιδιαστικά
μάτια της καρφωμένα έπάνω μου. Κι' έ-
γώ αισθανόμουν μία άκατανίκητη άνάγ-
κη να στρέφωμαι να την βλέπω.

Μία μέρα με ρώτησε :

— Γιατρέ, πιστεύετε ότι είναι δυνατόν
να γίνω καλά ;... Ω πήτε μου, γιατρέ...

Το πρόσωπό της έπαιρνε ένα έλαφρό
νιούμα όταν μου μιλούσε, Άλλες
φορές πάλι με κύτταζε σοβαρά χωρίς να
μιλά. Κάτι με τραβούσε κοντά της. Μία
άλλη μέρα πάλι μου είπε :

— Όταν θα γιατρευτώ, δεν θα σας ξα-
ναδώ πιά...

Μόνο αυτή τη φράση μου είπε την ήμέ-
ρα εκείνη. Ύστερα ποιος ξέρει γιατί,
άρχισε να κλαίη σαν ένα παιδί που το
πειράξαν.

Κι' ύστερα, άπότομα η ζωή μου άλλα-
ξε. Αυτό συνέβη όταν η Γιολάντα βγήκε
από το νοσοκομείο. Η άγάπη μας ήταν
φλογερή, άσυγκράτητη. Πηγαίναμε σε
μακρινούς περιπάτους, άνάμεσα σ' άν-
θισμένα μονοπάτια, μεθυσμένοι από τα
μύρα των λουλουδιών, από τα τραγούδια
των πουλιών, από την άγάπη μας...

Ήταν η μόνη εύτυχισμένη περίοδος της
ζωής μου. Δεν βάσταξε αλλοίμονο πολύ.
Μία μέρα οι γονείς της, άνθρωποι με α-
σθηρότατες άρχες, έμαθαν τις σχέσεις
μας. Ζήτησαν να έπανορθώσω άμέσως η
να μη την ξαναδώ πιά...

Άγαπητέ κύριε, όταν είναι κανείς ει-

κοστριών χρονών, δεν καταλαβαίνει τον
έρωτα παρά ως μία προσωρινή περιπέ-
τεια μονάχα. Θεωρούσα τον γάμο σαν
μιά σκλαβιά, σαν μία φυλακή που θάβλα-
πτε την καριέρα μου... Κι' εγώ που ό-
νειρευόμουν αδιάκοπα να πάω στην πρω-
τεύουσα, να γίνω σπουδαίος, να έγκατα-
λείψω αυτή τη ρουτίνα της έπαρχίας. Ή-
μουν άνόητος, κύριε, το κατάλαβα όταν
ήταν πια άργά.

Εκείνη καταλάβαινε τους δισταγμούς
μου. Καταλάβαινε ακόμα ότι δεν θα μπο-
ρούσα ν' άντισταθώ άν επέμενε. Δεν έλε-

Πηγαίναμε άνάμεσα σ' άνθισμένα μο-
νοπάτια...

για τίποτα. Μόνο στα θαυμάσια μάτια
της, που φαινόταν ακόμα πιο μεγάλα τό-
ρα, περνούσε για πρώτη φορά κάποια
σκιά.

Κάτι μοφ έσφιγγε την καρδιά μου τις
ώρες που μέναμε σιωπηλοί ο ένας αντί-
κρου στον άλλο. Μά η δίψα του άγνώστου
ήταν μεγαλύτερη από τις δυνάμεις μου.

Έτσι είναι, κύριε. Πρέπει να ποθοίμε
πάντα κάτι εκείνο που δεν είχαμε ποτέ
κι' εκείνο που δεν έχουμε πια. Και δεν
υπάρχει θλιβερότερο πράγμα από το να
έπιθυμή κανείς κάτι που δεν το έχει πια.

Ήρθα έδω στην πρωτεύουσα για να
συμμετάσχω σ' έναν διαγωνισμό. Εκεί-

νη ύπηρεε συνενοχος της φυγής μου άφα-
δεν με κράτησε. Έσφισε μονάχα τους ώ-
μους μου με τα χέρια της και με κύττα-
ξε όπως κυττάζει κανείς κάτι για πρώ-
τη ή για τελευταία φορά.

Δεν είναι εύκολο να σας εξηγήσω τι
έγινε ύστερα. Η ζωή μου άλλαξε πάλι
κατεύθυνση, νέοι όρίζοντες άνοίχτηκαν
μπροστά μου κι' η μικρή έπαρχιακή πό-
λη, και το γυμνό νοσοκομείο του βουνού
σβύνουν ολόενα και περισσότερο από τη
θύμησή μου. Μονάχα η εικόνα της Γιολ-
λάντας άνέβαινε καμμία φορά από την
ομίχλη...

Μία μέρα μονάχα συνήλθα άπότομα.
Μοφ φάνηκε πώς ζυπνούσα. Κι' έννοιωσα
πώς η ζωή μου ήταν άδεια, άνούσια, πλη-
χτική. Πώς τίποτα δεν μπορούσε να με
κάνη εύτυχισμένο όπως το χαμόγελο της
Γιολάντας. Έτσι συμβαίνει πάντα, κύριε.
Μία μέρα, συνέρχεται κανείς και θαρρεί
πώς γέρασε χωρίς να το καταλάβη.

Δεν καώρθωσα να μάθω τίποτα για
εκείνη παρά μονάχα ότι έφυγε μία μέρα
από το σπίτι της χωρίς να τη σε κανένα
τίποτα.

Και τότε όλες οι παλιές θύμησης άρ-
χισαν να πλημμυρίζουν το μυαλό μου...
Τώρα καταλαβαίνω πόσο ήμουν τρελλός
που άφησα την εύτυχία να μοφ ξεφύγη
από τα χέρια μου. Μά δεν άπελπιζόμουν.
Ω ! ήμουν βέβαιος πώς θαρχόταν μία
μέρα να με βρή...

Μία μέρα πήγα στο νοσοκομείο. Είχα
σειρά στο χειρουργείο για να κάνω τις
συνθησισμένες αὐτοψίες των ανθρώπων που
πεθαίνουν μέσα στο δρόμο, άγνωστοι, ά-
νώνυμοι, χωρίς κανένα συγγενή ή φίλο.
Στην αίθουσα του βνατομείου ήταν
διάφοροι νοσοκόμοι, και φοιτητά που
κρατούσαν σημειώσεις. Ο βοηθός μου
περνούσε ήδη τα καουτσουκένια γάντια του.

Έπάνω στην άνατομική τράπεζα ήταν
επαλωμένο ένα πτώμα. Μόνο τα μαλλιά
ήταν ζωντανά, ζώηρά. Μοφ φάνηκε ότι
με περίμενε όπως τότε στο άκρινό της
κρεβάτι για να με ρωτήσει : «Γιατρέ, πι-
στεύετε ότι είναι δυνατόν να γίνω καλά ;»

Ο βοηθός είχε άρχισει ήδη τη δουλειά
του. Κύτταζε το υστέρι του σαν όπνω-
τισμένος. Μά πήτε μου : μπορούσα ν' άρ-
χίσω να ούρλιάζω μπροστά σε τόσο κό-
σμο : «Μην την άγγίζετε ! Αυτή τη γυναί-
κα εγώ την σκότωσα !»

Θά μπορούσα ίσως να το κάνω. Μά
φοβήθηκα πώς θα μ' έπαιρναν για τρελό.
Θά μπορούσα ακόμη να φύγω, χω-
ρίς να πω τίποτα. Γιατί έμεινα εκεί, καρ-
φωμένος, άπολιθωμένος ; Δεν ξέρω.

Έσεις θα καταλάβατε. Έγώ δεν φταίω.
Είπ' αλήθεια ότι εγώ δεν φταίω ; Εί-
μαι θύμα μιάς έμμονης ιδέας που με βα-
σανίζει. Αυτό είν' όλο.

Ο βοηθός εξακολουθούσε τη δουλειά
του. Κι' εγώ έμεινα εκεί, με τα μάτια
καρφωμένα στο πτώμα της Γιολάντας.

Ύστερα άρχισα να πίνω. Μοφ κάνει
καλό το αλκοούλ. Μη νομίζετε πώς είμαι
ένος ανισόρροπος. Άν ήμουν ανισόρρο-
πος θα μπορούσα να σας τα διηγηθώ ό-
λα αυτά :

Είπα ώρα να φεύγω. Είμαι κουρασμέ-
νος κι' είναι άργά.

Καληνύχτα, κύριε, καληνύχτα.

ΚΑΡΛΟ ΣΑΛΣΑ

Πάολα

Ήτανε, μιά φορά κι 'έναν καιρό, ένα κοριτσάκι... Με μαλλιά και μάτια μαύρα, σκοτεινά σαν μιά νύχτα χωρίς άστρα και χωρίς φεγγάρι. Καθεμέρα ντυμένη με την κατάμαυρη μαθητική ποδιά όπου ξεχώριζε, σαν ένα περιστέρι, ή λευκή κολλερέτα, με την σάκκα στην μασχάλη, ή μικρή πήγαινε στο 'Ωδείο. Αθηνών. Μελετούσε: τραγουδι και πιάνο. Τό τραγουδι της θυμίζει το κελάρημα του αιδονίου που ξεχύνει χειμάρρους αρμονίας με τις γοητευτικές τριλλίες του. Όταν τραγουδούσε ή μικρή, όλες οι άλλες μαθήτριες μαζεύονταν γύρω της, σαν να τις τραβούσε άκατανίκητα ο μαγνήτης της γοητείας της... 'Ο γλυκύτατος Κωστής Νικολάου, καθηγητής της, παρακολουθούσε τις καταπληκτικές προόδους της με άγρυπνη στοργή. Προμηνιούνταν μιά εκλεκτή δραματική σοπράνο, με ξεχωριστή διαύγεια κι' ευχέρεια στις ψηλές νότες... 'Ο σοφός καθηγητής, με τον καιρό την παρουσίασε με δικαιολογημένη περηφάνεια, στις επιδείξεις της σχολής του. 'Η μικρή τραγουδούσε «Καβαλερία Ρουσικάν», «Μπάτερφλαϊ», «Φάουστ»... Διθυραμβικές κριτικές που συγκίνησαν πολύ τον καθηγητή της. Κι' ένα πρωί, τό περισσότερι τώσκασε απ' την φωνή...

□ □

'Η ζωή της Πάολας Σπηλιωτοπούλου, δεν ξέρω γιατί μου δίνει πάντα την εντύπωση του ωραίου παραμυθιού... Χαλμιά, Χίλιες και Μιά Νύχτες... 'Ισως αυτό να οφείλεται στο βλέμμα της που όταν διασταυρώνεται με το δικό μου, τό βλέπω γεμάτο φλογερό πόθο και μυστήριο... Τό βλέμμα μιάς μυστικόπαθης κοπέλλας με πλούσιο έσωτερικό κόσμο... 'Ενα βράδυ, ή μοίρα έπλεξε τό δίχτυ της γύρω απ' την Πάολα. Νειόπαντρη ή καλλιτέχνις είχε πάει, με τον σύζυγον, να παρακολουθήσει μιά παράσταση της «Μάντρας». 'Ο 'Αττίκ, που την γνώριζε απ' τον αδελφό του τον Κίμωνα Τριανταφύλλου, την παρακάλεσε να λάβη μέρος στο νούμερο των θεατών, τραγουδώντας κάτι. 'Η Πάολα τραγουδούσε «Κι' όμως», «Τά νειάτα», «'Αν βγούν αλήθεια». 'Υστερα κάθησε στο πιάνο κι' άκομπάνιανε μόνη τον έαυτό της στην «Σερενάτα Σουπερτ». Τό κοινόν την άποθέωσε. Κι' όχι μόνον αυτό. 'Απαίτησε να προσληφθή ή Πάολα στο συγκρότημα της «Μάντρας». Φωνή λαοφώνη... ταμείο! 'Ο 'Αττίκ έσπευσε να εξασφαλίση την συνεργασία της. 'Ο Χαϊρόπουλος της έγραψε την πασίγνωστη «Πάολα» Κι' όμως ή 'Αττίκ λογάριζε χωρίς τον ξενοδόχο—που ήταν, στην περίπτωση αυτή, ή μητέρα της Πάολας. Μόλις πληροφορήθηκε τά «μαντρικά» σουξέ της κόρης της, έσπευσε έξαλλη στον 'Αττίκ και λίγο έλειψε να την κατεβάσει απ' την σκηνή. Οί συντηρητικές άρχες της οικογενείας θεωρούσαν έγκλημα βαρύτατο την πράξη της Πάολας: «Δέν είναι γιά μιάς τό θέατρο! της είπε, Σήκω να φύγης!». Κι' ή Πάολα, πειθίμιο κοριτσά-

κι, εχωνώντας γιά μιά στιγμή πώς ήταν παντρεμένη κι' είχε άλλο ρυθμιστή της ζωής της, τά παράτησε όλα σύξυλα κι' έφυγε. Έκανε τουρνέ σε όλη την Ελλάδα δίνοντας κονσέρτα... Και πάλι θρίαμβος. Τό σαράκι όμως της σκηνής δέν αφήνει τον τραγουδιστή ήσυχο. Με την πρώτη πρόταση που της έκανε ό Βώττης, ή Πάολα τραγουδούσε τό θέατρο την «Ρεζεντά». Όλοι τό ξέρομε τό τραγουδι. Και τότε, έρχεται τό μεγάλο τόλμημα, τό «σάλτο μορτάλε»: ό Οικονόμου την ζητά γιά να την βγάλη στην όπερέττα...

□ □

Δέν είναι καθόλου εύκολο να βγής στην όπερέττα και μάλιστα σε έργο που βασίζεται σε σένα... μόνο και μόνο

Πάολα, γλυκειά σοπράνο.

γιατί έχεις ωραία φωνή! Αυτή ή σκέψη κρατεί άγρυπνη την Πάολα...μά και τον Οικονόμου συγχρόνως! Τι θα γίνη με την νεοφώτιστη; Πώς θα διδαχτή την σκηνική άγωγή, την υπόκριση; Σε λίγες μέρες ή Πάολα πρόκειται να έμφανιστή στην «Τσιντσιλά», Ιταλική όπερέττα του Λομπάρντο με γλυκυτάτη μουσική και ξεκαρδιστικό λιμπρέττο. 'Ως από μηχανής θεός, ένσκηπτει... ό ρόλος της Πάολας στο έργο 'Η καλλιτέχνις σημειώνει τό μεγαλύτερο σουξέ... ακριβώς γιατί δέν έχει ίδιαν... σκηνικής άγωγής και υποκρίσεως! Δέν είναι παραδοξολογίες αυτά που γράφω. Στο έργο, έπαιζε τον ρόλο μιάς άποικικής κι' άφελους στο έπακρον τριγυρίσσας πού... άποχαιρετούσεν έπί σκηνής τις κούκλες της γιά να παντρευτή:

«Κούκλα μου, γιατί δέν γελάς;
Δάμνα... τά μάτια σου χαλές...
Μούπανε πώς πάει πιά μεγάλωσέ

και πώς να παίξω δέν μπορώ
με κούκλες σαν μωρό...».

Κι' έτσι, όλες οι δειλίες, οι άδελιότητες άπάνω στην σκηνή όχι μόνο δικαιολογούνταν... αλλά επιβάλλονταν κιόλας! Καλά λέει ή παροιμία: «'Αν έχης τύχη διάβαινε...».

□ □

'Εκείνο που έπαιξε μεγάλο κι' άποφασιστικό ρόλο στην ζωή της Πάολας ήταν ή «μοιραία» γνωριμία της με τον Λέαντρο Καβαφάκη. 'Επαιζαν μαζί στον θίασο «'Αρνάτωφ - Στυλιανπούλου», στην Θεσσαλονίκη. Τά πράγματα δέν άρχισαν μ' ένα συνθησιμένο φλέρτ... αλλά μονομιάς πήρε φωτιά ένας κεραυνόβολος έρωας. 'Ο μεγάλος «'Ερως» με κεφαλαίο, που είχε όνειρευτή ή αίσθηματική Πάολα γιά την ζωή της. Έγκαταλείπει τον σύζυγο γιά ν' άκολουθήση τον δρόμο της καρδιάς της.

—Τενόρος εκείνος, πριμαντόνα εγώ... 'Αραγε δέν μάς συνδέει ένα κοινό πεπρωμένο; Τά άγκαλιάσματά μας, τά βλέμματά μας, γεμάτα πόθο, στην σκηνή έβγαίνουν πιά απ' την συνθησιμένη υπόκριση. 'Υποκρινόμαστε μόνο...πώς παίξαμε ρόλο, ένώ στην πραγματικότητα ζούσαμε μιά ζωή όνειρου, μέθης και γοητείας. Τό ψεύτικο, τό πλαστό της σκηνής γίνονταν αληθινό, πραγματικό... 'Ηρθε μάλιστα μιά μέρα που τολμήσαμε να κάνουμε ό,τι μάς υπαγόρευε ή καρδιά μας...

'Εδω ή φωνή της Πάολας, ένώ τά διηγείται τρεμουλιάζει απ' την συγκίνηση. Συνεχίζει:

—Παίξαμε τό «Τσάρεβιτς». 'Εκεί υπάρχει μιά σκηνή: ό τενόρος, σε μιά στιγμή σκύβει στον γυμνό λαϊμό της πριμαντόνας κι' αντιλαμβάνεται πώς δέν έχει αντίκρου του έναν άνδρα!

»Όταν φθάσαμε στην σκηνή, νιώσαμε πώς μάς έδενε μιά λουλουδένια αλυσίδα που δέν την έβλεπε κανένας θεατής... γιατί ένωνε τις ψυχές μας... 'Ο Λέαντρος έσκυψε άπάνω μου: ήταν τό σκηνικό του «Τσάρεβιτς». 'Απότομα όμως τον έννοιωσα να με σφίγγη στην άγκαλιά του, να με φιλά με πόθο... και μολονότι τέτοιο σκηνικό δέν άναφερόταν στο έργο... τό άνταπέδωκα τό φιλή με την ίδια φλόγα... Αυτό ήταν τό πρελούντιο της άγάπης μας.

□ □

'Ενώ μου διηγείται αυτή την σκηνή, ή Πάολα, πνίγεται κάπου-κάπου από έναν λυγμό, τά μάτια της είναι βουρκωμένα. 'Η ταραχή της είναι δικαιολογημένη: τό πρωί, άποχαιρέτησε τον μεγάλο έρωτα της ζωής της που έφυγε τουρνέ στην Θεσσαλονίκη. Ποτέ τό άντρώγυνο δέν χωρίστηκε γιά τόσο μακρινό ταξίδι. Τά βουρκωμένα μάτια της Πάολας σαν να μου λένε πώς είναι ή ώρα των έκμυστηρεύσεων. Πραγματικά, μου λέει πώς ό Λέαντρος της κάπου-κάπου της κάνει άπιστίες. 'Ερωτοδουλειές χωρίς συνέχεια, πάντως όμως έρωτοδουλειές... 'Εκείνη όμως το είναι πάντα πιστή και περιμένει τον Λέαντρο της σαν... την 'Ηρώ, άκόμα κι' άν αυτός πρόκειται να κολυπήσει, μέσα σε... ξένα πελάγη γιά να πάη να την συναντήσει!

—Τί τά θέλετε, συμπεραίνει ή Πάολα φιλοσοφικά. 'Ημουν, είμαι και θα είμαι πάντα μιά ρωμαντική ψυχή. Κι' άν δέν ξέρη να συγχωρή, ένας έρωας δέν μπορεί να βοηθή μεγάλως...

'Ερως...με κεφαλαίο, όπως είπαμε...

ΘΕΑΤΡΙΚΟΣ

Το δαυματοργό βαλιτσάκι

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

κι' άνέφερε τον «Λωποδύτη-Φάντασμα». Οι δυό φίλοι σηκώθηκαν και ήκολούθησαν τον Ουέλ στο γραφείο του, όπου αυτός διάταξε τρία ούισκν με «σουνέπς» παγωμένο. —Είμαι όλος αυτιά, λέει ό Σούμερ άδειάζοντας άπνευστί τό ποτήρι του. Τί τρέχει! —Πρό όλίγου, άπήντησεν ό Ουέλ, ό φίλος μου μίστερ Ντάλ με ρώτησε άν μισώ τον «Λωποδύτη-Φάντασμα». Δέν τον μισώ. Κάθε άλλο! Μολονότι είμαι ένα άπό τά θύματά του, τον θαύμαζα κι' εγώ όπως άλλωστε τον θαυμάζει τό μισό Λονδίνο. Είχα ξεχάσει τό πάθημά μου και γελοῦσα με την καρδιά μου κάθε φορά που μάθαινα και μιά καινούργια του διαβολιά. Τώρα τελευταία όμως, άρχισα να πιστεύω ότι εκείνος με μισεί θανάσιμα.

—Όχι δά! —'Ετσι μόνο θα μπορούσε να εξηγήση κανείς τό κακό που μου κάνει τώρα τελευταία. Γυρεύει την καταστροφή μου! Γυρεύει να μου δυσφημήση τό ξενοδοχείο μου! —Ό «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

—Ναί, ναί! —Αυτό είναι περίεργο, διέκοψεν ό Μάρτεν Ντάλ. 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» ποτέ του δέν έκαμε δυό διαρρήξεις στο ίδιο μέγαρο.

—Μή ξεχνάτε μίστερ Ντάλ ότι τό μέγαρό μου είναι ξενοδοχείο, ότι στεγάζει πολλούς πλουσίους και ότι ή πρώτη του διαρρήξη δέν στρεφόταν εναντίον μου αλλά εναντίον πελάτισσας μου!

—Ναί... αλλά... όπωςδήποτε, ή διαρρήξη εκείνη σας στενοχώρησε και σας και δέν θα σας έδινε γιά δεύτερη φορά την ίδια στενοχώρια!

—'Ω! άν έπρόκειτο γιά δεύτερη φορά!

—Τί λέτε; —Χθές βράδυ έγινε ή όγδόη διαρρήξη στο ξενοδοχείο μου, σε χρονικό διάστημα σαράνταπέντε ήμερών!

—Και πώς υποψιάζεσθε ότι ό διαρρήκτης είναι ό «Λωποδύτης-Φάντασμα»;

—Βρίσκεται πάντα τό περίφημο έπισκεπτήριο του!

—Και επιστρέφει τά κλοπιμαία όταν τά θύματά του δέχονται τούς όρους του;

—Όχι. 'Εδώ είναι τό καταπληκτικό! 'Ο «Λωποδύτης-Φάντασμα», έταψε πιά να ένισχύη με τις διαρρήξεις του τό ταμείο της «Εταιρείας προς Προστασίαν των Ζώων». 'Αφήνει άπλούστατα την κάρτα του μόνο και μόνο γιά να φαίνεται ότι αυτός είναι ό δράστης της διαρρήξεως... και δέν επιστρέφει τά κλοπιμαία!

—Μπορεί να βρίσκεται σε οικονομικές στενοχώριες, παρατήρησε γελώντας ό Μάρτεν Ντάλ!

—'Ω! μίστερ Ντάλ! Σας δίνω τό λόγο μου ότι θαχα ξεχάσει όλότελα εκείνη τη διαρρήξη άν εκείνος μ' άφηνε ήσυχο στο άνταμετάξυ.

—Πώς είπατε;

—Είναι εύτύχημα γιά μένα που ό μίστερ Σούμερ έτίμησεν άπόψε τό ξενοδοχείο μου. 'Αλλά... δεχθήτε παρακαλώ να σας προσφέρω ένα ούισκν στο γραφείο μου. 'Εκεί θα τά πούμε καλλίτερα. Δέν βρίσκεστε;

Οι δυό φίλοι άλληλοκυντάχτηκαν μ' άπορία.

—Πάμε Σούμερ, λέει ό Μάρτεν Ντάλ. 'Ο μίστερ Ουέλ μου έρέθισε την περιέργεια μιά

ποδύτης-Φάντασμα... είναι έννοικός μου!

—'Ενοικός σας είπατε; —'Ετσι πιστεύω! Κάθε φορά που κάνει μιά διαρρήξη στο ξενοδοχείο μου, κάνω κι' εγώ την ανάγκη μου στο προσωπικό μου. 'Ε, λοιπόν κύριοι! Διεπίστωσα ότι ούτε τις προηγούμενες μέρες των διαρρήξεων ήλθε νέος πελάτης στο ξενοδοχείο μου, ούτε και τό έγκατέλειψε κανένας τις επόμενες.

—'Ωραίο ξενοδοχείο μου συνιστάς να μείνω φίλε μου Σούμερ, λέει ό Μάρτεν Ντάλ άνάθοντας ένα τσιγάρο.

'Ο Σούμερ κατάλαβε άμέσως την σκέψη του Μάρτεν Ντάλ.

—Ναί, είναι όραίο. Τό ότι γέννησαν εδώ δυό-τρεις διαρρήξεις... αυτό δέν σημαίνει ότι όλοι οι πελάτες κινδυνεύουν να γίνουν θύματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»! 'Εξ άλλου δέν πιστεύω να φέρης εδώ τις νομισματικές σου συλλογές και ό «Λωποδύτης-Φάντασμα» όπως ξέρουμε όλοι μας, δέν κάνει διαρρήξεις γιά να κλέψη πντζάμες!

—Σκέψασθε να μένετε σε ξενοδοχείο; ρώτησεν ό Ουέλ.

—Γιά λίγες μέρες. 'Εχω μαστόρους στο σπίτι μου και δέν μπορώ να βρώ ήσυχία.

—Τότε, θα τό θεωρήσω τιμή μου να σας φιλοξενήσω, λέει προθυμότατος ό Ουέλ. 'Εδώ θα είστε σαν στο σπίτι σας.

—Δέν άμφιβάλλω. Μόνο... ξέρετε... δέν θαθέλα ν' άνοίξω κανένα βράδυ τά μάτια μου και να δώ στο δωμάτιό μου τον «Λωποδύτη-Φάντασμα». 'Οπωσδήποτε, αύριο τό πρωί ό ύπηρέτης μου Μαίλικνκ θα φέρη τις άποσκευές μου.

—'Ωραία! 'Ο μίστερ Σούμερ ωστόσο δέν μάς είπε τίποτα γιά τις διαρρήξεις του «Λωποδύτη-Φάντασμα». Τι σκέπτεται; Θα ήθελα να μη γνωσθούν στο πολύ κοινό γιατί έτσι δυσφημίζεται τό ξενοδοχείο μου. Αύτς ακριβώς είναι ό λόγος γιά τον όποιον δέν κατήγγειλα τις διαρρήξεις. 'Αποξημίωσα τά θύματα και έτσι άπέφυγα τό σκάνδαλο. Αυτό ωστόσο δέν μπορεί να έξηκολουθήση επ' άπειρον. Όταν ή οικονομική καταστροφή μου!

—'Εκάματε πολύ καλά, άπήντησεν ό Σούμερ. Τώρα, μιά και ό φίλος μου Μάρτεν Ντάλ θα μείνι γιά κάποιες μέρες στο ξενοδοχείο σας, θα έρχομαι κι' εγώ κάθε μέρα. Θα σκεφθώ άπόψε και αύριο, όταν θα έλθο, να σας πώ ποιά τακτική θα τηρήσω.

'Εκείνη τη στιγμή άνοιξεν ή πόρτα του γραφείου και φάνηκεν ένας νέος, ήλικίας τριάντα τό πολύ χρόνων, κατάξανθος και ντυμένος κι' αυτός όπως περίπου και ό Μάρτεν Ντάλ. Κρέμ φανελένο πανταλόνι σακκάκι σπόρ και υποδήματα του τέννις.

—Γνωτε ίδνινγκ; μίστερ Ουέλ!

—'Ω! ό καλός μου ό φίλος! Περάστε να σας συστήσω. 'Ο μίστερ Μάρτεν Ντάλ, ένας τέλειος τέχνηλεμαν με τον όποιον έλπίζω να γίνετε από αύριο άχώριστοι. 'Ο φίλος μου Μάκ Χόνουρ, γυιός άδελφικού μου φίλου, που ήλθε στο Λονδίνο γιά καμμία δεκαπενταριά μέρες και κοντεύει να χρονίση. 'Ο μίστερ...

—'Ο μίστερ Ουέλ Λιούις, πρόφθασε να συστήση ό Μάρτεν Ντάλ. Μεγαλέμπρος από τό Τσιντσινάτι.

—Καθήσεται μίστερ Χόνουρ να πάρει μαζί μας ένα ούισκν, λέει ό Ουέλ μετά τούς τω-

Εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα

αυτοτελής περιπέτεια του

«ΛΩΠΟΔΥΤΗ - ΦΑΝΤΑΣΜΑ»

σέ έπτά γραμμές

Ο Φάουστ, ο ήρωας του γνωστού δράματος, και μελοδράματος δεν είναι ένα φανταστικό πρόσωπο αλλά υπήρξε: έζησε το 1500 στην Βυρτεμβέργη. Ο βίος του έχει εξιστορηθί για πρώτη φορά σ' ένα βιβλίο που δόθηκε το 1587 στην Φραγκφούρτη. Από εκεί ένεπνεύσθη τόν «Φάουστ» ο Γκαίτε.

Ξέρετε από πότε χρονολογείται το ύψηλο καπέλλο; Απ' τὰ 1797 και έφευρέθηκε από τόν «Άγγλο πιλοποιδ Χεθέρικτον. Πρώτος τὸ φόρεσε ο έφευρέτης του, για να συλληφθί όμως επί διαταράξει τής δημοσίας τάξεως: έτρεχε όλη ή μαριδά ξεπίσω του προηγούμενός τον!

Βέβαια δεν είναι δυνατόν να υπάρχει στόν κόσμο ελαφρότερο πράγμα από τόν ιστό τής άράχνης. Ξέρετε με πόση «λωστή» είναι καμωμένος ένας συνηθισμένος τέτοιος ιστός; Μὲ 6396 μέτρα! Και ξέρετε πόσο ζυγίζει όλη αυτή ή ιστορία; Έξ εκατοστόγραμμά και 6)10 τού χιλιοστογράμμου.

Ξέρετε ποιά είναι ή έφημερίδα που έχει την μικρότερη έκτύπωση αλλά μιὰ σεβαστή κυκλοφορία; Είναι ή «Τούντρι Γκαζέτ» που βγαίνει τώρα στο Κιουλιανού της ρωσικής Ασίας. Είναι χειρόγραφος, βγαίνει σ' ένα μόνον αντίτυπο, αλλά κυκλοφορεί σέ χιλιάδες κόσμο, από χέρι σέ χέρι!

Κάθε χρόνο, τὰ Χριστούγεννα, ή Νότιος Αυστραλία προσφέρει χίλια εκατό άρνιά τού γάλακτος στα σχολεία τού Λονδίνου. Τὸ θωραύτερο κοπάδι από τ' άρνιά αυτά στέλλεται στόν βασιλέα τής Αγγλίας. Τὰ άρνιά στέλλονται σχεδόν μόλις γεννηθούν, εις τρόπον ώστε νάναι τού γάλακτος.

Ένα εργοστάσιο τού Σικάγου κατασκευάζει τήν ισχυρότερη ήλεκτρική λάμπα τού κόσμου. Είναι... δύο διακεκομμένων κεριών, με άνταντακλαστήρα διαμέτρου έναμιση μέτρου. Μπορεί επί φωτίζει ή λάμπα αυτή ένα αντικείμενο σέ απόσταση 400 χιλιομέτρων! Θα χρησιμοποιηθί ως φάρος.

Ξέρετε ποιός υπήρξε ο νεαρότερος πρωθυπουργός τών νεωτέρων χρόνων; Ο περίφημος καρδινάλιος Ρισελιέ. Έγινε πρωθυπουργός για πρώτη φορά σέ ηλικία 31 έτους, στα 1616. Η πρώτη του όμως αυτή πρωθυπουργία μόλις κράτησε ένα χρόνο και υπήρξε από τις πιο σποτεινές.

Ασφαλώς τόν μεγαλύτερο τίτλο τού κόσμου τόν έχει ο Πάπας. Έπνομάζεται —άρτε την άναπνοή σας— διάδοχος τού πρίγκηπος τών άποστόλων, έπίσκοπος Ρώμης, μητροπολίτης τής ρωμαϊκής επαρχίας, πριμάτος τής Ιταλίας, πατριάρχης της Δύσεως, δροτὸς άρχηγός τής Έκκλησίας κ.τ.λ.

Ξέρετε την παλιά σημασία τών χαιρετιστηρίων κανονιοβολισμών από πολεμικά όταν φθάνουν κάπου έπίσημα πρόσωπα; Δηλώνουν οι κανονιοβολισμοί αυτοί ότι δεν είναι διόλου λεπτό να είναι τὰ κανόνια γεμάτα όταν έρχεται ένας φίλος. Τὰ άδειαζαν λοιπόν κανονιοβολώντας.

Πιέρ Λαρκέ

Καταγωγή.— Ο Πιέρ Λαρκέ γεννήθηκε στις 10 Σεπτεμβρίου 1884, σ' ένα μικρό χωριουδάκι της Γαλλίας: τὸ Σιτόν-Σενάκ. Η διεύθυνσίς του είναι: 10, avenue de Ménilmontant, Paris.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.— Ύψος: 1.70 μ. Βάρος: 63 κιλά. Μάτια: πρασινοκάστανα. Μαλλιά: καστανά. Σεμνός, ήρεμος, πολύ αγαθός, πολύ άπλός, πολύ ύπομονετικός. Διαβάζει πάρα πολύ. Λατρεύει τήν κηπουρική, τήν έξοχή, τὰ ζωά, τήν... Ξυλουργική. Ζωγραφίζει. Αγαπά τή γυναίκα του, τὰ παιδιά του, τὸ σπίτι του, όπως όλοι οι καλοί άνθρωποι.

Η ζωή του.— Από τὰ παιδικά του χρόνια ήταν προσωρισμένος για κληρικός. Έκανε τις σπουδές του στους Αδελφούς τού μοναχικού τάγματος τής Μαρίας και έπρόκειτο να εισαχθί σὸ μοναστήριο τών Τραπιστών όταν διάφορες περιστάσεις τόν ώδήγησαν σέ ηλικία δεκαοκτώ χρόνων σὸ άποικιακό πεζικό. Εκεί έξεδηλώθη ή ως τότε λανθάνουσα κλίσις του άφ' ενός για τόν στρατό και άφ' έτέρου για τὸ θέατρο. Ύστερα συνήτησε τόν Μπαρρετ και μερικούς άλλους ήθοποιούς και άρχισαν νά πηγαίνουν τουνε στην Όλλανδία, στην Έλβετία, στην Ιταλία. Κατόπιν έμεινε αρκετά χρόνια στο «Βαριετέ». Κι από εκεί μετεπηδήσε στόν κινηματογράφο όπου έγινε γνωστός σ' όλον τόν κόσμο.

Τὰ φίλμ του.— Πρὸ τού πολέμου γύρισε δυὸ βάρβα φίλμ: τόν «Ναμπάμπ» και τήν «Πατρίδα». Έπακολούθησε μιὰ διακοπή δεκαπέντε χρόνων, περιλαμβανομένων και τών πολεμικών χρόνων. Γύρισε ύστερα τις ταινίες «Σκλάβος τής καρδιάς μου, Τοπάζ, Γάμος υπό περιορισμένη εϋθονη, Καζανόβας, Ζήτω ή συντροφιά, Τὸ πέμπτο άποτύπωμα, Η δόδς χωρίς όνομα, Τὸ σκάνδαλο, Τρεις από τὸ ναυτικό, Ένας χρυσός άνθρωπος, Δέν ήμαστε πιά παιδιά, Σχολείο φορολογουμένων, Άν ήμουν τὸ άφεντικό, Ζουζού, Ίππότης Λαφλέρ, Διαμέρισμα για κυρίες μόνες, Γκάγκοτερ χωρίς νά τὸ θέλη, Ο κλόουν Μπούξ. Οι δύο νικηταί, Μιά κοτα σ' έναν τοίχο, κ.τ.λ.»

Τὸ ἄλογο που γράφει

Θυμάστε τόν Άρνιώτη; Όσοι δέν γνωρίζετε από κοντά τόν δαιμόνιο αυτόν άνθρωπο και τὰ θαυμάσια ζωά του άσφαλώς θα έχετε διαβάσει κάτι γι' αυτόν.

Σύγχρονός του σχεδόν, υπήρξε ο γάλλος δωρ Ρουέ, ο Άρνιώτης τής Γαλλίας. Άλλ' ένας Άρνιώτης, όσο νάναι πιο τελειοποιημένος, άφού ήταν και δόκτωρ! Αυτός δέν είχε νά κάνει με πολλά ζωά, αλλά με ένα, τόν Ζερμινάλ. Ήταν ένα αλβινά σοφὸ ἄλογο, ο Ζερμινάλ αυτός και έκαμε θαύματα. Π. χ. ήξερε νά παίρνη μέσα άπ' ένα γραφείο τὸ μαντίλι τού κυρίου του και νά τὸ πηγαίνει. Κατόπι, σέ μιὰ διαταγή τού δωρος Ρουέ, σήκωνε ένα κάθισμα πεσμένο καταγής και τὸ πήγαινε με τὰ δόντια στη θέση του. Έκανε έπειτα και κάτι καταπληκτικότερο: έθωνε ένα άναμμένο κερι τοποθετημένο σὸ πάτωμα. Ο Ζερμινάλ πήγαινε πρὸς τὸ κερι, σήκωνε τὸ εμπρόσθιο τὸν πόδι και με ένα ελαφρὸ και προσεκτικώτατο χτύπημα τής όπλης του τὸ έθωνε. Έπίσης έθωνε ένα κερι άναμμένο, τοποθετημένο επάνω σὸ μέτωπο ξαπλωμένου σὸ πάτωμα ανθρώπου, κατόρθωνε δέ ο Ζερμινάλ νά σβύνη τὸ κερι, χωρίς νά ρίξη τὸ κερι, ή νά χτυπήση τὸ πρόσωπο τού ανθρώπου. Τήν επιδειξιότητά του και τήν προσοχή με τήν όποία ο Ζερμινάλ ενεργούσε, θά τήν ζήλευαν πολλά λογικά διποδα.

Άλλά ο Ζερμινάλ έκανε και κάτι άλλο καταπληκτικότερο: έτρωγε παρέα με τόν κύριό του. Ο δωρ Ρουέ, τοποθετούσε σ' ένα ειδικὸ τραπέζι δυὸ πιάτα, τὸ ένα είχε τὸ φαγητό του, και τὸ άλλο τὴ τροφή τού Ζερμινάλ. Κατόπι καλούσε τὸ ἄλογο του νά πάρη θέση: ο Ζερμινάλ προωρούσε πρὸς τὸ τραπέζι καθόντανε στα πιασινά του όπως ένα σκυλί και περίμενε τὸ σύνθημα: γιατί ήταν καλοαναθρεμμένο ζωὸ ο Ζερμινάλ, δέν άρχιζε προτού άρχισί ο κύριός του.

Μετά τὸ γεύμα ο Ζερμινάλ σηκώνόταν, έπαιρνε με τὰ δόντια του τὸ άδειο πιάτο του και... τὸ πήγαινε στόν νιπτήρα για νά πλυθί. Κι αυτό γινόντανε κάθε μέρα!

□ □

Έκείνο όμως που πραγματικά έκαμε τόν Ζερμινάλ ένα σοφὸ ζωό, ήταν... τὸ γράψιμο! Μάλιστα, ο Ζερμινάλ έγραφε! Ο κύριός του τὸ είχε μάθει νά γράφει με καθαρότατα κεφαλαία επάνω στόν μαυροπίνακά του, τὸ όνομά του: ΡΟΥΕ. Ο Ζερμινάλ, παίρνει μιὰ ειδική... πέννα και γράφει. Η «πέννα» του, είναι ένα ξυλαράκι πλατύ, μήκος 10—12 εκατοστών τὸ όποιο καταλήγει σέ μιὰ μικρή, σφαίρα από πανί σφιχτοτυλιγμένο. Τὸ σοφὸ ἄλογο, έπαιρνε τήν πέννα μέσα στα δόντια του, τήν βουτούσε με προσοχή μέσα σ' ένα δοχείο τοποθετημένο δίπλα του, και γεμάτο με μελάνη και άρχιζε νά χαράττει καθεύς, όριζόντιες και καμπύλες επάνω στόν μαυροπίνακα. Σέ λίγο τὸ όνομα ΡΟΥΕ ήταν γραμμένο, και χωρίς άνορθογραφίες παρακαλούμε!...

Χρόνια όλόκληρα— αυτό γινόνταν στα 1900—και τώρα μιλούν σ' όλη τήν Εϋρώπη για τὸ σοφὸ αυτό ἄλογο και τὰ κατορθωτά του, κάπου δέ μάλιστα στη Γαλλία, υπάρχει και τὸ μνημείο του. Τὸυ τὸ έχει κάνει σύγχρονών ο κύριός του δωρ Ρουέ.

Καλλίτερα μελαχροινή...

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΣΤΕΡ ΜΠΗΖΟΝ

Αγάπη μου, θά μοι κάνης μεγάλη χάρη αν δέν άνάθης πῶς σὸ δωμάτιό μου, όταν επιστρέφης άπ' τὸ άστεροσκοπείο.

Η χαριτωμένη σύζυγος τού καθηγητοῦ εξέφρασε αυτή τήν έπιθυμία με τόσο δειλία κι' άφέλεια πὸ ο αϋστηρὸς δωρ Μπόξ, καθηγητὴς τής άστρονομίας σὸ τοπικὸ πανεπιστήμιο δέν μπόρεσε ν' άντισταθί στήν έπιθυμία νά σηκωθί, νά τήν πλησιάση και ν' άκουμπήση τὰ μεγάλα του χέρια στούς λεπτοὺς ώμους τής. Η Έλλη όμως, άπέκρουσε αυτή τήν τρυφερότητα και τρασήχτηκε από κοντά του για νά πάρη τὸ μπρίκι τού καφέ. Ο Μπόξ ξαναγύρισε στήν θέση του.

—Μά αγάπη μου, τὸυ έίπε, έγὼ τὸ κάνω για νά σέ βλέπω. Για νά βεβαιωθῶ πῶς είσαι καλά. Άλλο λόγο δέν έχω για νά μπῶ σὸ δωμάτιό σου. Μόνο πὸυ θέλω νά σοῦ ρίξω μιὰ βιαστική ματιά προτού πάω νά κοιμηθῶ.

—Ναί, αγάπη μου. Πάντα με κάνεις νά τινάζωμαι άλσφιασμένη άπ' τόν ύπνο και καμμιὰ φορά δέν μπορῶ νά ξανακοιθῶ τὸν ύπνο μου. Έχω όμως μιὰ ιδέα: θ' άφισω ένα λαμπάκι με άμπαζοῦρ σὸ μπουνουάρ και θ' άνοιξω τήν πόρτα τής έπικοινωνίας με τὸ δωμάτιό μου. Άορθῆς νά μοῦ ρίξης τήν βιαστική ματιά σου προτού πᾶς νά κοιμηθῆς κι' ύστερα θά σβύσης τὸ φῶς. Σύμφωνοι; Χωρίς νά με ξυπνήσης, εννοείται.

—Θά είμαι σιωπηλός κι' άθόρυβος σάν τὸ λυκόφως, έίπε ο καθηγητὴς φεύγοντας για τὸ Πανεπιστήμιο.

□ □

Η μικρούλα κ. Μπόξ ρουφούσε συλλογισμένη τόν καφέ τής, άκούγοντας ν' άπομακρύνονται τὰ θέματα τού συζήγους τής. Όταν άκουσε νά κλείνη πίσω του ή έξώπορτα, φώναξε:

—Μαρία!

Μιά κομπή καμαριέρα με κατάμαυρα μαλλιά μπήκε σιωπηλή και στάθηκε σέ άπόσταση από τήν κυρία τής. Η κ. Μπόξ τήν κύτταξε για μιὰ στιγμή. —Μέχρι ποίου βαθμοῦ μπορῶ νάχω έμπιστοσύνη σέ σένα; ρώτησε άπότομα.

—Ω, κυρία! Δέν καταλαβαίνω τί θέλετε νά πῆτε μ' αυτό...

Κόπηκε ή σναπνοή τής και στά μάτια τής ζωγραφίστηκε ο φόβος. —Έχω αρκετές άποδείξεις εναντίον σου για νά σέ στείλω στήν φυλακή, έίπε ήρεμη ή κ. Μπόξ. Έκλειψες τὸ θραχιόλι μου κι' ένα σωρ άλλα κοσμήματα άπ' τήν κ. Ούλσων.

Η καμαριέρα έπεχείρησε τραυλίζοντας νά διαμαρτυρηθί.

—Περιττόν ν' άρνηθῆς! έίπε ή κυρία. Είσαι ένοχος και τὸ ξέρεις, δέν σοῦ λέω όμως αυτά τὰ δυσάρεστα πράγματα για νά σέ θλάψω. Θέλω μόνο νάρθῶ σέ μιὰ συμφωνία μαζί σου.

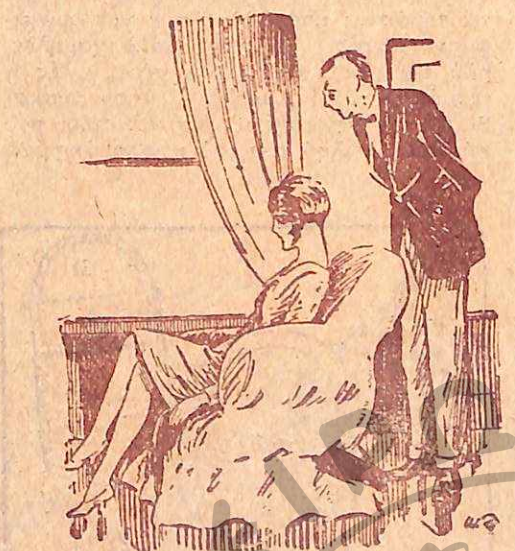
—Ω, κυρία! φώναξε ή νέα.

—Άκουσε αυτό είναι οι όροι μου: ο σύζυγός μου συνθηρίζει νάρχεται σὸ δωμάτιό μου τὸ θράδι όταν επιστρέφει άπ' τὸ άστεροσκοπείο. Τὸν έπεισά νά ρίχνη μόνο μιὰ βιαστική ματιά και

νά σβύνη άμέσως τὸ φῶς. Είμαι όμως βέβαιη πῶς κι' αυτό άκόμα θά μοῦ εἰναι ένοχλητικό, πρὸ παντός αν καμμιὰ νύχτα ύποχρεωθῶ νά μείνω έξω άργά...

Διεκόπη και κύτταξε προσεκτικά τήν καμαριέρα.

—Τὰ μαλλιά σου είναι μαῦρα σάν τὰ δικά μου συνέχισε. Κάπου-κάπου τὸ θράδι, θά χώνεσαι έξὸ μέσα σὸ κρεβάτι μου. Ο σύζυγός μου, ρίχνοντας τήν βιαστική ματιά του, θά πιστέψη πῶς είμαι έγὼ. Φυσικά, θά είσαι κουκουλωμένη ως τὰ μάτια και θυσιμένη στόν ύπνο. Έμπιστεύομαι σέ σένα. Άν δέν κάνης ὅτι σοῦ είπα, θά ύποχρεωθῆς νά διηγηθῆς στήν άστυνομία πῶς συνέβη ὥστε κάποιος σωφὲρ νά πουλήση τὸ θραχιόλι μου σ' έναν κλεπταποδόχο. Σύμφωνοι;

—Είμαι άπολύτως σύμφωνος μαζί σου.

Ο καθηγητὴς Μπόξ ήταν άστρονόμος πολὺ φιλόπονος και συχνά κλεινόταν σὸ άστεροσκοπείο ως άργά τήν νύχτα. Μιά νύχτα, έκανε μιὰ ανακάλυψη σέ μιὰ σκοτεινή γωνιά τού οὐρανοῦ: είχε διακρίνει ένα καινούργιο άστέρι με τὸ τηλεσκόπιό του. Έσπευσε σὸ σπίτι του ένθουσιασμένος.

Στόν δρόμο, είχε ξετρελλαθί άπ' τήν χαρά του. Σιγασφύριζε εϋθουα, ένα τραγουδάκι πὸυ είχε πολλὸ σουζε πριν από καμμιὰ εικοσαρία χρόνια και θάρρουσε πῶς τὰ πόδια του δέν πατούσαν στήν γῆ. Με τὰ φτερά τής φαντασίας τὸν ταξίδευε, μέσα σέ μερικά δευτερόλεπτα, σίς υπεργήινες σφαίρες, όπου θηητὸς δέν είχε άκόμα πατήσει τὸ πόδι του. Ηδῶ, είχε φθάσει στόν έβδομο οὐρανὸ— σάν καλὸς άστρονόμος— τής εϋτυχίας και δέν έβλεπε τήν ὥρα νά κοινοποιήση τήν ανακάλυψή του.

Συλλογίζόταν τήν φούρκα τού έκλεκτοῦ συναδέλφου του και μεγάλου άντιπάλου του Ριονφλάμπα πὸυ χρόνια τῶσα έψαχνε τήν νύχτα στήν περιοχή πὸυ είχε αυτός. Ο Μπόξ, έπνομάζει άπόψε τὸ καινούργιο άστέρι. Και τήν

ανακοίνωσή του στήν Άκαδημία τών Έπιστημών, τὰ έπιστημονικά άρθρα και τὰ έγκώμια τών έφημερίδων, τις ίντερβιου τών ρεπόρτερ...

Πρὸς τὸ παρόν, διαζόταν εξαίρετικό νά ξαναβρεθί σὸ σπίτι του μόνο και μόνο για νά χαροῦν τήν ανακάλυψή του μαζί με τήν σύζυγό του...

Θά τήν έφερνε ὅπως στήν πρώτη έποχή τού γάμου του τήν σύζυγό του, πρὸς τὸ άνοιχτὸ παράθυρο νά δῇ πρῶτη εκείνη τήν ὥραία του ανακάλυψη.

Στις μύτες τών ποδιών διέσχισε τὸ δωμάτιο κι' έσκυψε άπάνω άπ' τήν κοιμημένη...

□ □

—Θέλω νά ξεφορτωθῶ τήν Μαρία, έλεγε κάπως θυμωμένη ύστερα από μερικές μέρες ή κ. Μπόξ στόν αξιότιμο σύζυγό τής.

Ο άστυνὸς καθηγητὴς Μπόξ τήν κύτταξε έρωματικά.

—Κατάντησε τόσο άνυπόφορη, συνέχισε εκείνη. Μοῦ είναι άδύνατο πιά νά τής κάνω τήν παραμικρή παρατήρηση. Έξέ άλλου, θάχη στήν ζωή τής κάτι τὸ μυστηριώδες και τὸ άνήθικο. Έχει περισσότερα φορέματα κι' από μένα άκόμα και λέει πῶς θ' αγοράση αυτοκίνητο.

—Είναι μιὰ άφωσιωμένη καμαριέρα... ψιθύρισε ο καθηγητὴς. Τήν έχωμε τόσον καιρὸ σὸ σπίτι ὥστε είναι σάν νά άποτελῇ μέλος τής οικογενείας. Σκέψου τὸ καλὰ, αγάπη μου. Δύσκολο είναι νά θρῆς καλή καμαριέρα κι' έξὸ κι' έγὼ είμαστε πολὺ άπαιτητικοί, τὸ ξέρεις καλά...

—Έγινε τεμπέλα, και αϋθάδης, πρόσθεσε ή κ. Μπόξ με άρκετή πικρία. Είναι τόσον καιρὸ μαζί μας! Και μὸ φέρεται σχεδόν σάν νά τήν είχα οικότροφο έδῶ-μέσα!

—Κάνε ὅπως καταλαβαίνεις, αγάπη μου, έκανε ο καθηγητὴς. Έσύ είσαι ή νοικοκυρά. Βρήκες ὅμως καμμιάν έλλη για νά νά τήν άντικαταστήσης;

—Ω, φτάνει νά θέλω, άποκόιθηκε ή κ. Μπόξ. Άκόμα όμως δέν έκανα έκλογή. Θέλω νά είναι μελαχροινή. Μοῦ φαίνεται πῶς οι κοπέλες πὸυ έχουν μαῦρα μαλλιά είναι προτιμότερες: τὸ μαῦρο ταιριάζει με τήν άσπρη σκουφίτσα. Δέν νομίζεις ὅτι είναι καλλίτερες άπ' τις ξανθές, πὸυ άσπορτί σὸ χρώμα;

—Ναί, έίπε ο καθηγητὴς πὸυ σηκώθηκε για νά φύγῃ για τὸ Πανεπιστήμιο. Είμαι άπολύτως σύμφωνος μαζί σου: είσαι μιὰ μελαχροινή.

Κι' ένα λεπτό χαμόγελο ζωγραφιζόταν στα γείλη του ενώ τὰ μάτια του έλαμπαν πονηρά.

□ □

Η κ. Μπόξ δέν ήξερε ὅτι ο σύζυγός τής, έξόν από τὸ καινούργιο άστέρι πὸυ είχε ανακαλύψει στόν οὐρανὸ, είχε βρῇ και ένα άλλο, άπειρως γοητευτικότερο, μέσα σὸ κρεβάτι τής συζύγου του...

ΣΤΕΡ ΜΠΗΖΟΝ

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΣΑΣ

Οι Εύρωπαίοι κοινωνιολόγοι και ανθρωπιστές κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για την παιδική εγκληματικότητα που αυξάνει ολοένα και περισσότερο στις διάφορες χώρες.

Όπως απέδειχθη από τους ειδικούς στα ζητήματα αυτά οι κυριότερες αιτίες της αύξησης της παιδικής εγκληματικότητας είναι τα ακατάλληλα θεάματα και τα ακατάλληλα αναγνώσματα που παρέχονται σήμερα χωρίς τόν παραμικρό έλεγχο στην παιδική και την εφηβική ηλικία.

Οι γονείς δίνουν πρόθυμα χρήματα στα παιδιά τους για να πάνε στον κινηματογράφο χωρίς να ενδιαφερθούν καν για το έργο που θα δούν. Οι περισσότεροι μάλιστα απ' αυτούς κουβαλούν μαζί τους τα παιδιά τους (πώς θα μείνουν μόνα στο σπίτι;) χωρίς καμιά συναίσθηση της ευθύνης των, σε ταινίες που κάθε άλλο παρά ωφέλιμες είναι σε μια παιδική ψυχή.

Το παιδί αισθάνεται μέσα του το υπόκωφο κάλεσμα μιας ζωής που αγνοεί ακόμα, και που νομίζει ότι την βρίσκει στην ψεύτικη ατμόσφαιρα των ανθρώπων αυτών που παριστάνουν τη ζωή. Την ζωή με τους έρωτες της, τα πάθη της, τα μίσση της, τους φόνους, τη ζωή που κυριαρχεί το έστικτο, ή σάρκα, το έγκλημα με το έκφραστικό παίξιμο των ήθοιων και όπου το περιωρισμένο της ώρας διαγράφει τις επιφυλάξεις που θα μπορούσε να έχει το βιβλίο.

Στά άσυνήθιστα μάτια του παιδιού, όπου περνούν ήδη θολές φλόγες, σβύνονται κι' οι τελευταίες διαυγείς σκέψεις. Νομίζει ότι η ζωή είναι αυτό που βλέπει στην οθόνη, αυτό το δράμα που παίζεται, αυτός ο εγκληματίας τον οποίο ένορκώνει ένας διάσημος ήθοποιος, μια «άσσυγκριτη προσωπικότητα» των δύο κόσμων!

Η άπιαστη ακόμα ψυχή του παιδιού οφίσταται μια τρομερή επίδραση, τρέφεται, αναπτύσσεται μ' αυτά που βλέπει, συγχέει την τέχνη με την πραγματικότητα! Τ' αποτελέσματα τα βλέπουμε στις εφημερίδες. Το παιδί δεν διστάζει να μιμηθεί αυτό που βλέπει... Και έτσι η τελευταία στατιστική στην Γαλλία απέκάλυψε ότι το 1935 έγιναν περισσότερα από 21.000 παιδικά εγκλήματα και πταίσματα έναντι 9.000 του 1932! Το ίδιο συμβαίνει παντού.

Βλέπετε τον τρομερό κοινωνικό κίνδυνο που συνεπάγονται όλα αυτά τα ανήθικα ρομάντσα, όλα αυτά τα ακατάλληλα φιλμ, όλα τα πρόστυχα τραγούδια, όλοι οι έκφυλοι έρωτες που περιγράφονται σε διάφορα έντυπα με πελώρια γράμματα;

Πολύ δλίγοι είναι οι γονείς που προσέχουν «ύστερα τι βλέπουν και τι διαβάζουν τα παιδιά τους. Και πάλι το πράγμα είναι τρομερά δύσκολο αν όχι αδύνατο για ν' αποφευχθεί έντελως. Οι περισσότεροι γονείς και βολίζουν ίσως - ίσως ότι είναι πιο μοντέρνο να τα ξέρει κανείς όλα από μικρός.

Νομίζουμε όμως ότι είναι καιρός να

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

καταλάβουν την ευθύνη τους, γιατί ύστερα θά'ναι πιά πολύ αργά...

ΛΟΡΑ

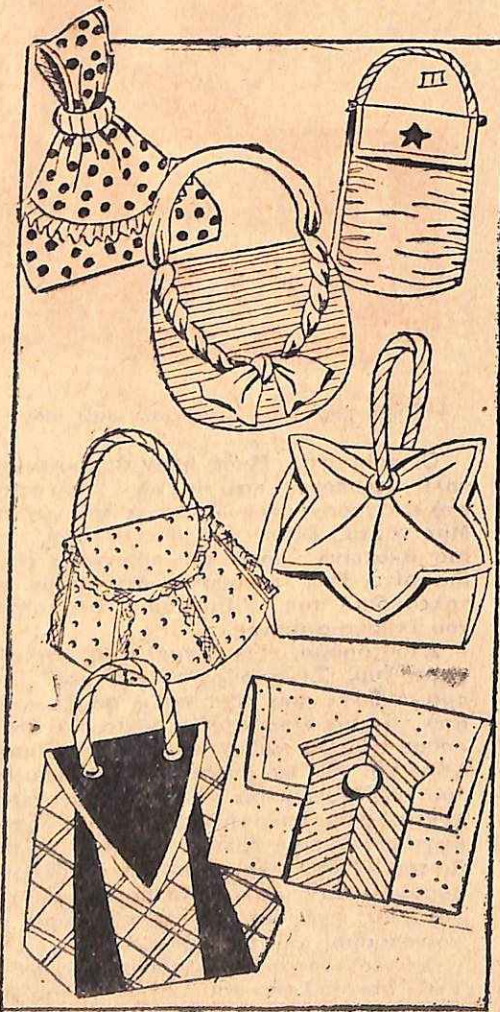
Η ΜΟΔΑ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Φαίνεται ότι το έφετεινό καλοκαίρι θα είναι πολύ ζεστό. Έτσι τουλάχιστον προβλέπουν οι καπελλούδες. Γι' αυτό και μας παρουσιάζουν έφετος μεγάλες καπελλίν με τεράστια μπόρ για να προστατεύσουν τα πρόσωπά μας από τις φλογερές ακτίνες του ήλιου.

Δεν έχουμε λόγους να δυσαρεστηθούμε. Τίποτα δεν συνοδεύει ωραιότερα και με περισσότερη γυναικεία χάρη μια καλοκαιρινή έμπριμμε τουαλέττα για το άπογευμα.

Οι μεγάλες όμως αυτές καπελλίν με τα τεράστια μπόρ θα έχουν για συμπηφισμό μικρές καλότες πολύ χαμηλές, που θα είναι πότε-πότε στρογγυλές ή τετράγωνες. Η Καρολίν Ρεμπού αντικαθιστά την καλότητα μ' ένα περιστέρι που κάνει τη φωλιγά του στο κέντρο ακριβώς

Έπιτά ωραιότατες τσάντες από ύφασμα. (Σχετικό άρθρο παραπλεύρως).

της καπελλίν.

Τά μπόρ, πλατειά, στέκονται έντελως ίσια όπως στην εξαίσια αυτή καπελλίν της Ζάν Μπλανσό, της οποίας ή καλότητα έχει μια ζώνη από μαργαρίτες όπως βλέπετε παραπλεύρως.

Καμιά φορά το μεγάλο μπόρ συμβαίνει να είναι ελαφρά κατεβατό έμπρός και πίσω. Στο Παρίσι οι μεγάλες αυτές καπελλίν θα συνθιστούν πολύ και από φέτρ με μια άπλουστατή γαρνιτούρα από κορδέλλα βελούδινη ή γκρό-γκραίν. Δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο και για έδω, γιατί ο Άθηναικός ήλιος δεν σηκώνει τέτοια σκέρτσα.

Για τα πιο άμπιγιέ ανασάμπλ, θα διαλέξουμε μια καπελλίν από μουςσελίνα διπλή, από τοίλι πικέ, από ψάθα σαντούγκ, από ψάθα πλεχτή, από λευκό παναμά.

Τά μπερετόν εξακολουθούν να έχουν αρκετές θαυμάστιες. Γίνονται όμως κι' αυτά με μεγάλα μπόρ. Είδα ένα χαριτωμένο δόλδευκο μπερετόν, γαρνιρισμένο με μπλέ κορδέλλα.

Με μια τέτοια όμως μόδα, όλες οι κοντές γυναίκες θα στενοχωρηθούν αρκετά γιατί είναι πολύ σπάνιο να τους πηγαίνουν τα μεγάλα αυτά μπόρ. Οι καπελλούδες όμως δεν τις ξέχασαν κι' αυτές, αφού τους προσφέρουν την μικρή τόκα, που είναι τόσο χαριτωμένη όταν συνοδεύει ένα μεταξωτό ταγιέρ. Η τόκα αυτή γίνεται από «τισού ντέ πάιγ» γαρνιρισμένη με παραδείσια, είτε γίνεται από γκρό-γκραίν, είτε από ένα ύλικό που μοιάζει με γυαλί.

Άς μην ξεχνούμε ακόμη και το μικρό κανοτιέ αποτελούμενο δλο από λουλούδια σ' ένα φόντο μουςσελίνας. Είναι κομψότατο και πολύ ωραίο.

Ξέρετε βέβαια ότι έφετος τα καπέλλα μας θα έχουν τα πιο τολμηρά χρώματα που μπορεί να φαντασθεί κανείς. Αναλόγως του γούστου μας, της τουαλέττας μας, ή έκλογής μας θα ταλαντευθεί ανάμεσα στο κίτρινο καναριού και στο πράσινο, χωρίς να ξεχάσουμε τις ανάμιξεις του μπλέ για το μπόρ και του βιολέ για την καλότητα. Θα δούμε επίσης λευκά καπέλλα γαρνιρισμένα με μπλέ ή πορτοκαλί.

Όσο για γαρνιτούρες δεν θάχετε παρά την δυσκολία της έκλογής ανάμεσα σε τόσα λουλούδια: μαργαρίτες, άνεμώνες, λωτούς. Ποτέ η γυναίκα δεν μεταχειρίσθηκε τόσο πολύ τα λουλούδια για ν' αναδείξει τη χάρη της. Ακόμη και το βράδυ ένα μοτίφ από λουλούδια στο χρώμα της μουςσελίνας της τουαλέττας, κερφώνεται στα μπουκλάκια και προσθέτει μια καινούργια λάμψη στο βλέμμα.

□ □

ΤΣΑΝΤΕΣ ΑΠΟ ΥΦΑΣΜΑ

Οι τσάντες από ύφασμα είναι πολύ πολύ της μόδας. Σας παρουσιάζουμε παραπλεύρως έπιτά ωραιότατα σχέδια που μπορείτε να τα κάνετε και μόνη σας

1), 'Απογευματινή τσάντα από κρέπ

ΣΕΛΙΔΕΣ

ντε σιν έμπριμμε άσσορτί με το φόρεμά σας.

2) Βραδυή τσάντα από μουάρ μπλέ με φλόγγο από σατέν ανοικτότερου χρώματος.

3) Τσάντα από λευκό σατέν για να συνοδεύει μια λευκή βραδυή τουαλέττα.

4) Πρόχειρη τσαντούλα για να συνοδεύει ελαφρά καλοκαιρινά φορεματάκια.

5) Τσάντα για την έξοχη από τουάλ γαρνιρισμένη με δυο μεγάλα φύλλα.

6) Τσάντα για σπόρ από λαϊνάς μονόχρωμο και σκατσέζικο.

7) 'Απογευματινή μεταξωτή τσάντα για να συνοδεύει το ταγιέρ σας.

□ □

ΔΕΡΜΑΤΙΚΑ

ΕΓΚΑΥΜΑ

Στο προηγούμενο φύλλο σας είχα γράψει για την θεραπεία του ήλιοκαύματος το όποιο είναι κι' αυτό, όπως θα δούμε παρακάτω, ένα έγκαυμα πρώτου βαθμού προκαλούμενο από την παρατεταμένη ακτινοβολία των ήλιων ακτίνων στο δέρμα.

Σήμερα θα σας γράψω για τις πρώτες φροντίδες που πρέπει να παίρνετε για τα ελαφρά έγκαύματα που οφείλονται είτε στην ζέση, είτε στις διάφορες χημικές ουσίες (τοιχοβαφές, φανικό όξύ, άκουαφόρτε κτλ.)

Συγγνώπη στα σπία συμβαίνουν τέτοια μικροατυχήματα από έγκαύματα και ιδίως τελευταία από θενζίνη που χρησιμοποιούν οι κυρίες για τον καθαρισμό των γαντιών.

Έχω ύπ' όψει μου πολλά τέτοια περιστατικά στα όποια αν ευθύς εξ άρχης έφηρημόνταν ή κατάλληλη θεραπεία, θα αποθεραπεύονταν τάχιιστα, εν τούτοις από άγνοια, πράγμα δυστυχώς που συνηθέστατα συμβαίνει— έπειδή έγινε έμπειρη η θεραπεία, αυτά μολύνθηκαν και κινδύνεψαν σοβαρά οι πάσχοντες, έμειναν δέ επί πλέον αντίαισθητικές ανεξίτηλες ούλες.

Για τούτο φρονώ ότι έπρεπε να κατατοπίσω τις άναγνώστριές μας όσον άφορά τις φροντίδες που πρέπει να πάρουν άμέσως σε μια τέτοια περίπτωση και χάρης στις όποιες άφ' ένός μόν θα καταπαύουν τους πόνους, ένφ άφ' έτέρου θα προλάβουν μια έπιδείνωσιν από μόλυνση καθώς και τις αντίαισθητικές βλάβες που έπικολουθούν.

Βέβαια θα περιορισθώ τώρα στα ελαφρά έγκαύματα τα όποια μπορείτε κάλλιστα μόνες σας χωρίς ιατρική βοήθεια να θεραπεύσετε, γιατί για τα βαρύτερα μορφής πρέπει άφου λάβετε τις πρώτες φροντίδες για τις όποιες γράφω κατωτέρω άμέσως να πάτε σε δερματολόγο γιατρό που θα σας κάμη την κατάλληλη θεραπεία.

Η άγνοια της θεραπείας και των ελαφρών άκόμη έγκαυμάτων, γίνεται πολλές φορές άφορη διαφύρα παραμορφώσεων και σύσπασων του δέρματος, που μόνον ύστερα από πλαστική έγχειρήση, είναι δυνατόν εν μέρει να εξαφανισθούν, έντός του κινδύνου της γενικής αυτοδηλητηρίασεως που διατρέχει ό άσθενής από την κατακράτηση και άπορρόφηση τοξικών ουσιών από τα διάφορα έμπειρικά φάρμακα (μελάνη κ.τ.λ.) από την έοτία των έγκαυμάτων.

Τέτοιες περιπτώσεις που άπαιτούν μεγάλην προσοχή και ιατρική παρακολούθηση είναι των έγκαυμάτων του τραχήλου, των έγκαυμάτων γύρω άρθρώσεων, στην έσωτερική

κη καμπτική έπιφάνεια του άγκωνος κ.λ.π.

Ποία είναι τα έγκαύματα εκείνα που μπορείτε να θεραπεύσετε μόνες σας; Γενικώς όσα καταλαμβάνουν μικράν έκταση: δηλ. ένα έγκαυμα των δακτύλων ή της παλάμης ή μικράς έκτάσεως του προσώπου, του λαιμού, του βραχίονος, της άκρας χειρός, του ποδιού κ.λ.π.

Για μεγάλης έκτάσεως έγκαυμα, όσον ελαφρό και αν φαίνεται πρέπει να έπισκεφθήτε δερματολόγο γιατρό για να σας καθοδηγήσει, πριν μολυνθή αυτό και τότε θά'ναι άργά: οι αντίαισθητικές βλάβες και άλλες συνέπειες είναι άναπόφευκτες.

Υπάρχουν πολλών βαθμών έγκαύματα άναλόγως της άφορης και των καταστροφών που παθαίνουν το δέρμα και οι σάρκες.

Θά αναφέρω τα ελαφρότερα άπ' αυτά: 1) Το έγκαυμα είναι πρώτου βαθμού όταν παρουσιάζεται μόνον μια κοκκινάδα του δέρματος με την σχετική άπολέπιση τέτοιου έγκαυματος: προκαλείται άπ' τον ήλιο, ή από δυνατό ήλεκτρικό φώς (ήλεκτροθεραπεία) ή από την έπαφή θερμών άκμών (ξηραντήρα κεφαλής, κάσα ήλεκτρική μαλλιών κ.λ.π.).

Αν το έγκαυμα του βαθμού αυτού έπαναλαμβάνεται συχνά στην ίδια περιοχή του σώματος (όπως και το ήλιοκαυμα) τα πάσχοντα μέρη γίνονται με τον καιρό σκληρότερα και το δέρμα χονδραίνει και ρυτιδώνεται.

2) Έγκαυμα δεύτερου βαθμού είναι έ-

Εξ άριστερών πρδς τα δεξιά: Καπέλλο από μαύρο πικό γαρνιρισμένο με δυο κουτά, ένα κόκκινο και ένα μαύρο. Καπελλίν από μπακού μαύρη γαρνιρισμένη με κορδέλλα βελούδινη κίτρινη. Καπελλίν από ψάθα μαύρη, γαρνιρισμένη με κορδέλλα γκρό-γκραίν μαύρη και τρία δερμάτινα άστρα, πράσινο, κόκκινο και λευκό. Καπελλίν από μπενγκάλ μαύρη, γαρνιρισμένη με μαργαρίτες.

Δερματολόγος ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

Συνέδριο στο πηγάδι

ΣΑΜΙΩΤΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ
ΤΟΥ Κ.
ΑΛΚΗ ΑΓΓΕΛΟΓΛΟΥ

Κείνες λοιπόν τις μέρες ή Βάρδα είχε χάσει τον παλιό χαρούμενο ρυθμό της. Λείψανε τα τραγούδια, κι' έσβυσε ή λαλιά της φλογέρας που άηδόνιζε χαρούμενη τραγούδια του βουνού. 'Η δουδαμάρια είχε απλώσει τις φτερούγες της πάνω από τα χαρωπά καλύβια. 'Η βρύση του πηγαδιού άρνούτανε ήλότητα να ψιθυρίξει γλυκόλογα στους βέντους και τις αλιγαριές, κι' ο κότσιφας ο σφυριχτής έπαψε να σφυριχτεί και να λούζει το έβεννο φτέρωμα του μέσα στο διάφανο τρεχούμενο νεράκι.

Είχε πάει ο Μιχαλιός στο Παγώνδα και σ'όταν γυρισμό έφερε τα καλά μαντάτα μι' αλιμμένη αύγη. Βρήκε τον μπαρμπά-Λιά πουχε κατεβή στο πηγάδι για νερό και του έλεπε λιγάκι διαστρικά και θυμωμένα.

—Λιά, του λέει, καιό μεγάλο μ'ας άπανε-θρηκε. Κείνος ο αφιλότιμος ο άδίκης που γυρίζει σ'άν τσίγγανος από τα γλυκοχαράματα ως τη δύση μέσα από τους λόγγους και τα ρουμάνια και φοράει ένα παραξένο καπέλλο, που έσ'ο το βάφτισες κάσκα κι' έρχεται και πιάνει κουθένα μαζί μες έδω στη Βάρδα είναι... 'Ω διάβολε, είναι... πώς τον είπες τον άνθρωπο που όδηγαν κείνο το παραξένο πουλί που είδαμε πέσου τον Αύγουστο σ'άν ήρθαν τα 'Εγγλέζικα καράβια;

—'Εμένα κείνη ή λέξη που είπες τότε μου χτύπησε άσχημα σ'ι' αυτό. Δεν θέλω να πω πώς είμαι δα και τέλειο ντουβάρι, όμως μου κάθισε σ'άν κόμπος στο λαιμό, όμοια σ'άν πριστούνε οι άμυγδαλές σου και δεν μπορείς να καταπιής. 'Ε, από του- το πανι είναι και του λόγου του ο άθεόφοβος.

Πήγε να μιλήση ο Μπαρμπά-Λιάς, με το αιώσιο χαμόγελο που άνιθε πάντα εκεί δα στα χείλια του, όμως ο Μιχαλιός είχε πάρει μι'άν έσταιμμένη φόρα.

—'Α, Λιά, τοίτα τα πράγματα τίμιοι άνθρωποι σ'άν κι' έμ'ας που σφιχτοδέσαμε τη ζωή μας με τη γή, και πίνουμε χρόνια και χρόνια τον φιλοταρισμένο αέρα του πεύκου, πώς να σου το πω δεν τα γουστάρουμε. Παρέα με διαβόλους οι Βαρδιώτες δεν κάνουν.

—'Ετσι από στόμα σε στόμα μαθεύτηκε ή είδηση και σεργιάνισε τα ταπεινά χαμοκάλυβα. 'Ητανε τα καλύβια τους σπαρμένα πάνω σε μι'ά πλατωσιά της Βίγγλας, σ'άν στοιχειωμένα καίρια από χρόνια για ν' άγναντεύουν ύπομονετικά τ' ανταριασμένα πέλαγα και τις γοργότερες ψαροπούλες που τ' άρμένιζαν. Είχανε ήρσει ως τότε μι'ά ταπεινή ζωή ανάμεσα στο πράσινο και το γαλάζιο κι' ήσανε πολιτισμένοι όσο άκριβώς κι' ένα χαλίκι.

Σεχώριζε ανάμεσά τους ο μπαρμπά-'Ηλίας, ο Λιάς όπως τον έλεγαν, κι' ύψωνε το κυρτωμένο του ανάστημα σ'άν ένας φτωχός φάρος μέσα στη σκοτεινή τους νύχτα. 'Ητανε κάτι σ'άν πυξίδα και σ'άν τιμόνι στο καράβι της ζωής τους. Σκεφτότανε όλοι τους με το μυαλό του και βλέπανε με τα δικά του μάτια.

Σ'άν τ'όναθε κι' ή κυρά-Σοφούλα, ή γυναίκα του Μερμελένα, ήτανε θραδάκι δέξω από το δεν κοινοίονταν, κι' ή θάλασσα που άρχι-ναε μι'ά ποδαλασιά από κάτω έλαμπε γυρι-ζογάλανη. 'Επλεκε μι'ά μάλλινη φανέλα κάτω από το λιγοστό φώς ενός λίνχου που γυρίνιζε όλοένα. Τί κλάμα ήτανε κείνο Θε-σβήλη μου και τί σούσουρο! και να στοχάζε-ται ή άγαθή γρηά, με τα μάγουλα που έ-μοιαζαν σ'άν τροφαντά μπαντζάρια, πώς προ-

χτείς του έδωκε νερό με το όλοκαινούργιο κανάτι και κάθισαν και κουβέντιασαν πάνω από μι'ή ώρα και το είχε έκτιμήσει το παιδί και τώρα εκεί δα στα καλά καθούμενα να σου λένε πώς είναι... άπαυτός! Μη δα ήξε-ρε και κείνη...

—'Εφταν πίσω στη θύμησή τους το περα-σμένο καλοκαίρι. Τότε ένα άπομεσήμερο γί-ομισε ή θάλασσα 'Εγγλέζικα καράβια, και τη νύχτα σ'άν άναθαν τα φωσάκια τους γιόμιζε ή θάλασσα χρυσαστέρια κι' ήσανε μι'ά χα-ρά, από το Γαϊδουρόνησο ως την Καραβόπε-τρα κι' ως το Τηγάδι άκ'όμα. Λοιπόν ένα πρωί, είχε δεν είχε καλοβγή ή ήλιος, ά-α-λυνεται ένα σταχτί πουλί αλλοιώτικο από την «'Ελσαμπέτα» και μι'ά βουή που τάρταξε τη συρασμένη φύση. Μαζώχτηκαν αλήθεια, τότε όλοι κι' άγνάντευαν χωρίς να δνάζουνε μι-λιά. Κείνο πάλι όλο βοΐζε, και πότε κατέ-βαινε και φύλαγε τα κυματάκια κι' άλλες φορές πάλι σηκώνονταν ψηλά και γινότανε ένα τόσο δα σημάδι στο γαλάζιο φόντο. 'Υστερα κάνει μι'ά βόλτα και πάει και κάθε-ται αλαφρά-αλαφρά πάνω στην άπλόχωρη κουθέρα του βαποριού.

Διάβολε, μα αυτό είναι σπουδαίο πρ-άγμα! Ποτέ δεν είχανε ξαναβή τόσο μεγάλο πουλί. Δεν ήξεραν τι να πουνε. Λοιπόν ο μπαρμπά-'Ηλίας κείνο το πουλί το βάφτισε τότε αεροπλάνο. 'Ανέβηκε πάνω στο πεζού-λι του καλυβιού, κύταξε λιγάκι άφρημένα τη θάλασσα και τούς είπε.

—Αυτό που λέτε πουλί, κάθε άλλο παρ-ά τέτοιο είναι. 'Ηταν χτές, προχτές από σή-μερα το βαφτίζουμε αεροπλάνο. Είναι κρια-σμένο από τα χέρια του ανθρώπου. 'Ο νους του που είναι μεγάλος σ'άν τη γή και σ'άν τη θάλασσα που την περιχύνει, τόφκιαζε. Κάθεται και μέσα ένας άνθρωπος, ίδιος σ'άν κι' έμ'ας, βάζει μπρός μι'ά μηχανή και τ' αε-ροπλάνο άρχινάει να φτερουγίζει σ'άν πουλί σ'όν αέρα. Το πάει όπου θέλει, όπως όπου θέλει πάει και το γαϊδαρό του ο Μερμελένας.

Τέντωσαν τα μάτια τους έτσι που έλεγε πώς θάβγαιναν έξω απ' τις κόγχες, παρα-ξενεύτηκαν, μα έκαμαν πώς το πίστεψαν. Τόλεγε διάβολε ο μπαρμπά-'Ηλίας. 'Ομως, τί τα θέλεις, ή άμφιβολία ριζοδόλησε με την πρώτη στιγμή και τους φαρμάκωσε την ψυ-χή τους. 'Από άνθρωπο που πετάει ψηλά και κάνει παρέα με τ' αστέρια και κάνει ταξι-δάκια ως το φεγγάρι, μωρέ ούτε ψωμί από το χέρι του. Κι' ως λέη ο μπαρμπά-Λιάς...

—'Ετσι κείνες τις μέρες ή Βάρδα είχε χά-σει την ήσυχία της.

—'Ισκιζε ένας μεγάλος πλάτανος πάνω απ' το πηγάδι κι' ο ίσκιος του έρχοντανε παρή-γορος μέσα στο μεσανυχτοσιτικό καταμεσή-μερο, γιατί αλήθεια ο ήλιος έρχοντε τις ά-χτίδες του πιο καυτερές από κάθε άλλη φο-ρά. Είχανε καθήσει γύρω απ' το πηγάδι, και στα μάτια τους σπιθίξε ή άμφιβολία κι' ή άπόγνωση. Γαλήνιος μονάχα σ'άν τον 'Ιησού ήσανε ο μπαρμπά-Λιάς κι' έφεγγε το μου-τρο του καλόβολο κι' αγαθό και άπάνεμο ο-πως πάντα. Τούς είχε μαζώσει όλους, για να τοίς δώκη να καταλάβουν πώς ο Βάσος ήταν άνθρωπος και να ξαναδώκη στη ζωή τους το χαμένο της παλμό. Ρώτησε στην ά-ρη το Μιχαλιό.

—'Εχω διαβάσει συλλαβιστά, είπε, όλο-

κληρη την Παλαιά Διαθήκη τα 'Ιερά γραμ-ματα κι' ακόμα και μι'ά Σύναψη που μου δά-νισε τις προάλλες ο Παπά-Κωστής, ό-μως τοίτα τα πράγματα δεν τα είδα πουθε-νά. Μήτε αεροπ... πώς τα είπες, μήτε μηχαν-ές, μα μήτε κι' άνθρωποι που να τα όδη-γούνε. Λιά, σε σεβόμαστε χρόνια και χρό-νια και μ'ας φωτίσεις δεν λέω σε πολλά, ό-μως τη φορά τοίτη και συμπάθαμε, πέφτεις έξω. 'Ακουσέ με μπαρμπά-Λιά έμένα. 'Ο Βάσος κάθε άλλο παρ-ά σωστός άνθρωπος μπορεί νά'ναι. 'Υστερα, ρώτησε το Μερμελέ-να, τον Κατσουρίνη τον κουμπάρο του κι' ύστερότερα τον Ευριπίδη τον προβατάρη. Κύταξε ένα γύρω μόλις του ζητήθηκε ή γνώμη του και τα μάτια του τα μικρά, τ' αλ-λοιώτικα, λάμψανε παράξενα. 'Ηξερε κάτι άπάνω κάτω ο άνθρωπος, που άρχιναντε από τα μαντρόκυκλα κι' έφτανε ως τα πρόβατά του που τα έδωκε μέσα στις ρεμματιές.

—'Ανοιξε το στόμα του και φάνηκε μι'ά σει-ρά δόντια μαυρισμένα.

—Λέω πώς ο Βάσος είναι άνθρωπος του δξαποδώ, είπε στα γρήγορα και τόνκισε και φάνηκε δα πώς είχε σκοπό να μ'ην ξα-ναμιλήση πριν να περάσουν δυό μέρες.

Τότε κει που κατηφορίζει ο δρόμος κι' ο πλάτανος σμίγει τα κλάδια του με τις δε-λόνες του πεύκου, φάνηκε ο Βάσος ο Μα-λόβροβας κι' ο Ντίκ ο σκύλος του.

Πετάχτηκαν άπάνω στη στιγμή και σκόρ-πισαν σ'άν κοπούλια που νοϊόθην άψηλά να φτερουγίζει γαμψώνυχο γεράκι.

Συννέφιασε το πρόσωπο του Μπαρμπά-'Ηλίας και τούς φώναξε επιταχτικά: —Μ'ην κουνήη κανείς. 'Ελάτε δώ.

—'Η φωνή του φτερούγισε ένα γύρω α-σπρη και πήγε και μαλάκωσε τα νεύρα τους και μίλησε όλοίσα στις ψυχές τους. Κάθισαν πάλι στις θέσεις τους κι' έβλεπαν φοβισμένα το Βάσο που πλησίαζε. Κείνος πάλι άξένοιαστος ήρθε κοντά τους και τούς χαιρέτησε. Γέλασε με τη καρδιά του σ'άν έ-μαθε πώς άμφισβητούσαν την ανθρώπινη ύ-πόστασή του, τούς μοίρασε ένα κουτί μι-σκοτά και τούς σκόρπισε τις άμφιβολίες και τούς φόβους τους σ'όν άνεμο κι' ο Ντίκ ένα γνήσιο πόιντερ, πήγε ίσια κι' ά-γλειψε το χέρι του γερο-Μερμελένα, γιατί έδω που τα λέμε ο Μερμελένας ήταν από φυσικό του καλός άνθρωπος. Γελούσε κι' ο Μιχαλιός άκόμα, μα πιο χαρούμενος ήσαν ο μπαρμπά-Λιάς.

Πρώτη φορά αλήθεια κείνη την αυγυ-στιάτικη χαρούμενη μέρα ένοιωθαν να ξα-στεριάη ο σ'όρανός τους. 'Εβλεπαν καθαρά να ξεδιαλύνουν τα σταχτιά πέπλα της νύχ-τας τους και μι'ά καινούργια πεντακάθαρη μέρα άρχιναντε να γλυκοχαράη στο θαμπό όρίζοντα. 'Ενοιωθαν πώς κάτι ήξεραν κι' αυτοί από την άπεραντη ζωή. Διπλά τους, να, δυό βήματα, έστρε ο Βάσος που τούς γελούσε πρόσχαρα και με αγάπη. 'Ανθρωπος σ'άν κι' αυτούς, και πιο πολύ άκόμα χωρίς νύχη σχέση καμιά με τούς διαβόλους...

—'Η καταφρονεμένη ζωή τους ξαναβήκε τα χαμένα χνάρια της. 'Η τσάπα και το κο-φτερό δικέλι δούλευαν πάλι τη γή και ζω-νάνευαν τα σπλάχνα της. Το νερό του πη-γαδιού κρούσταλλο καθάριο ξαναάνεωγε τον διαβάτη, τα πουλιά κελαϊδούσαν πρόσχαρα σ'ες ψηλές κορφές κι' ή φλογέρα του Ευρι-πίδη δόνισε πάλι την άτιμόσφαιρα χαρού-μενη.

ΑΛΚΗΣ ΑΓΓΕΛΟΓΛΟΥ

‘Η ώρα του δεάτρου

Τί ώρα πρέπει ν' άρχίζουν τα θέατρα; Νά ένα πρόβλημα το όποιο για το ελληνικό τουλάχιστον, θέατρο, θα λυθί τότε, μόνο όταν και οι σοφοί του κόσμου θα έχουν λύσει το πρόβλημα του τετραγωνισμού του κύκλου.

Και όμως, τα παρισινά θέατρα, έχουν άν θέλουν, πρόχειρη την λύση. Τους την έδωσε το ίδιο το κοινόν, ύστερ' από ένα σχετικό δημοψήφισμα που έκανε, ένα μεγάλο παρι-σινό θέατρο.

Λοιπόν, το θέατρο αυτό, «άκούσαν κτλ. κτλ.» βρήκε καταλληλότερη ώρα για το άνοι-γμα της αυλαίας την 9.25. Και αυτή είναι ή ώρα που εφαρμόζει άσπρηως από τότε στις παραστάσεις του.

□ □

—'Η υπόθεση της «ώρας του θεάτρου», δεν είναι διόλου μονοπόλιο ελληνικό, όπως θα φανταζόμαστε ίσως, το ίδιο συμβαίνει... και εις Παρισίους. Και από άμνημονεύτων χρό-νων. 'Από καταβολής δηλ. παρισινού θεά-τρου.

—'Ο μεγάλος ευθυμογράφος Κουρελίν, στο όραίο του μυθιστόρημα «Λε Λινόν» όραμα-τίζονταν ήδη, σ'άν μι'ά ούτοπία το «θέατρο των 10» της δεκάτης δηλαδή νυκτερι-νής.

Με την ευκαιρία αυτή, άς κάνουμε λίγο και το ιστορικό αυτής της περίφημης «ώρας του θεάτρου».

—'Επ' 'Ερρίκου 4ου τα θέατρα άρχιζαν σ'ίς 2 μ.μ. 'Επ' Λουδοβίκου 13ου τα θέα-τρα άρχιζαν σ'ίς 3 μ.μ., επί Λουδοβίκου 14ου σ'ίς 5 και τελείωναν— δια βασιλικής διαταγής—σ'ίς 7. Σ'τα 1850 άρχιζαν οι πα-ραστάσεις σ'ίς 8 το βράδυ, μετά το 1870, σ'ίς 8½ και άρχας του 20ου αιώνας σ'ίς 9. 'Απ' εκεί και πέρα άρχίζει ή θεατρική αυτή άναρχία.

Βέβαια, στα παλαιότερα χρόνια δικαιολο-γούνταν ή άναρχία των παραστάσεων χωρίς: οι δρόμοι ήσαν σκοτεινοί, ή κακοφωτισμένοι, μέσα συγκοινωνίας δεν υπήρχαν, και ο φι-λόμοιρος και φιλοθέμιος πολίτης κινού-νευε να πέση θύμα καμιάς λωποδυτικής έ-πιθέσεως.

—'Από τότε φυσικά, τα πράγματα άλλαξαν πολύ, από της άπόψεως αυτής, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι πρέπει τα θέατρα ν' άρχί-ζουν σ'ίς 10½ ή σ'ίς 11 και να τελειώνουν σ'ίς 3 το πρωί. Και προ πάντων να μ'ην άρ-χίζουν στην ώριμένη ώρα! Το μέγα δηλ. βάσανο... του νομιμόφρονος θεατρικού κοι-νού.

□ □

Πώς όμως καθιερώθηκε αυτή, ή άταξία στην ώρα της έναρξεως των διαφόρων θεα-μάτων;

—'Ενα γαλλικό περιοδικό, την άποδίδει, ως προς τους Γάλλους, στους σ'όνει της άρι-στοκρατίας: «πρέπει, γράφει, ν'άρθουν αυτοί ύστερ' απ' όλους τους άλλους θεατάς. Και αυτό για δυό σοβαρώτατους λόγους: πρώτα για να μ'ην περάση άπαράτηρη ή έμφάνισή τους, και δεύτερο για να μ'ην φανούν ότι διά-ζονται να ιδούν κάτι το πρωτοφανές το ά-συνήθιστο. Οι σ'όνει λοιπόν έπρεέσαν πρώτα τους μη σ'όνει, και έτσι οι θεατρώνα ά-ναγκάσθηκαν να περιμένουν ώστε να έυδο-κήση το νοήμον κοινόν να προσέλθη για ν' άρχίσουν επί τέλους...».

—Θα παύση όμως κάποτε ή ιστορία αυτή; —'Ας το ελπίσουμε...

Ο ΝΕΑΡΟΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

—'Ο διευθυντής της αστυνομίας κύτταξε τον νεοσύλληκτο πόλισην ό οποίος έπιθυ-μούσε να παραμείνη μόνιμος στο Σώμα, και κούνησε το κεφάλι.

—'Όστε ύπηρετείς τόσον καιρό, κι' όπως λές, δεν σου έτυχε κανένα άπρόοπτο; τον ρώ-τησε.

—'Ο πόλισην κούνησε καταφατικά το κε-φάλι του.

—'Λοιπόν, συνέχισε ο διευθυντής της ά-στυνομίας. Σου δίδεται τώρα μι'ά ευκαιρία να δράσης: Μόλις προ όλίγου μου τηλεφώ-νησαν απ' την έπαυλη του χρηματιστού τάδε και μου είπαν ότι κάποιος άγνωστος μπήκε σ'όν κήπο για να κλέψη μήλα. Τρέχα, λοι-πόν, να πιάσης τον κλέφτη.

—'Ο πόλισην ύπάκουσε. 'Εκεί, άφου κα-τώπτευσε το μέρος επί άρκετή ώρα είδε να πηδ' από την μάντρα έναν άγνωστο μ' έναν σάκκο στη πλάτη του. Τόν συνέλαβε άνοιξε τον σάκκο και άδειασε στο έδαφος διάφορα άσημικά και άλλα σκευή.

—'Χμ! Έκαμε άφου εξέτασε τα κλοπιμαία. —'Εκαμα λάθος. Πρέπει να εύχαριστήση τον Θεό, καίμνε, που δεν ήσαν μήλα...

□ □

ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ ΜΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ!

—'Σ' ένα «αυτόφωρο» της Νέας 'Υόρκης, δικάζεται ένας λαθραίος μετανάστης, που είχε συλληφθή αλτρεύνοντας.

—'Από πού είσαι; τον ρωτά ο δικαστής.

—'Γάλλος κ. πταισματοδίκας.

—'Και γιατί δεν γυρίζεις στην πατρίδα σου;

—'Δεν έχω χρήματα κ. πταισματοδίκας να βγάλω το ελπίτηρό μου.

—'Αυτό ήταν; Αί λοιπόν φιλαράκο μου, όποιος δεν έχει χρήματα, γυρίζει σ'ίτι του με τα πόδια!...

□ □

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΤΟΥ ΛΑΘΟΥΣ Κ.Τ.Λ.

—'Στο φαρμακείο της μικρής πόλεως Λ. πα-ρουσιάζεται ένας πελάτης, και δίνει μι'ά συνταγή. 'Ο φαρμακοποιός την κάμνει και ο πελάτης πληρώνει και φεύγει.

—'Μετά δυό ώρες τρέχει λαχανιασμένος στο φαρμακείο ο γιατρός που έγραψε την συν-ταγή.

—'Την έκανες την συνταγή του τάδε; ρω-τά τον φαρμακοποιό.

—'Τώωωωρα!...

—'Αυστηρία μου! κάνει ο γιατρός και πέ-φτει σ' ένα καθίσμα κρατώντας με τα δυό χέρια το κεφάλι του.

—'Γιατί, τί συμβαίνει; ρωτά άνήσυχος τώ-ρα και ο φαρμακοποιός.

—'Ο! Κάτι τρομερό: έθωσα κατά λάθος μι'ά συνταγή που ήταν γραμμένη για άλλον άρρωστο. Τώρα αν πάρη ο δεύτερος άρρω-στος το φάρμακο που έγραψα για τον πρώ-το, θα πεθάνη!

—'Και λέγοντας, ο γιατρός πετιέται έξαλλος έξω. Σε λίγο χτυπούσε την πόρτα... του θύ-ματός του.

—'Πήρατε το φάρμακο που σας έγραψα; ρωτά τον άρρωστό του.

—'Ναι, το άρρωστο.

—'Ο γιατρός άρπάζει το μπουκάλι τον ξε-βουλώνει και το μυρίζει. Το πρόσωπό του άμείσως γαληνεύει. Είχε διαπιστώσει, ότι ως εκ θούματος είχε κάνει λάθος και ο φαρμα-κοποιός!...

ΙΣΙΔΩΡΟΣ ΝΟΜΙΚΟΣ

Νεοδημηκή Λογοτεχνία

ΔΕΝ ΞΕΡΩ!

Δεν ξέρω, αν σ' εξέχασα από τότε, κι' ό χρόνος αν εκύλησε άργά, Δεν ξέρω, πώς σ' άγάπησα, και τότε, γιατί έσβυσε σάν όνειρο γοργά.

Μόνο σάν ξεχωρίσω κάθε σκέψη, μπροστά μου, όταν βρεθής έσύ ξανά, όνειρα ξαναζούν, πούχα πιστέψει πώς θάβγαιναν μιά μέρα άληθινά!

Τότε κάποιον μου δάκρυ, άργοκυλάει πονώ, κι' όμως δεν ξέρω τί να πώ, άραγε, για μιά νέα άγάπη π' άρχινάει ή γιατί τώρα πιά δεν σ' άγαπώ;

Γ. ΛΟΥΛΑΡΟΣ

ΣΙΓΑ-ΣΙΓΑ ΘΑ ΣΑΣ ΤΑ ΠΩ

Σιγά-σιγά θα σας τα πώ... "Ας σβύσουν τ' άστρα μιά στιγμή" άγέρας να μη φουσή-ση... Σιγά-σιγά θα σας τα πώ έτσι όπως άρ-γοσβύνει κι' ή λίγη μου ζωή. "Ας άπλωθώ μιά άπόλυτη γαλήνη. Τά λουλούδια τα μυ-ριόχρομα άς γείρουν για λίγο το κεφαλάκι τους κι' άς κρατήσουν θαθεία στά στήθια τους τις γλυκές ευώδιες τους" τα πουλάκια άς πάψουν τα έρωτιάρινα τραγουδία τους εκεί ψηλά στ' άνθοκλάδια" και σεις, καλοί μου φίλοι, καθίστε μπροστά μου υπομονετι-κά για λίγες στιγμές. Ψιθυρίστε, σάν το ά-παλοχάιδμα της αύρας στις κορφές των πενύων, θα σας πώ τον πόνο μου. "Όλα για λίγο να σωπάσουν τριγύρω μου... Να σας πώ για την "Αγάπη μου δυό λόγια μονάχα..."

Σάν ροδοπέταλλα ξεφύλλισα μπρός της τόν πολύφυλλο άνθος της ζωής μου: "Τό όνειρά μου, τό γέλιο μου, την καρδιά μου... όλα! ...Κι' όταν στέρεψαν όλες οι πηγές της Χα-ράς μου της έδωσα ό,τι μύμνε" λίγα δά-κρυα, λίγες χλωμές έλπίδες που δεν είχαν σκορπιστή ακόμα...

Σιγά-σιγά θα σας τα πώ... Ούτε τ' άνά-λαφρο πέταγμα της πεταλούδας να μην άκου-στή. "Όλα για λίγες στιγμές να σωπάσουν... Την έχασα" πόνεσα πολύ! Σάν φείδια κου-λουριάστηκαν τριγύρω μου ή άπελπισία, ή ακράτητη δίψα ενός φιλιού της, οι καυμοί... Κι' άφού μαράθηκε παντοτεινά και τό στερ-νό χαμόγελο στα χείλη μου, κι' άφού τά γκρεμισμένα μου όνειρα μου γίναν σάβανα θαρείά, έπαψα πιά να ζω!... "Όλα μου γίναν ξένα κι' άδιάφορα" ένα λευκό σεντόνι άλώ-θηκε άνάμεσά σου και μούγκρυε τον κόσμο... Τριγύρω μου τό χιόνι...τό χιόνι!...

Και τώρα που σας τα είπα, όλα άς πά-ρουν την πρώτη τους όψη. "Ας άκουστή το ρυθμικό μουμουρίσμα του ρυακιού που κυ-λάει άνάμεσα στο δάσος. "Ας γιομίσουν τόν άέρα τα γλυκοτιτίβισματα τών πουλιών. Κι' άς ξανακεντήσουν τ' άστέρια στον ούρανό τό θαυμαστό άσημένιο τους σχέδιο... "Ίσως, μέσα σ' αυτή την όμορφη συμφωνία της φύ-σης, να βρής τό κουρασμένο μου κορμί γλυ-κειά πικανοσύνα...

ΝΙΚΟΣ Β. ΤΥΠΑΛΛΟΣ

Ο ΠΟΝΟΣ

"Ήθε ό πόνος σιμά μου, μ' έντυσε με τις χλαμύδες του, με στόλισε με τά λουλού-δια του, και μου έδωσε άφθονο από τό ήδο-νικό πιστό του για να ποτίζω μ' αυτό την καρδιά μου, τά όνειρά μου και τις έλπίδες μου...

Κυττάξτε με! Στα μάτια μου τόν πέπλο του πόνου έχω, στο μέτωπό μου παιχνιδί-ζουν οι σκιές του πούφερε από τό μακρινό ταξίδι, στα μαλλιά μου συνεχίζεται τό τρα-ποιδι πούλεγε εκείνος... Κυττάξτε με... Τά χέρια μου σφιχτά άγκαλιασμένα κρατούν το είδωλό του, τό χαμόγελό μου είναι σδυ-στό σάν τη ματιά του, ή σάρκα μου κρύα σάν τό φίλι του...

Έλάτε να δήτε τό κρεβάτι μου... Τρι-αντάφυλλα κι' άγκάθια μαζί ριχμένα έδώ κι' εκεί, και κάπου κάπου μιá κηλίδα αίμα πορφυρό... Διαβάστε τά τραγούδια μου. Εί-ναι θλιμμένα σάν τη μαύρη νύχτα, σάν τό βασίλημά μου, τόν πόνο... Άκούστε την καρ-διά μου. Βουδή σάν ρημαγμένη έκκλησία εί-ναι. Την έχει έρημώσει ή θλίψη και την κούρσεψε ή άπελπισία... Δήτε την, δήτε την νεανική καρδιά μου, που θάπρεπε νάιναι πιό ώραία από τά τριαντάφυλλα, πιό τρελλή άπ' τις πεταλούδες, πιό φροντισμένη με όνει-ρα από τά πλούσια δένδρα του πυκνόφωτου δάσους... Είναι συντριμμι από στάχτη, ά-σχημη σάν την θλίψη, τη διδυμη άδελφή του πόνου, είναι βουδή και νεκρή σάν τά γέρινα και πεσμένα από τόν κεραυνό κυπα-ρίσσια, είναι γυμνή σάν τόν νάγκισσο τόν χειμώνα...

Δήτε τά όνειρά μου... Είναι όλη-ή έργασία της νεότητος μου... Γι' αυτά θυσίσα τα εί-κοσι μου χρόνια... Τά φύλαγα σάν τά μάτια μου από τις καταγίδες, και τις θύελλες, και τά πότιξα τότε με δάκρυα τότε με χυμό από τριαντάφυλλα. Κυττάξτε τα, τά όνειρα κάποιου νέου... Ήταν πολλά, πάρα πολλά και όμορφα... Μα γελάτε; Γιατί τάχα; Α! Δεν βλέπετε τίποτε... Βλέπετε στάχτη μο-νάχα στο μέρος εκείνο και γελάτε... Με παύοντε για τρελλό. "Όχι καλοί μου φίλοι. Τά θέλησε ό πόνος να καούνε θυσία στο θω-μό του. Και τάχαφα... Κι' έμεινε τώρα μο-νάχα λίγη στάχτη... "Αν θέλετε και σεις να δήτε τά όνειρά σας όμοια, κάντε τον παρέα. "Όνειρα και έλπίδες δεν αφήνει. Τις παίρ-νει με τη βία και τις καίει. Κι' ύστερα... "Υστερα τίποτε. Στάχτη. Στάχτη σκοτεινή...

Τώρα φύγετε... Αφίστε με και πάλι μό-νο. Αφίστε με ν' άρχίσω και πάλι τη θλι-δερή προσευχή και τό κλάμμα μου. Αφίστε με ν' άγκαλιάσω αυτή τη λίγη στάχτη... Φύγετε τώρα! Πάτε στα μονοπάτια όπου γυρνά ή εύτυχία... Αφίστε με να ξεκουρα-στώ πάνω στα τριαντάφυλλα και τ' άγκά-θια του κρεβατιού μου. "Ω! Δεν πρέπει δια του κρεβατιού μου. "Ω! Δεν πρέπει να σας μιλώ... Ξέχασα, αλήθεια! Είμαι ιε-ρέας τώρα για τη θρησκεία του Πόνου... Κυττάξτε τις πορφύρες που φορώ... Δήτε τό άκάνθινο στεφάνι στο μέτωπό μου... Φύ-γετε και σεις. Και γώ πηγαίνω στο θωμό ν' άνάψω τους πολυλαίους, να χτυπήσω τις καμπάνες, και να ψάλω την λειτουργία... Φύ-γετε και γώ θα προσεχηθώ και για σας...

ΣΤΑΜΠΟΛΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ

ΤΑ ΚΑΪΚΙΑ

Φεύγουν τά καΪκια, φεύγουν σάν πουλάκια, λές όμάδι, και ως φεύγουν, τά πανιά τους, τ' άνοιγμέ-να, μέσ' στο θράδυ, φαίνονται όνειρο σδυμένο, άπατηλό...

Φεύγουν γι' άλλες ξένες χώρες να πουλή-σουν την πραγματεία τά μαντήλια τους κουνούνε οι καλές του νησιού οι νοικοκυράδες, πόσα, ώ! πό-σα κλαίνε μάτια και δεν πλάθονται έλπίδες μακρινές...

Σάν πουλιά κυνηγημένα, από μιá νεράιδα μοίρα για λιμάνια ξένα φεύγουν, μακρινά, —κι' εκεί πέρα θα τους τρώη τό κορμιά τους ή άρμύρα και θα μένουνε, δεμένα, στο λιμάνι, σκο-τεινά...

Φεύγουν τά καΪκια, φεύγουν, σάν πουλάκια λές όμάδι, σάν τραγουδι άλαργεμένο, σιγαλό, —και ως φεύγουν, τά πανιά τους, τ' άνοι-γμένα, μέσ' τό θράδυ φαίνονται όνειρο σδυμένο, άπατηλό.

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΑΛ—ΜΑΡΑΝΤΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΑΝΙΑΣ

"Ω! Τί φριχτό να ζής με την άνάμνηση κάποιων στιγμών που σ' έχουνε γλυκάνει, κάποιων μορφών που πιά δεν θα υπάρχουνε μα κι' αν θα ζούν, για σέ θάχουν πεθάνη.

Σ' ένα γραφείο σκοτεινό να είσαι έγκάθειρ-κτος —ένα εξάρτημα σε μι' άχαρη ρουτίνα— και να προσμένής σωτηρία... στο μι-σθούλι σου που θα σου δίνουνε στο τέλος κάθε μήνα.

Να μη σου κάνη σοβαρά καμμιαν αίσθηση λίγη άγάπη που επρόμενες σάν...θάμα κι' όταν γι' άγάπη σου μιλάν να εірωνεύε-σαι και να γελάς, και να γελάς... γέλιο σάν κλάμμα...

Στους ώμους σου να νοιώθής πώς θααί-νουνε τά χρόνια που με πόνο έχουν περάσει να βλέπής τη χαρά, πουλί γοργόφτερο και τά φτερά σου τά φτωχά που έχουν σπά-σει.

Χωρίς σκοπό οι μέρες να διαβαίνουνε και τη ζωή σου να κουρδίζουν σάν ρολόι και να γροικάς με τό χαμόγελο στα χείλη σου το δράματός σου τό βουδό τό μοιρολόι.

"Ω! Τί φριχτό να ζής με την άνάμνηση —κάποιων στιγμών που σ' έχουνε γλυκά-νει—

όνειρων, που σάν ρόδα φυλλορρόησαν και πάχουνε για πάντα πιά πεθάνει...

ΘΑΝΟΣ ΑΚΤΑΙΟΣ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:
Νοταρά 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24—947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος »	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Λιρ. 1.10.
» Αμερικικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)
Προϊστάμενος τυπογραφείων:
Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Ψαρρομηλίγκων 17)

Τά χειρόγραφα, δημοσιεύμενα κα' μη δεν έπιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Ν τών ην. Δυστυχώς δεν βρήκαμε τα ποι-ήματά σας «χαριτωμένα» όπως μας γράφετε. Παιδιάστικα, άφελέστατα κι' έντελώς πρω-τόλεια. Δημοσιεύουμε έδώ τό πρώτο για να τό δήτε και μόνος σας:

«Για μιá μικρούλα π' άγαπά π' αὐτ' ή καρδούλα του κτηπά και μ' όδηγό του την ψηχή γράφει σε στίχους μιá ευχή.

Να ζήσης μέσα στα χευσά θέληγτρα νάχεις περισσά Μα κ' ή καρδιά σου ν' άγαπά και σάν καμπάνα να κτηπά.

Ή δέ μικρούλα στην στιγμή σβει δυό σειρές με μιá γραμμή Ένψ του λέγει χαροπά ότι δεν ξεύρει ν' άγαπά.

Τά μάτια του όταν θυνεί δακρύων λές είναι κρουνοί και ξεμερώνει ό πτωχός γράφοντας στίχους μοναχός.

Αὐτή τά ποιήματα κρατά αὐτόν για να ποδοπατά και λέγει πάντα ή τρελλή ότι: Γιαυτή γράψαν πολλοί.

Θά νον Μπαρκούκη ν. Έγκρίνεται

ΜΕΤ' ΟΛΙΓΑΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Ή συλλογή τών διηγημάτων του συνεργάτου μας Κ.

ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

13

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Έκδοσις Ι. Σιδέρη.

Στοχάσου κοπέλλα, Πώς θέ να γεράσης, Τη νεότη θα χάσης, Σ' όλίγον καιρό. Θά κλαίς θα λυπάσαι Και θα κρυφοσκιάσης Εύθης μόλις φθάσης Τριάντα χρόνων.

Νομίζω ότι θάταν προτιμότερο να μελε-τάτε ποιήματα γνωστών ποιητών αντί να γράφετε δικά σας. Φώτην Σκοτεινι-ά ν. Από τά ποιήματά σας σχετικά καλλίτε-ρο τό «Έλπίδες». Πρέπει όμως να τό δουλέ-ψετε ακόμα γιατί ό ρυθμός του σκοντάφτει σε μερικά μέρη. Έλπίζω να γίνη δημοσιεύ-σιμο μ' ένα προσεκτικό «ρετούς». Τό άλλο

Όλίγο μαδάς με την νεάν Κρέμα MATITE Βανρίνγκ και ένα που-δράριο με την Πούδρα MATITE διατηρεί εις τό υπαίθρον τό πρόσωπό σας MAT και γελούδινο.

MATITE L.T. PIVER PARIS

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

“ΝΙΒΟΥΡ”

ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΑΓΝΗΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤ ΗΜΟΝΙΚΩΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΕΜΕΝΗΝ

Αντιπροσωπεία και Παρακαταθήκη

Κ. Ι. ΜΕΓΑΛΟΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Στοά Ραζή 6

Τηλεφ. 24.300

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΤΣ

χωρήσω σε σχετική συμβουλή για την επάλειψή των.

Κάποιον Γιατρόν, Λάρισα. Σε πολλές περιπτώσεις η πιτυρίαισις επιμένει πολύ και είναι ανάγκη να εξακολουθήτε το κάωθι φάρμακο μέχρι τελείας θεραπείας, που θάνα ασφαλής και ριζική. Βρέχετε τη δούρα των μαλλιών μ' αυτό ήμεραν παρ' ήμεραν ύγραίνετε όλο το κεφάλι. Κάθε 20 ήμερες πλύσιμο καλά με κατριοσάπουνο.

Solution de sublimée à 20 o/o	100 gr.
Alcool de rose	100
Huile d'amandes douces	5
Teint. de cantharides	2
Teint. de citron (από λεμόνι)	4

Βασανισμένη κόρη Περιστεριού. Η κόρη που μεταχειρίζεσθε έχει πολύ, μα πάρα πολύ υδράργυρο, και αυτή σας έκαμε τούς λεκέδες. Πηγαίνετε στόν κ. Λαδά, που αφού σας εξετάση απόλυτως δωρεάν, θα σας συμβουλεύση ότι πρέπει να κάνατε. Δέχεται Σόλωνος 40 11—1 και 5½—7½ Κυριακάς 10½—12½.

Κυνήγδον του άγνωστου Κρέμα να μεταχειρισθίτε στη περίπτωση σας την Βάνισιν Χαρέν. Να καθαρίζετε το πρόσωπό σας κάθε βράδυ με θαμβάκι βουτηγμένο στην κάτωθι λισιόν:

Amandes mondées	30 gr.
Eau dist. d'Hamamelis	50
Eau dist. de roses	50

Μαγαμένο Κρίνο Ένταυθα. Πολύ ευχαρίστως θα εκπληρωθί η επιθυμία σας. Του μίλησα σχετικώς, θα σας δεχθί απόλυτως δωρεάν, και θα σας καθοδηγήση σε ό,τι πρέπει. Να του πητε το ψευδώνυμό σας.

Μ. Σ. Πάτρας. Στην περίπτωση σας μόνον τα ειδικά για την ανάπτυξη ορμονο-θεραπευτικά καταπύτια που θα σας παρασνεύση ο κ. Λαδάς θα σας δώσουν εκατόν τοις εκατόν, αυτό που επιθυμείτε. Γράψτε στόν ίδιο να σας τα παρασνεύση και θα σας στείλη μαζί και τις σχετικές συμβουλές. Μέσα σε τρεις μήνες θάχετε θετικώτατο αποτέλεσμα.

Πωλίνα ν. Φοβούμαι. Ότι θα σας λυπώσω, αγαπητή φίλη, νομίζω όμως ότι η μη-

τέρα σας που θυσίασε όλη την ζωή της για σας και έχει πείραν του κόσμου είναι εις θέσιν να εκπλήσσει καλλίτερα από σας τόν μέλλοντα σύζυγό σας. Γιατί πολλά σφάλματα γίνονται υπό την επίδρασιν των νεανικών ένθουσιασμών, οι οποίοι δεν διαρκούν αιώνια όπως ίσως νομίζετε. Μ' αυτό δεν θέλω να πω ότι είσθε απόλυτως υποχρεωμένη να πάρετε αυτόν που σας προτείνει η μητέρα σας αν καταλαβαίνετε ότι θα σας είναι αδύνατον να ζήσετε μαζί του. Έκείνο που έχω να σας συστήσω είναι να μην απογοητεύστε τόσο εύκολα.

ΛΟΡΑ

ΚΑΡΔΙΑ ΘΛΙΜΜΕΝΗ

Υπό του εκδοτικού οίκου Μ. Γαϊτάνου ξεδόθη εις μουσικά ταμεία το σουξέ της «Οάσεως» «Καρδιά Θλιμμένη» ταγκό με μουσικήν της δεσποινίδος Τέτας Γιαννακοπούλου επί στίχων του συνεργάτου μας κ. Πώλ Μενεστρέλ.

Πωλείται εις όλα τα μουσικά καταστήματα.

...ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΑΓΑΠΟΥΝ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗΝ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΝ Η ΟΠΟΙΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟΣΟΝ ΚΑΛΑ

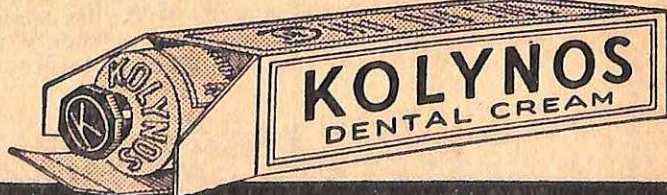
...Και οι οδοντοίατροι την συνιστούν επίσης.

Οι οδοντοίατροι συνιστούν την ΚΟΛΥΝΟΣ διὰ τὰς αντισηπτικές της ιδιότητες. Καταστρέφει άμέσως όλα τὰ επικίνδυνα μικρόβια τὰ όποια εύρισκονται μέσα εις τὸ στόμα καὶ τὰ όποια είναι αἰτία τῶν πόνων καὶ τῆς σήψεως. Καθαρίζει πᾶσαν ἐπιφανείαν καθὼς καὶ τὴν ἐλαχίστην σχισμὴν. Λευκαίνει, καθαρίζει τὰ δόντια καὶ εἰσδύει ὅσον οὐδερμία ἄλλη σ-

νήθης οδοντόκρεμα δύναται νὰ τὸ κάμῃ. Χρησιμοποιεῖτε καὶ εἰς τὰ παιδιὰ σας τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ πρωὶ καὶ βράδυ. Μία μικρὰ ποσότης ἐπὶ ξηρὰς φήκτρας ἀρκεῖ. Ἐξείνα καλὸ ἄρωμα, προστατεύει τὰ λεπτὰ οὖλα καὶ τὸ σμάλλον καὶ προξενεῖ μέσα εἰς τὸ στόμα μίαν αἰσθησιν γλυκύτητος, καθαριότητος καὶ δροσιάς.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΕΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» διακαυτά να ζητήσει δι' επιστολής απευθυνόμενος εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», διανδήποτε ιατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος καὶ νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐνδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται, οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαίτερον δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἄς γράφουν ἐσωκλείοντες καὶ δρ. 50 εἰς τὸ Ἰατρεῖον του. Ἄγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυχρῆ. Ἐκεῖ δέχεται καθ' ἑκάστην πλὴν Κυριακῆς 6—7 μ. μ.

Ι. Π. Ένταυθα. Ζητάτε νὰ ἀπαλλαγῇτε ἀπὸ κάτι ποὺ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ τὸ ἐπακόλουθο τῆς καταστάσεως ποὺ προηγῆται γιὰτὶ ἂν δὲν συνέβαινε αὐτὸ τότε ἀσφαλῶς θὰ εἶχατε λόγους νὰ ἀνησυχῆτε γιὰτὶ δὲν συμβαίνει. Ἐνας τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία: νὰ πύψουν τὰ προηγουμένα. Αὐτὸ ὅμως εἶναι λίγο δύσκολο, ὅπως γράφετε καὶ σεῖς δὲν θέλω δὲ ἐγὼ νὰ γίνω αἰτία νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία γιὰτὶ αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ ζωὴ. Εἶναι κ' αὐτὸ ἓνα εἶδος πρώτης ἀνάγκης.

Ὁ κτάβιον. Ζητάτε ἀπὸ μένα νὰ σας συμβουλέψω πῶς πρέπει νὰ σταματήσῃ ἡ κατάσταση στὴν ὁποία βρισκεσθε ἂν καὶ δὲν φαίνεσθε ν' ἀνησυχῆτε καὶ τόσο. Ἀλλὰ σὰν τί θέλετε νὰ δῆτε γιὰ νὰ ἀνησυχῆτε; Νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι παρὰλυτο; Τότε ὅμως θὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Ἐνὰ εἶναι τὸ φάρμακο: νὰ σταματήσετε ἀμέσως. Διαφορετικά: κίνδυνος—θάνατος!

Ἐπίσημον Ποδοσφαιριστὴν. Τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν εἶναι ἀσφαλῶς ἐνδηλώσεις παθολογικῆς καταστάσεως εἶναι καὶ τὸ πολὺ φσιολογικόν. Γιὰ νὰ σταματήσῃ τελειωτικὰ εἶναι λίγο δύσκολο αὐτὸ μετὸν καιρὸ ὅμως θὰ πάψῃ ἀρκεῖ νὰ ἀκολουθήσετε κ' ἐσεῖς τὴν ὁδὸν ποὺ ὅλοι ἀκολουθοῦν. Πάντως μπορεῖ νὰ μετριάσῃ τὸ κακὸ, φτάνει νὰ πάρετε τὰ κασὲ ποὺ σας γράφω καὶ νὰ κάμετε ἐφ' ὅσον σας εἶναι δυνατό τις ἐνέσεις. Ἄν δὲν μπορεῖτε, τότε νὰ πάρετε τὸ φάρμακόν τους σὲ δισκία: ἓνα κάθε βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου.

- 1) Lupuline 0,20
Bromure de camphre 0,10
pour 1 cachet No 20

- 2) Ampoules Androstine Boite No 2
ή
Tabl. Androstine Boite No 2

Π. ν. π. ν. Ἀπὸ τὸ πρῶτο εἶναι εὐκόλο νὰ ἀπαλλαγῇτε φτάνει νὰ αποφασίσετε νὰ ὑποστῆτε μιὰ μικροεπέμβαση. Ὅταν αποφασίσετε μετ' ἐπισκεπτεσθε στὴ διεύθυνσίν μου καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σας παράσχω κάθε δυνατὴ εὐκολία. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον ζήτημα νὰ ἀποφύγετε τὸ συχνὸ ξύρισμα, τὰ ἀλμυρά, τὰ καρυκεύματα καὶ κάθε πρῶτὶ νὰ παίρνετε ἓνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ μαγιά τῆς μέρας. Ἐφ' ὅσον δὲ σας εἶναι εὐκόλο κάμετε καὶ μερικὲς ἐνέσεις Ἀνδροστίνης. Θὰ σας ὠφελήσουν ἐξαιρετικὰ.

Ὁ ρ. ανδ. ν. ν. Ἐφ' ὅσον μετὸν αἰσθησὴν ἔχετε καλὰ ἀποτελέσματα δὲν βλέπω τὸν λόγο νὰ θέλετε ἄλλο φάρμακο. Ἐξακολουθήσατε τὴν αἰσθησὴν, ὡς ὅπου σταματήσῃ τὸ κακὸ κ' αὐτὸ, θὰ γίνῃ πιστεύω σύντομα γιὰτὶ δὲν εἶναι τίποτε σοβαρόν. Ἄν τυχόν ὅμως περὶ αὐτὸ καὶ ἐξακολουθεῖτε ὅλα αὐτὰ τότε ἐπισκεφθίτε με στὸ ἱατρεῖόν μου, εἶμαι ἐκεῖ καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σας

Διατί Μερικοί Κινηματογραφικοί Αστέρρες Κερδίζουν

100.000 ΦΡ. ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΜΟΝΟΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ

Λέγει ένας από τους καλλιτέρους κινηματογραφικούς αστέρας:

«Σήμερα εις τὰς κινηματογραφικάς ἀτελιές ἡ κλασσικὴ ὥραιότης ἀξίζει 8 δολάρια τὴν ἡμέρα, ἡ εὐφυΐα 100 δολάρια τὴν ἡμέρα, ἡ εὐμορφία μὲ ἐξυπνάδα καὶ μετ' ὀλίγου χρόματ' 1000 δολάρια τὴν ἡμέρα. Τίποτε δὲν καθιστᾷ τὴν ἐπιδερμίδα τόσο σκληρὰ, ξηρὰ καὶ ρυτιδωμένη ὅσον οἱ ἰσχυροὶ καὶ καυστικοὶ πρόβολοις μετὸς ὁποίους ἐργάζονται ὅλη τὴν ἡμέραν οἱ κινηματογραφικοὶ ἀστέρες.

Οἱ καλλιτέραναι τοῦ κινηματογράφου ἐξέδωσαν ὁλοκλήρους περιουσίας διὰ πολυσυνθέτους θεραπείας εἰς τὰ ἱνστιτούτα Καλλονῆς, διὰ νὰ ξανακτινώσουν τὸ πρόσωπόν τους κτλ. Σήμερα δύναται νὰ διατηρήσουν εἰς τὴν ἐπιδερμίδα των τὴν νεότητά διὰ

μῆς ἀπλῆς περιποιήσεως σπίτι των. Τὸ «Bioscel» ἀνακαλυφθὲν ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τῆς Βιέννης Dr Stejskal, δραστικὸν στοιχείον τῶν ζώντων κυττάρων, περιέχεται εἰς τὴν Κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ τροφὴν διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, χρώματος ρόζ. Χρησιμοποιουμένη τὸ βράδυ πρὸ τοῦ κατακλιθῆτε, τρέφει καὶ ξανακτινώνει τὴν ἐπιδερμίδα σας ἐνῶ κοιμάσθε. Αἱ ρυτίδες ἐξαλείφονται. Κάθε γυναῖκα δύναται εὐκόλως νὰ δείχνῃ 10 ἔως 15 χρόνια νεώτερα ἐντὸς μερικῶν ἐβδομάδων. Ἡ Κρέμα τῆς ἡμέρας ΤΟΚΑΛΟΝ, μὴ λιπαρά, μεταχειριζομένη διὰ τὴν ἡμέραν ἀφαιρεῖ τὰ μαύρα στίγματα καὶ τοὺς διεσταλμένους πόρους, καθιστᾷ τὴν ἐπιδερμίδα φρέσκην λευκὴ καὶ καθαρά. Καλὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἡγγυημένα ἄλλως τὰ χρήματά σας ἐπιστρέφονται.

ἐξυπηρετήσω χωρὶς νὰ ἐπιβαρυνθῇτε με τίποτε.

Ἀνοιξιάτικο τριαντάφυλλο Ἀρτάν. Εἶναι βέλαια λογικὴ ἡ ἀξίωσός σας νὰ θέλετε νὰ καλύψετε ὠριμένα πρόγματα ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷτε ὅτι καὶ ἡ στῆλη αὐτῆς εἶναι υποχρεωμένη νὰ τηρῇ ὅλα τὰ προσχήματα. Καὶ σεῖς ζητάτε νὰ σας ἀναλύσω λεπτομερῶς τὸ πῶς κτλ. Αὐτὸ ὅμως ποὺ εἶναι τελείως ἀδύνατον γι' αὐτὸ θὰ σας παρακαλοῦσα, ἢ νὰ με ἐπισκεφθῇτε στὸ ἱατρεῖόν μου—μετ' ἐλπίδι, ἐννοεῖται...—ἢ νὰ μοῦ γράψετε ἰδιαίτερος.

Β. Γ. Χ. Υ. Με ρωτᾷτε ἂν βλάπτῃ τὸ ταγάρο. Ὅλα τὰ πράγματα βλάπτουν ὅταν γίνονται κατάχρησιν. Τὸ ἴδιον καὶ τὸ ταγάρο. Ἄν κατορθώσετε νὰ καπνίζετε τὴν αὐτὴν τὴν ἡμέραν 3—4 τοιγάρ' αὐτὴν ἡμέραν ἀσφαλῶς δὲν θὰ πάθετε τίποτε ἐνῶ ἀντιθέτως ἂν καπνίζετε περισσότερα, τότε θὰ σας βλάψουν. Ἀνταρῶς δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ ἀδυνατήσῃ αὐτὸ τὸ μέρος μονομερῶς. Κάμιντε λίγο μασάζ, εἶναι τὸ μόνο ποὺ μπορεῖ νὰ μετριάσῃ κάπως τὴν κατάστασιν.

Νέον. Ὑπὸ διανδήποτε μορφήν καὶ ἂν τὴν πάρετε τὴν Φυντὴν εἶναι τὸ ἴδιον. Πάρτε τὴν λοιπὸν ὅπως σας εἶναι εὐκολώτερον: σὲ κομπριμὲ ἢ σὲ ὕγρον.

Α. Β. Γ. Δ. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀναγκάζομαι νὰ ἐπανέλθω στὸ ἴδιον θέμα ποὺ ὁμολογῶ ὅτι μοῦ εἶναι πλέον ἡ ἀνιάρη. Ὅλοι ἀνεξαιρέτως ζητοῦν ἀπὸ μένα νὰ τοὺς σώσω. Ἐνῶ στὴν προτείνωμεν περίπτωση ἴσως εἶμαι ὁ πρὸ ἀνισορροδίας. Ἀπὸ τὸ φάρμακόν τοῦ ἔχετε στὰ χέρια σας τί θέλετε καὶ τὸ ζητάτε ἀπὸ μένα. Ὁ Θεὸς σας εἰσάγει καὶ μάτια νὰ βλέπετε καὶ λογικὴ νὰ κρίνετε, τὰ ἀποφασίζετε ὅλα αὐτὰ καὶ ἀφήνετε τὴν φαντασίαν νὰ σας παρασύρῃ σὲ πράγματα ποὺ μόνο καταστροφὴν μποροῦν νὰ προκαλέσουν. Εἶναι καιρὸς νὰ καθῆσθε νὰ σκεφθῇτε. Πρέπει νὰ ἀπολυθῆσθε τὴν εὐθείαν ὁδόν, πρὸ τοῦ εἶναι ἀόρα καὶ τότε ἀσφαλῶς ἡ δευτέρα πλάνη θὰ εἶναι χειρότερα τῆς πρώτης. Ἀλλ' ἴσως δὲν ὑπάρχει.

Ἀρ. ν. Κων. π. δ. λ. ε. ε. Μόνον αὐτὸ δὲν περιμένα ποτὲ νὰ μοῦ ζητήσῃ ἀναγνώστη! Ἐξενάτε φαίνεται ὅτι τὸ χάρισμα

...Μιά για πάντα μόνον δι' ὀλίγων ἐνέσεων τοῦ Ἰατροῦ

ΑΛΕΞ. ΚΟΜΗ
Ἀκαδημία 708
τηλ. 28.122

GEN. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ:
Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ
ὁδὸς ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18
τηλ. 23.434

ATELIER
RIS
ΤΗΛΕΦ. 21.000

Vaccin de Staphylococcus
fermenté du:
Dr. ALEX. KOMIS

αὐτὸ εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικὸν καὶ ὅσοι τὸ ἔχουν χαίρουνται. Ἐνῷ τουναντίον σεῖς θέλετε νὰ τὸ ἐξαφανίσετε. Δὲν ξέρω βέβαια ἂν ὑπάρχουν στὸ Παρίσι χειροῦργοι οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουν αὐτὴν τὴν δουλειὰ σὰς Ἀθήνας εὐτυχῶς δὲν ὑπάρχουν, γιατί ἂν ὑπῆρχαν τότε ἀσφαλῶς θάχαμε ἀρκετὰ θύματα, γιατί ἡ οὐλὴ ποὺ θὰ μείνῃ μετὰ τὴν ἐγχείρησιν θὰ εἶναι περισσότερο δυσάρεστη. Ὡστε ἡ μόνη συμβουλὴ ποὺ ἔχω νὰ σὰς δώσω εἶναι νὰ ἀρῆσετε τὴν μὴτη σας ἐκεῖ ποὺ εἶναι καὶ νὰ κυττάξετε νὰ ἀπασχολήσετε τὸ μυαλό σας σὲ τίποτε ἄλλο.

Ἀ δ η μ ο ν ο ὦ ν τ α. Ἴσως θὰ εἴχατε διήκη νὰ ἀδημονήτε ἂν ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ἀλλή κατάσταση. Τώρα ὅμως ὄχι. Γιατί ὅλη σὺντὴ ἡ ἱστορία μπορεῖ νὰ τελειώσῃ σύντομα καὶ χωρὶς πολλὰς φασαρίες, ἀρκεῖ νὰ ἀκολουθήσετε ὅσα κατωτέρω σὰς γράφω: Θὰ πάρετε δύο φάρμακα, τὸ ἓνα εἶναι ὑγρὸ μὲ τὸ ὁποῖον θὰ κάνετε ἐγγύσεις μὲ τὴν σύριγγα Νάϊσσερ καὶ τὸ ἄλλο εἶναι καψοῦλες ἀπὸ τίς ὁποῖες καὶ θὰ παίρνετε 6—8 τὴν ἡμέρα. Ἄν τυχὸν δὲν ὑπάρχει τὸ φάρμακο στὸ φαρμακεῖο σας τότε γράφετε στὸν ἀντιπρόσωπον κ. Ἀνδρ. Φράγκον Γερανίου 22 νὰ σὰς τὸ ἀποστείλῃ. Εἶναι τὸ μόνον μέσον νὰ ἀπαλλαγῇτε καὶ χωρὶς πολλὰ ἐξόδα. Μετὰ μερικὰς μέρες μοῦ ξαναγράφετε.

1. Οἱ ἐγγύσεις εἶναι:

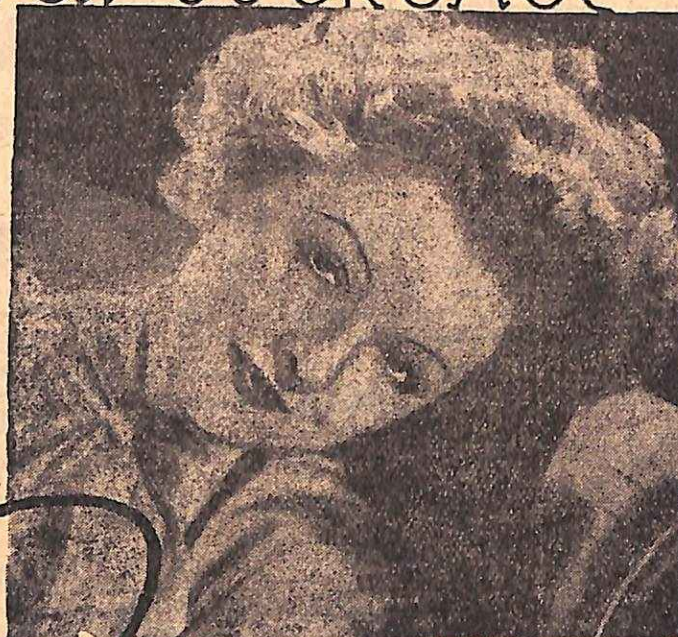
Albargine 0.90 cent.
Eau 300 gr.

2) Οἱ καψοῦλες:
Aregon Botte No 2

Ἀ πε λ π ι σ μ ἔ ν η ν ὕ π α ρ ξ ι ν, Κ α λ ἄ μ α ς. Θάθελα νάρθω ἀρωγὸς στὴ δυστυχία σας ὅπως μοῦ τὸ ζητάτε, ἀλλὰ ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κάμω ἀφοῦ δὲν μοῦ γράφετε καὶ τὴν κατάστασίν σας, δηλ. τί σας βοήθῃαν οἱ γιατροί. Πυρετὸ δὲν ἔχετε ὅπως μοῦ γράφετε. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ μορφὴ εἶναι καλὴ, ἐπομένως μπορεῖτε νὰ θεραπευθῇτε ἂν ἀκολουθήσετε μιὰ τακτικὴ καλὴ, δηλ. ἀνάπαυση ὅση μπορεῖτε περισσότερη. Νὰ μένετε σὲ κλίμα ξηρὸ καὶ ὄχι ὑγρὸ, νὰ τρώτε ὅσο μπορεῖτε καλὰ ὄχι βέβαια σὲ βαθμὸ ποὺ νὰ χαλάσετε τὸ στομάχι σας. Ἐφ' ὅσον δὲ σοῦ εἶναι εὐκόλο νὰ κάμετε καὶ μερικὰς ἐνέσεις Chlorure de calcium de 10 c.c. Ὅσο γιὰ τὸ φάρμακο ποὺ μοῦ γράφετε καλὸν εἶναι νὰ τ' ἀφήσετε γιατί θεραπεία μ' αὐτὸ δὲν γίνεται.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ὁ γάμος σήμερὰ εἶναι δύσκολος

πράγματα χρειάζονται σήμερὰ σὲ μιὰ νέα. Ἡ χρήματα ἢ ὡμορφιά. Δὲν εἶχα χρήματα καὶ οὔτε ἤμουν καλλονή. Ὅμως σήμερὰ εἶμαι πανδρευμένη. Αὐτὸ τὸ χρωστῶ στὴν καθημερινὴ περιποίηση τοῦ δέρματός μου μὲ Ροδαλίνην χιόνα ποὺ μοῦ ἔδωκε ἓνα δέγμα ἐλκευστικό, ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ ἔκαμε τὸν ἄνδρα μου νὰ μ' ἀγαπήσῃ.

Σὰς συνιστῶ νὰ χρησιμοποιεῖτε πάντοτε τὴν κρέμα Ροδαλίνην χιόνα τροφὴν τοῦ δέρματος, δοκιμασμένης ἀξίας, ἀποφεύγοντες τὴν χρησιμοποίησιν καλλυντικῶν ἀμφιβόλου ἀποτελεσματικότητος.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΕΝΑ ΦΟΡΕΜΑ ΕΝΤΕΛΩΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΚΑΙ ΜΟΔΕΡΝΟ;

ΒΑΨΑΤΕ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΜΕ ΤΑΣ ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΥΣ

ΒΑΦΑΣ - VAUBRY - (ΒΩΜΠΡΥ)

ΤΟ ΑΦΘΑΛΣΤΟΝ ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΧΗΜΙΚΗΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ

ΜΕΤΑΒΑΛΛΕΤΕ ΕΥΚΟΛΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΝ

εἰς γλυκὺ καὶ ἀνεξίτηλον τόνον καὶ ἐξοικονομεῖτε χρήμα καὶ χρόνον ἱκανοποι.

οὔντες συγχρόνως καὶ τὸ πλέον ἰδιότροπον γούστο σας.

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ Εἰς 40 ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ, ΧΡΗΣΙΣ ΑΠΛΟΥΣΤΑΤΗ.

ΕΠΙΤΥΧΑ ΕΞΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΗ

ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΜΙΝΕΡΒΑ Α.Ε. ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΟΛΥΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ Εἰς ΤΑ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ ΧΩΝΑΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Τὸν Ρολάν τὸν ἀγαποῦσε ἀπαράλλακτα ὥπως καὶ τὴν ἀνεψιά του: σὰν παιδιὰ του. Ὁ ἀδελφὸς του κι' ἡ νύφη του πεθαίνοντας, τοῦ εἶχαν ἀφίσει τὴν κόρη τους, ἡλικίας τεσσάρων χρονῶν. Κι' ὁ Ἐμίλ Μαρμπόν, ὁ γλύπτης, τοῦ εἶχε ζητήσει νὰ ἔχη ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψή του τὸν γυιὸ τοῦ Ρολάν. Τὸν ἐνθουσίαζε ἡ σκέψη ὅτι οἱ δὺο κηδεμονευόμενοι τοῦ θὰ ἐνώνονταν.

Τὴν ἐπομένη, ἀφοῦ ἐπισκέφθηκε τοὺς ἀρρώστους του, ὁ γιατρός ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο τοῦ ὅταν χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου: ὁ Ρολάν Μαρμπόν τοῦ ζητοῦσε νὰ τὸν δεχτῇ τὸ ἴδιο πρωὶ στὴν κλινική.

—Σὰς περιμένω στὶς ἔντεκα, σύμφωνα, εἶπε ὁ Σουρί.

Κατέβηκε στὸ ἰσόγειο ὅπου βρισκόταν ἡ Βέρθα.

—Πάμε νὰ δοῦμε, Βέρθα, τὸ καινούργιο περίπτερο;

Ἡ νέα τὸν ἀκολούθησε: μέσα στὸ πάρκο συνάντησαν μόνο κηπουροὺς ποὺ πότιζαν τὶς πελοῦζες. Οἱ ἀρρώστοι ἔμεναν σὲ ἔξη περίπτερα, μὲ τὸ ἀνάτα-το ὄριο ἐλευθερίας τοῦ μπορεῖ νὰ τοὺς δώση κανεὶς. Ἐκεῖ ἦσαν καμμιὰ σαρανταριά «τρελοῦταικοι», οἱ περισσότεροι ἦσαν οἱ, στοὺς ὁποίους ὁ δόκτωρ Σουρί ἀπέδιδε ὑπομονετικὰ τὸ λανικό...

—Οἱ ταπετσήδες τέλειωσαν μὲ τὸ πρῶτο διαμέρισμα, εἶπε ὁ γιατρός.

Ἦταν ἓνα σαλονάκι μ' ἓνα τραπέζι καρφωμένο στὸ πάτωμα, μὲ στρογγυλεμένες γωνίες καὶ τρεῖς πολυθρόνες καπιτοναρισμένες. Οἱ τοῖχοι ἦσαν στρωμένοι μὲ ἓνα κρετὸν ποὺ σκέπαζε ἓνα λεπτὸ καπιτονάρισμα, ἐπίσης. Τὸ παράθυρο ποὺ ἔβλεπε στὸν κήπο ἦταν καγκελλωτό.

Ὁ δόκτωρ Σουρί ἔκανε ἓνα πείραμα. Ἄν εἶχε καλὰ ἀποτελέσματα, θὰ ἔστρωσε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τὰ περισσότερα περίπτερά του. Θεράπευε μόνο μιότρελλους, «τρελοῦταικοι», ὅπως τοὺς ἔλεγε.

—Οἱ μιότρελλοι, ἐξηγοῦσε στὴν Βέρθα, ἔχουν δυὸ προσωπικότητες. Συνεπῶς χρειάζεται καὶ τὸ ἀνάλογο πλαίσιο στὴν καθεμιὰ ἀπὸ αὐτές. Ὅταν τοὺς πιάνη ἡ κρίση, θὰ κλείνονται μέσα στὸ κελλί τους ὅταν εἶναι λογικοί, θὰ εἶναι μέσα στὸ σαλονάκι τους.

—Θεῖε μου, εἶπε ἡ Βέρθα, δὲν πείθονται καθόλου, θεωρῶ κι' αὐτὸ τὸ σαλονάκι πολὺ... ἀπάνθρωπο! Ἄν ἦμουν ἀφιμὸς σου κι' εἶχα πρὸς στιγμὴν ἀνακτῇ τὴν λογικὴ μου καὶ μ' ἔβαζες σ' αὐτὸ τὸ σαλονάκι, θὰ γινόμουν μανιακὴ ἂν πῆγαινα νὰ ἀνοίξω τὴν πόρτα κι' ἔβρισκα τὸ κελλί μου καπιτοναρισμένο.

Ὁ δόκτωρ Σουρί τὴν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸν ὄμο.

—Δὲν θὰ καταλάβης ποτέ σου, τίποτα ἀπ' τὴν ψυχολογία τὸν τρελλόν. Εἶπε Κὺτταζε λοιπὸν μόνο τὰ χαρτιά μου... Ἀλήθεια, ξέρεις, πρὸ ὀλίγου μοῦ τηλε-

φώνησε ὁ φίλος σου Ρολάν.

—Ὁ Ρολάν Μαρμπόν;

—Δὲν γνωρίζω ἄλλον Ρολάν. Σὲ λίγο θάρῃ.

—Τὶ νὰ ζητᾷ; Ποτέ δὲν πάτησε τὸ πόδι του ἐδῶ.

—Δὲν ξέρω τί νὰ μὲ θέλῃ. Μοῦ ζήτησε μιὰν ἰδιαίτερα ἀκρόαση. Ἄν τὸν δῆς, ἐξαφανίσου. Προσωρινᾶ, τουλάχιστον. Ἐξακολουθεῖ νὰ εἰσθε φίλοι;

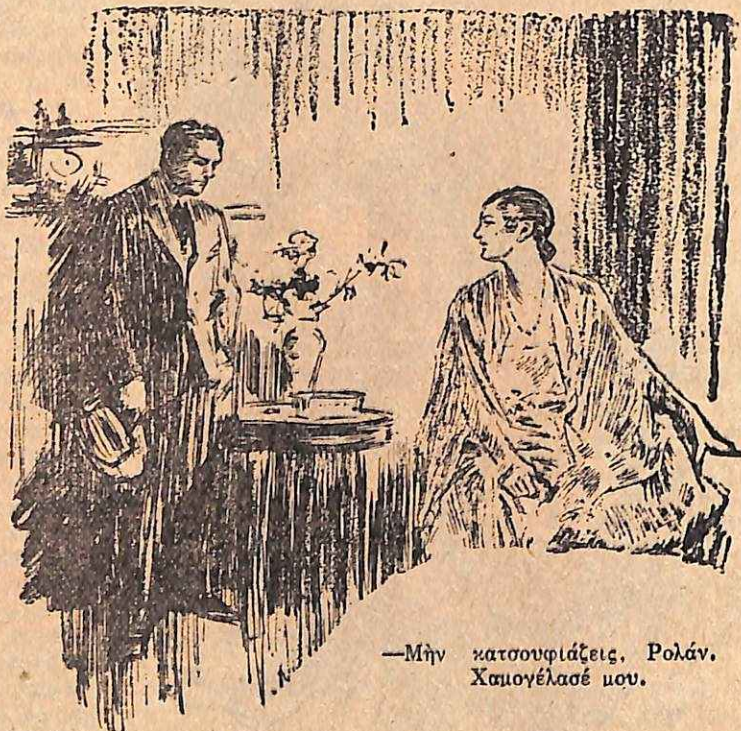
—Ναί, πάντα θεῖε Ζάκ.

—Ἀπλῶς «καλοὶ φίλοι»; εἶπε μὲ πονηρία ὁ γιατρός. Μπορεῖ νὰ αἰθεροβατᾷ μὲ τοὺς πελάτες μου, κάποτε ὅμως προσγειοῦμαι μαζί τους, συχνότερα ἀπ' αὐτούς. Τὸν ἀγαπᾷ;

Ἡ Βέρθα προσπάθησε νὰ ἀπαντήσῃ ἀόριστα.

—Τὸν θαυμάζω ὡς μεγάλο συγγραφέα.

—Καὶ τὴν περασμένη Τρίτη γιατί μοῦ εἶπες πὺς πῆγαινε στὴν συναυλία; Ἀργότερα, μοῦ ἐξεθείασες τὴν συναυλία. Γιά ποῖο λόγο;

—Μὴν κατσουφιάζεις, Ρολάν. Χαμογέλασέ μου.

—Γιατί ἦταν ἔσοχη!

—Ἄστα αὐτά! Στίς τέσσερις, τὴν ὥρα ποὺ ἡ συναυλία ἦταν στὸ φόρτε τῆς, ἡ ἀνεψιά μου βρισκόταν σὲ ἀπόσταση μερικών χιλιομέτρων ἀπὸ ἐκεῖ, κοντὰ στὸ πάρκο Μονσουρί. Κρεμασμένη στὸ μπράτσο τοῦ κ. Ρολάν Μαρμπόν.

—Μᾶς εἶδες; ρώτησε ἡ Βέρθα χωρίς νὰ σκεφθῇ νὰ ἀνηθῇ.

—Ἄν σὰς εἶδα, λέει! Ἄν δὲν ἦσαστε τόσο ἀπασχολημένοι νὰ λέτε μυστικά, κυττάζοντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο στὰ μάτια, θὰ μὲ βλέπατε νὰ περῶ σὲ ἀπόσταση τριῶν βημάτων! Μά... δὲν μοῦ λές; Γι' αὐτὸ ἀραγε νὰ μοῦ ζήτησε μιὰν ἐμπιστευτικὴ ἀκρόαση;

—Δὲν ξέρω, θεῖε Ζάκ, ἀποκρίθηκε ἡ Βέρθα ποὺ ἔλπιζε πολὺ νὰ ἦταν γι' αὐτό.

—Τὸ ξέρεις μιὰ χαρά.

Ἡ πόρτα μισάνοιξε καὶ φάνηκε ὁ Πιέρ, ὁ νοσοκόμος.

—Ἦρθε ὁ κ. Μαρμπόν, εἶπε.

—Ὁδῆγέ τον ἐδῶ!

Ὁ Ρολάν Μαρμπόν μπήκε μὲ ἀπλωμένο χέρι, βλέποντας ὅμως τὴν Βέρθα, σταμάτησε στὸ κατώφλι. Ὁ γιατρός τὸν τράβηξε μέσα.

—Καλημέρα, Ρολάν, εἶπε ἡ Βέρθα. Πῶς πᾶς ἀπ' τὴν περασμένη Τρίτη;

—Ἀπ' τὴν περασμένη Τρίτη; ρώτησε ὁ Ρολάν ἐκπληκτός, κυττάζοντας μιὰ τὸν θεῖο καὶ μιὰ τὴν ἀνεψιά.

—Ὁ θεῖος Ζάκ μᾶς εἶδε κοντὰ στὸ πάρκο Μονσουρί, εἶπε γελώντας ἡ Βέρθα.

—Κύριε, εἶπε μπαίνοντας ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ ὁ Πιέρ, τὸ 65 χαλὰ τὸν κόσμο καὶ σὰς ζητᾷ!

Ὁ γιατρός ἔκανε μιὰ χειρονομία ἐκνευρισμοῦ, χωρίς νὰ διστάσῃ ὅμως.

—Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ δυὸ λεπτά, εἶπε στὸν Ρολάν. Ἐπιστρέφω ἀμέσως.

Ὅταν οἱ δυὸ νέοι ἔμειναν μόνοι, ἡ Βέρθα προχώρησε πρὸς τὸν Ρολάν ποὺ ἔκανε, μὲ τρόπο, ἓνα βῆμα πίσω.

—Ἀ, ἀπὸ πού, τοῦ εἶπε. Γιατί δὲν ἦρθες χθές; σὲ περιμέναμε δυὸ ὥρες πάνω-κάτω.

—Ἦμουν αὐτὸ ἐκδότου μου. Ἀδύνατον νὰ φύγω πρὶν ἀπ' τὶς ἑφτά.

Ἦταν στενωχωρημένοι, ἡ Βέρθα ὅμως δὲν τὸ ἀντελήφθη.

—Ὡστε γι' αὐτὸ τηλεφώνησα πέντε φορές στὸ σπίτι σου, χωρίς νὰ πάρω ἀπάντηση, τοῦ εἶπε. Νόμισα πὺς ἔχες κοιμηθῇ, ὅπως τὴν ἄλλη φορά.

—Τὴν ἄλλη φορά, εἶπε ἀργὰ ὁ Ρολάν, ἦρθα ἀμέσως, ὕστερα ἀπ' τὸ τηλεφώνημά σου. Ἄν ἦμουν στὸ σπίτι μου χθές, θάρχόμουν ἀμέσως νὰ σὲ συναντήσω.

—Δὲν παραπονιέμαι. Αὐριο λοιπὸν, τὴν ἴδια ὥρα;

—Ὁχι αὐριο.

—Γιατί;

Ἀφ' οὔτου βρισκόταν μόνος μὲ τὴν Βέρθα, ὁ Ρολάν Μαρμπόν ἔκανε ἓνα μεγάλο ἀγῶνα κατὰ τῆς ἀναμνήσεως τῶν δαχτύλων τοῦ γύρω ἀπ' τὸν λαϊμὸ τῆς νέας.

—Μὴ μὲ ρωτᾷς, ἀποκρίθηκε μὲ κόπο. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐκπληξη;

—Γιὰ μιὰ ἐκπληξη; Εὐχάριστη;

—Εὐχάριστη.

—Γι' αὐτὸ ζήτησες ἰδιαίτερα ἀκρόαση ἀπ' τὸν θεῖο μου;

—Γι' αὐτό. Σοῦκανε λόγο;

Γιὰ πρώτη φορά, ἡ Βέρθα, ἀνακάλυψε στὸ πρόσωπο τοῦ ἑραστοῦ τῆς μιὰ ἀσυνήθιστη ἐκφραση.

—Μὴν κατσουφιάζεις, Ρολάν, τοῦ εἶπε. Χαμογέλασέ μου. Ξέρεις πόσο μ' ἀγαπᾷ ὁ θεῖος Ζάκ. Πιστεύω πὺς δὲν θὰ λιγώσεν ἡ ἀγάπη του ἂν μάθαινε πὺς ἀνῆκομε ἡδὴ ὁ ἓνας στὸν ἄλλο, εἶναι περιττὸν ὅμως νὰ τὸ μάθῃ. Ἀφ' οὔτου μᾶς εἶδε μαζί στὸ πάρκο Μονσουρί, μὲ κυττάζει μὲ τόσο τρυφερότητα. Σ' ἀγαπᾷ πολὺ. Φαντάζεται τι ἦρθε νὰ τοῦ ζητήσῃ;

—Ὁχι, δὲν τὸ φαντάζεται, βεβαίως δὲ

Ρολάν ξερά-ξερά.

—Κι' ἐγώ, δὲν τὸ φαντάζομαι;

—Ὄυτε εἰς.

Ἡ ψυχρότης τοῦ ἔκανε πολὺ ἀνῆσυχον τὴν νέα.

—Μ' ἀγαπᾷς, Ρολάν; τὸν ρώτησε.

—Σὲ λατρεύω, ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ τὴν ἀγάπη μας. Ἀκουσε με... Θὰ σοῦ πῶ γιατί ἦρθα νὰ βρῶ τὸν θεῖο σου καὶ γιατί δὲν θὰ ἰδωθοῦμε μερικὲς βδομάδες...

—Μερικὲς βδομάδες! Ἀδύνατον.

Ὁ Ρολάν φαινόταν σὰν ἀποκαμωμένος. Συνέχισε:

—Ἀκουσε: «Ἡ Γυναίκα χωρίς πέπλο», ὅπως τὴν ἔγραφα, θὰ ἦταν μιὰ ἀποτυχία ἂν τυπωνόταν. Γι' αὐτό, ἔκαψα τὰ χειρόγραφα. Βρῆκα ἓνα τέλος πολὺ πρὸ ἐνδιαφέρον. Τὴν «Γυναίκα χωρίς πέπλο» θὰ τὴν κυριεύσῃ ἡ τρέλλα. Ψυχολογημένη τρέλλα ὅμως. Γι' αὐτό, θέλω νὰ ζήσω μέσα στὸ πραγματικὸ πλαίσιο τῆς τρέλλας, γιὰ νὰ γράψω... Γι' αὐτὸ ἦρθα...

—Φοβοῦμαι, εἶπε ἡ Βέρθα, ὅτι ὁ θεῖος Ζάκ θὰ νοιώσῃ σὲ λίγο κάποια ἀπογοήτευση. Γιατί φανταζόταν πὺς ἐρχόσουν γιὰ νὰ μὲ ζητήσῃ σὲ γάμο.

—Ἀργότερα, Βέρθα. Σ' ὀρκίζομαι πὺς ὕστερα ἀπ' τὴν ἐδῶ διαμονή μου, προτοῦ τελειώσω μάλιστα τὴν «Γυναίκα χωρίς πέπλο», θὰ παντρευτοῦμε.

—Θάρχωμαι, στὸ ἀναμεταξύ, νὰ σὲ βρῶ μέσα στὸ κελλί σου.

—Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ θὰ μὲ δεχτῇ ὁ θεῖος σου στὴν κλινική, σέβου πὺς θὰ εἶμαι τρελλός, θὰ ὑποκριθῶ τὸν τρελλόν... Θὰ εἶμαι ὁλοσδιόλου ἀπομονωμένος... Δὲν πρέπει νὰ μὲ συναντήσῃς. Μπορεῖ νὰ διατηρήσῃς μιὰ κακὴ ἀνάμνηση.

—Πῶς λές τέτοιο πράγμα, ἀγάπη μου;...

Ἀκούγοντας τὸ «ἀγάπη μου» προφερόμενο μὲ μεγάλῃ τρυφερότητα, ὁ Ρολάν ὀπισθοχώρησε ὡς τὴν πόρτα:

—Βέρθα, νὰ χαρῆς ὅτι ἀγαπᾷς... Εἶμαι φοβερὰ ἐκνευρισμένος. Ὅσο νωρίτερα τελειώσω τὸ πείραμα, τόσο γρηγορώτερα θὰ εἶμαστε εὐτυχισμένοι. Μ' ἀγαπᾷς;

—Ναί, σ' ἀγαπῶ.

—Τότε, πῆγαινε νὰ καλέσῃς ἀμέσως τὸν δόκτορα Σουρί...

—Πλήρως με πρῶτα, εἶπε ἡ Βέρθα.

Ὁ Ρολάν δὲν πρόλαβε νὰ ξεφύγῃ. Ἡ Βέρθα τοῦ ἀγκάλιασε τὸν λαϊμὸ καὶ κόλλησε τὰ χεῖλη τῆς στὰ δικά του σ' ἓνα παρατεταμένο φιλ. Τὰ χέρια τοῦ Ρολάν ἀνέβηκαν κατὰ μῆκος τοῦ κορμιού της... Πῆγαιναν πάλι ἀσυναίσθητα πρὸς τὸν λαϊμὸ τῆς νέας. Ὅταν ἔφθασαν ὁ

μὲς στοὺς ὤμους, ὁ Ρολάν Μαρμπόν τὰ τράβηξε ἀπότομα καὶ τάφερε πίσω ἀπ' τὶς πλάτες του σφίγγοντας τὰ δαχτύλα τοῦ μὲ δύναμη.

—Σοῦ φέρνω τὸν θεῖο Ζάκ, εἶπε ἡ Βέρθα ἀνοίγοντας σὲ λίγο τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ.

—Εἰς μὴν ξαναγυρίσης, φώναξε ὁ Ρολάν.

Σὲ λίγο ἔμπαινε ὁ γιατρός.

—Ἀποτείνομαι, εἶπε σοβαρὰ ὁ Ρολάν, ὅσο στὸν νευρολόγο ὅσο καὶ στὸν οἰκογενεϊκὸ φίλο.

—Μὲ κάνεις νὰ ἀνησυχῶ, ἀστειεύτηκε ὁ γιατρός. Περὶ τίνος πρόκειται;

—Εἶμαι τρελλός, γιατρέ.

—Ὡ! ἔκανε ὁ νευρολόγος χωρίς νὰ πᾶν νὰ χαμογελᾷ. Ἐφ' ὅσον μοῦ τὸ λές μόνος σου, δὲν εἶσαι τόσο πολὺ ὅσο φαντάζεσαι...

—Καὶ ὅμως, εἶμαι πρὸ πολὺ ἀπὸ ὅ, τι πιστεύετε ἐσεῖς.

Ἀπ' τὸ βλέμμα τοῦ νέου, ὁ γιατρός κατάλαβε πὺς εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἓνα ἐκνευρισμένο.

—Γιὰ σὰς ποὺ κουράζεστε τόσο τὸν ἐγκεφαλὸ σας, ἡ τρέλλα ἔχει ἄλλη ὀνομασία: λέγεται ὑπερκόπωση. Μερικοὶ μῆνες ἀναπαύσεως εἶναι ἀρκετοὶ γιὰ νὰ διαλυθῶν οἱ τοξίνες.

Ὁ Ρολάν πῆγε νὰ ξεφωνίσῃ ἀπ' τὸ κακό του.

Ἦρθε νὰ μὲ βοηθήσετε σὰν φίλος, εἶπε, τῆρώντας συγχρόνως κι' ἀπόλυτη ἐχεμύθεια.

—Ἐννοεῖται.

—Εἶμαι τρελλός, δὲν χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία. Στὴν ἀρχή, προσπάθησα νὰ ὑπερικήσω τὸ κακό, χωρίς νὰ τὸ κατορθώσω ὅμως. Θυμᾶστε ἴσως τὴν νυκτερινή μου περιπέτεια, πρὶν ἀπὸ δέκα μῆνες;

Οἱ ἐφημερίδες εἶχαν γράψῃ ἀρκετὰ ὥστε νὰ τὴν θυμᾶται ὁ γιατρός.

—Τὴν συνάντησή σου μὲ τὸν ἀλήτη τοῦ μπουλβάρ Μπαρμπές ποὺ τοῦσπασες τὰ μοῦτρα;

—Θὰ τὸν σκότωνα, βεβαίως ὁ Ρολάν, θὰ τὸν ἔκανα λυδῶμα στὶς γροθιές, καὶ στὶς κλωτσιές. Ἄν δὲν προλάβαινα οἱ διαβάτες κι' οἱ ἀστυφύλακες. Στὸ τμήμα, μόλις συνῆλθε, ὁ ἀλήτης κατέθεσε πὺς μοῦ εἶχε ζητήσῃ φωτιά γιὰ τὸ τσιγάρο του.

—Συνηθισμένο πρόσχημα.

—Ἐ λοιπὸν, ἔλεγε τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶχε κακὲς προθέσεις. Ἦταν ἄσπλος κι' ἦμουν φανερὰ πολὺ πρὸς δυνάτος ἀπὸ αὐτόν. Τὸν χτύπησα ἀμέσως, χωρίς λόγο, ἄνδρα, γιατί ἦσαν βέβαιος πὺς ἦμουν ὁ πρὸς δυνάτος. Τὴν πράξη αὐτή, μοῦ τὴν

παγοδρεύε μιὰ ἐσωτερικὴ ἀνάγκη νὰ τὸν κάνω νὰ ὑποφέρῃ. Ἦταν ἡ πρώτη «ἐξόρμηση» τῶν καταστροφικῶν δυνάμεων ποὺ νοιώθω μέσα μου. Ἀγωνίστηκα μὲ ὅλες μου τὶς δυνάμεις νὰ τὶς νικήσω. Ἐπὶ τρεῖς μῆνες, ἄλλαξε ἡ ζωή μου. Ἦσυχασα ἀπὸ ἓνα σκοτεινὸ ἐφιάλητ καὶ ἦμουν ἥρεμος. Ξαναγινόμουν ἰσορροπημένος ἄνθρωπος. Ἡ μόρφωσή μου, ἡ θέλησή μου νικούσαν τὰ κακὰ ἐνστικτά... Γιατρέ, ἂν δὲν μπορέσετε νὰ μὲ θεραπεύσετε, προτιμῶ νὰ πεθάνω.

Ὁ δόκτωρ Σουρί ἔσφιξε τὰ χέρια τοῦ μὲ σιγορῇ.

—Θάρρος, Ρολάν, εἶπε. Πές μου τί ἀκριβῶς σοῦ συνέβη...

—ἔχω μιὰ φίλη γιατρέ, ποὺ τὴν ἀγαπῶ τρελλά...

—Ἄ... ὥστε ἔχεις μιὰ φίλη καὶ τὴν ἀγαπᾷς; ἔκαμε μὲ ἀνησυχία ὁ γιατρός.

—Δὲν εἶναι δικαίωμά μου; ρώτησε ἐπιθετικὰ ὁ Ρολάν.

—Ἀπόλυτο δικαίωμά σου, φίλε μου.

Ὁ Ρολάν διηγῆθηκε πὺς, λίγο ἔλειψε, νὰ πνίξῃ τὴν φίλη του ἐνῶ ἐκεῖνη κοιμόταν.

—Ὅλο αὐτὸ βλέπω συνεχῶς μπροστά μου: τὸν λαϊμὸ τῆς καὶ τὰ δαχτύλα μου. ποὺ εἶναι ἔτοιμα νὰ ἐγκληματίσουν. Μόλις μ' ἀγκαλιάσῃ ρίχνω τὰ χέρια μου πίσω ἀπ' τὴν πλάτη μου, συνθλίβω τὰ δαχτύλά μου γιὰ ν' ἀντισταθῶ στὴν ἐπιθυμία νὰ τὴν στραγγάλίσω... Καὶ μὲ κυριεύει ἡ ἐπιθυμία νὰ δῶ τὰ βλέφαρά της νὰ ἀνοίξουν γιὰ τελευταία φορὰ καὶ τὴν φρίκη νὰ γεννηθῇ καὶ νὰ φθάσῃ στὸ κατακόρυφο μέσα στὰ μάτια της... Εἶναι φοβερό!

—Ἐνῶς θὰ μὲ κρατᾷς ἐνήμερο τῆς ἐξελίξεως καὶ τῶν ἐκδηλώσεων τῆς τρέλλας σου, θὰ μπορέσω νὰ τὴν θεραπεύσω, ἂν θέλῃς βέβαια κι' ἐσὺ νὰ μὲ βοηθήσῃς καὶ σὺ σ' αὐτό.

Ὁ Ρολάν τὸ ἐπιθυμοῦσε μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

—Ἐπικαλούμενος τὴν φιλία ποὺ εἶχε ὁ πατέρας μου γιὰ σὰς, σὰς ἱκετεύω γιατρέ, νὰ μὲ βοηθήσετε νὰ σωθῶ. Καὶ πρὸ παντός, νὰ μὴν τὸ μάθῃ κανεὶς ἀπολύτως.

—Ὁ Σουρί ἀκούσε τὸν Ρολάν νὰ ὀσὲ ἐκθέτῃ τὸ σχέδιό του.

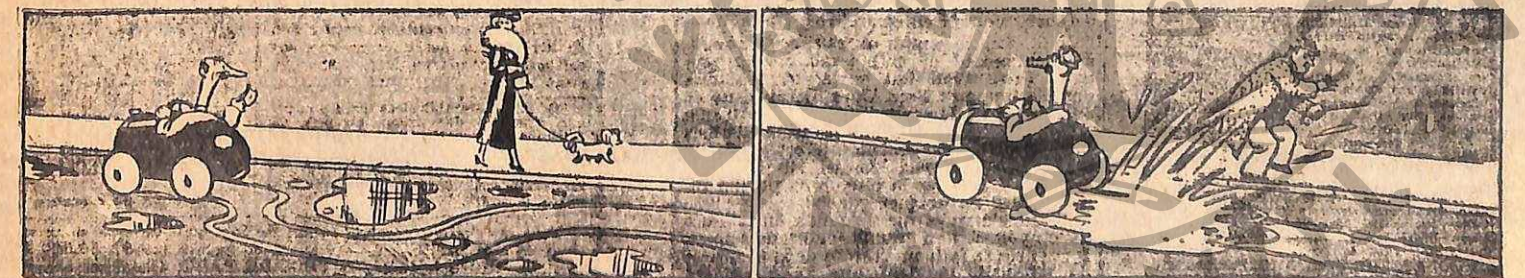
—Κι' ἡ φίλη σου δὲν θὰ ἀνησυχῇ;

—Γῆς εἶπα τὸ παραμῦθι τῆς «Γυναίκας χωρίς πέπλο».

—Κι' ἡ ἀνεψιά μου; ρώτησε δισταχτικά ὁ γιατρός. Θὰ πληροφορηθῇ τὴν παρουσία σου ἐδῶ.

—Τῆς ἐξήγησα πρὸ ὀλίγου ποῖο ἦταν

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Ὁ κ. Πειραχτήρης εἶναι ἱππότης, ἀλλὰ μόνο στὶς ὥραϊες κυρίες.